CRONICI DIN ȚINUTURI ÎNTUNECATE

FRĂȚIA LUPILOR

MICHELLE PAVER

MICHELLE PAVER

FRĂȚIA LUPILOR

Volumul I din seria

CRONICI DIN ȚINUTURI ÎNTUNECATE

1

Cu o tresărire, Torak se trezi dintr-un somn în care nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar fi fost posibil să cadă.

Focul aproape se stinsese. Se ghemui în fragila scoică de lumină şi privi cu atenţie spre întunericul ameninţător al codrului. Nu putea să vadă nimic. Nu putea să audă nimic. Oare s-a întors? Era tot acolo, privindu-l cu ochii lui răi, de ucigaş?

Se simţea singur şi îi era frig: avea o foame de lup şi braţul îl durea, iar ochii îl usturau de oboseală, dar pe el, pe ucigaş, chiar nu putea să-l simtă. Toată noaptea a păzit ce mai rămăsese din adăpostul din crengi de molid şi şi-a privit tatăl sîngerînd. Cum de s-a putut întîmpla aşa ceva?

Nu mai departe de ieri – şi-au ridicat tabăra în amurgul vineţiu al toamnei. Torak a făcut o glumă şi

tatăl a rîs. Apoi tot codrul a început să se agite. Corbii ţipau. Pinii trosneau. Şi, din umbra întunecată a copacilor, se ivi o umbră şi mai întunecată: o ameninţare urlînd cu furie, sub forma unui urs.

Într-o clipă, moartea a năvălit peste ei. Un vîrtej de gheare. Un tumult de sunete ce-ţi spărgeau timpanele. Într-o clipă, creatura le-a făcut praf adăpostul. Într-o clipă, l-a spintecat pe tatăl lui, făcîndu-i o rană îngrozitoare. Apoi a plecat, pierzîndu-se în pădure, la fel de tăcut ca o umbră.

Dar ce fel de urs vînează oameni, ca apoi să dispară, fără să-i ucidă? Ce fel de urs se joacă aşa cu prada?

Şi acum unde e?

Torak nu putea să vadă dincolo de flăcările focului, dar ştia că luminişul, la rîndul lui, era o învălmăşeală de arbuşti distruşi şi de ferigi călcate în picioare. Simţea mirosul sîngelui pinilor şi al pămîntului răscolit de gheare. Auzea clipocitul rîului, vag şi trist, cu treizeci de paşi mai departe. Ursul putea fi oriunde.

Alături de el, tatăl gemea. Încet, deschise ochii şi-şi privi fiul, fără să-l recunoască.

Lui Torak i se strînse inima.

– Eu... eu sînt, se bîlbîi el. Cum te simţi?

Durerea îi schimonosi faţa îngustă şi măslinie a tatălui. Obrajii îi erau cenuşii, făcînd ca tatuajul clanului să pară şi mai livid. Sudoarea îi îmbibase părul negru şi lung.

Rana era atît de adîncă încît, deşi Torak o oblojise neîndemînatic cu muşchi, văzu intestinele tatălui licărind în lumina focului. Trebui să-şi încleşteze dinţii, ca să nu vomite. Spera ca Pa să nu fi observat, dar în mod sigur acesta îl văzuse. Pa era vînător. Lui nu-i scăpa nimic.

– Torak... gîfîi el.

Întinse mîna, degetele lui fierbinţi apucîndu-le pe ale lui Torak, la fel de nerăbdător ca un copil. Torak înghiţi în sec. Fiii se agaţă de mîinile taţilor, nu invers.

Încercă să fie practic: să fie bărbat, nu băiat.

– Mai am cîteva frunze de coada şoricelului, zise el bîjbîind cu mîna liberă după punga cu medicamente. Poate vor opri...

– Păstrează-le. Şi tu sîngerezi.

– Nu mă doare, minţi Torak.

Ursul îl izbise de trunchiul unui mesteacăn, înveninţîndu-i coastele şi sfîşiindu-i braţul stîng.

– Torak, pleacă! Acum. Înainte să se întoarcă.

Torak se holbă la el. Deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet.

– Trebuie! adăugă tatăl.

– Nu. Nu. Nu pot...

– Torak, eu mor. O să închid ochii înainte de răsăritul soarelui.

Torak apucă punga cu medicamente. În urechi încă îi mai răsuna răcnetul.

– Pa...

– Dă-mi ce e necesar pentru Călătoria Morţii. Apoi adună-ţi lucrurile.

„Călătoria Morţii. Nu. Nu."

Dar figura tatălui era severă.

– Arcul, zise el. Şi trei săgeţi. Păstrează restul. Unde mă duc eu, vînătoarea e mai uşoară.

Exista o ruptură la genunchiul pantalonilor din piele de cerb ai lui Torak. Îşi înfipse unghia degetului mare în carne. Durea. Se forţă să se concentreze asupra durerii.

– Mîncarea, gîfîi tatăl. Carnea uscată, ia-o pe toată.

Genunchiul lui Torak începu să sîngereze. Continuă să-l scormonească. Încerca să nu-şi imagineze tatăl în Călătoria Morţii. Încerca să nu se imagineze singur în codru. Avea doar douăsprezece primăveri. Nu putea supravieţui singur. Nu ştia cum.

– Torak! Mişcă-te!

Clipind cu tristeţe, Torak apucă armele tatălui şi le aşează lîngă el. Despărţi săgeţile, înţepîndu-şi degetele în vîrful ascuţit din cremene. Apoi îşi săltă pe umăr tolba şi arcul, şi bîjbîi printre resturi după mica secure din bazalt negru. Cum desaga din scoarţă de alun fusese distrusă în timpul atacului, trebuia să-şi înghesuie toate celelalte lucruri sub pieptar sau să le prindă la cingătoare.

Întinse mîna după sacul de dormit din piele de ren.

– Ia-l pe al meu, şopti tatăl. N-ai reuşit niciodată să-l repari pe al tău. Şi schimbă cuţitele.

Torak era îngrozit.

– Cuțitul tău, nu. O să ai nevoie de el.

– Tu vei avea și mai mare nevoie. Și va fi bine să am cu mine ceva de-al tău în Călătoria Morții.

– Pa, te rog. Nu...

În codru trosni o rămurea.

Torak se răsuci.

Bezna era absolută. Oriunde privea, umbrele prindeau forma ursului.

Nici o adiere.

Nici un ciripit de pasăre.

Doar trosnetul flăcărilor și bătăile inimii lui. Însuși codrul își ținea respirația.

Tatăl lui își linse transpirația de pe buze.

– Nu e încă aici, zise el. Curînd. Va veni curînd după mine... Repede. Cuțitele.

Torak nu voia să schimbe cuțitele. Asta ar fi însemnat sfîrșitul. Dar tatăl îl privea cu o intensitate ce nu admitea refuz. Încleștîndu-și fălcile atît de puternic încît îl duru, Torak își luă cuțitul și-l puse în mîna lui Pa. Apoi deznodă teaca din piele de cerb de la cingătoarea tatălui. Cuțitul lui Pa era frumos și ascuțit, cu o lamă zimțată din ardezie albastră, în formă de frunză de salcie, și un mîner din corn de cerb roșu, înfășurat cu tendon de elan pentru a putea fi apucat mai ferm. Cînd coborî ochii, Torak înțelese adevărul. Se pregătea pentru o viață fără Pa.

– Nu te părăsesc, strigă el. Am să mă lupt cu el. Eu...

– Nu. Nimeni nu poate să se lupte cu ursul ăsta!

Nişte corbi îşi luară zborul din copaci.

Lui Torak îi stătu inima.

– Ascultă-mă, şuieră tatăl. Un urs – oricare urs – este cel mai puternic vînător din codru. Ştii asta. Dar acest urs e mai mult decît atît.

Torak simţi cum i se ridică părul pe braţe. Privind în jos, în ochii tatălui, văzu minusculele vase stacojii de sînge şi în mijloc punctul negru adînc.

– Ce vrei să spui? şopti el. Ce...

– Este... posedat. Figura tatălui era neîndurătoare; nu mai semăna cu Pa cel cunoscut. Ceva – un demon din Lumea de Dincolo – a intrat în el şi l-a transformat în diavol.

Un tăciune pocni. Copacii întunecaţi se aplecară mai aproape pentru a asculta.

– Un demon? se miră Torak.

Tatăl închise ochii, adunîndu-şi forţele.

– Trăieşte doar pentru a ucide, zise el în sfîrşit. Cu fiecare omor devine şi mai puternic. Va măcelări tot. Vînatul. Clanurile. Totul va fi distrus. Codrul va muri... Era epuizat. Într-o lună va fi prea tîrziu. Demonul – prea puternic.

– O lună? Dar ce...

– Gîndeşte, Torak! Cînd ochiul roşu se află în partea cea mai de sus a cerului nopţii, atunci demonii sînt mai puternici. Ştii asta. Atunci ursul ăsta va fi invincibil.

Făcea eforturi să respire. În lumina focului, Torak văzu cum îi bate pulsul de la gît. Foarte slab: ca şi cum s-ar fi putut opri în orice moment.

– Vreau să faci un jurămînt, continuă Pa.

– Orice.

Pa înghiţi.

– Îndreaptă-te spre miazănoapte. Un drum de mai multe zile. Găseşte Muntele Spiritului Pămîntului.

Torak se uită la el fix.

– Ce?!?

Ochii tatălui se deschiseră şi privi îndelung printre ramurile de deasupra capului, ca şi cum acolo vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu putea să le vadă.

– Găseşte-l, mai zise el. E singura speranţă.

– Dar... nimeni nu l-a găsit vreodată. Nimeni nu poate.

– Tu poţi.

– Cum? Eu nu...

– Călăuza ta te va găsi.

Torak era uluit. Niciodată înainte tatăl n-a vorbit în felul acesta. Era un om practic; un vînător.

– Nu înţeleg nimic din toate astea! strigă băiatul. Ce călăuză? De ce trebuie să găsesc eu Muntele? Voi fi în siguranţă acolo? Asta e? La adăpost de urs?

Încet, privirea tatălui părăsi cerul şi veni să se odihnească pe chipul fiului. Arăta ca şi cum s-ar fi întrebat cît de multe mai poate suporta Torak.

– Vai, eşti prea tînăr, zise el. Am crezut că mai am încă destul timp. Atît de multe lucruri nu ţi-am spus! Nu, să nu mă urăşti pentru asta, mai tîrziu.

Torak îl privi cu oroare. Apoi sări în picioare.

– Nu pot face asta de unul singur. N-ar trebui să încerc să-i găsesc...?

– Nu! rosti tatăl cu putere. Toată viaţa te-am ţinut departe chiar şi de clanul nostru – clanul Lupului. Stai departe de oameni! Dacă află ce poţi face tu...

– Ce vrei să spui? Eu nu...

– Nu mai e vreme, îl opri tatăl. Acum jură! Pe cuţitul meu. Jură că vei găsi muntele sau vei muri încercînd!

Torak îşi muşcă buzele cu putere. La răsărit, printre copaci, lumina creştea cenuşie. „Nu încă, gîndi el panicat. Te rog, nu încă!“

– Jură! şuieră tatăl.

Torak îngenunche şi ridică apoi cuţitul. Era greu: cuţit de bărbat, prea mare pentru el. Neîndemînatic, îl atinse de rana de la braţ. Apoi îl puse pe umăr, acolo unde o fîşie din blană de lup, creatura ce reprezenta clanul său, era cusută pe pieptar. Cu o voce nesigură făcu legămîntul:

– Jur pe sîngele meu de pe această lamă şi pe fiecare dintre cele trei suflete ale mele că voi găsi Muntele Spiritului Pămîntului sau voi muri încercînd!

Tatăl rosti cu răsuflarea tăiată:

– Bine. Bine. Acum pune însemnele morţii pe mine. Repede. Ursul nu e departe.

Torak simți gustul sărat al lacrimilor. Le șterse cu furie.

– Nu am nici un pic de ocru, mormăi el.

– Ia-l pe al meu.

Ca prin ceață, Torak găsi micul cornet de medicamente din corn de cerb, ce fusese al mamei lui. Ca prin ceață, smulse dopul negru din lemn de stejar și scutură în palmă puțin lut roșu.

Brusc se opri.

– Nu pot.

– Ba poți. Pentru mine.

Torak scuipă în palmă și făcu o pastă lipicioasă de ocru, sîngele pămîntului roșu-închis, apoi desenă mici cercuri pe pielea tatălui, care vor ajuta sufletele lui să se recunoască între ele și să rămînă împreună după moarte.

Întîi, cît de delicat putu, îi scoase încălțările din piele de castor și desenă cîte un cerc pe fiecare călcîi, pentru a marca sufletul-nume. Apoi desenă alt cerc deasupra inimii, pentru a marca sufletul-clan. Aceasta n-a fost ușor, deoarece pe pieptul tatălui era o cicatrice de la o rană mai veche, așa că Torak nu reuși decît un oval asimetric. Spera să fie suficient de bun.

La urmă făcu cel mai important semn din toate, un cerc pe frunte, pentru a-l marca pe nanuak, sufletul-univers. Cînd termină își înghiți lacrimile.

– E mai bine, murmură tatăl.

Dar Torak văzu terorizat că pulsul de la gîtul lui bătea şi mai slab.

– Nu poţi să mori! izbucni el.

Tatăl îl privi cu durere şi drag.

– Pa, eu nu te părăsesc. Eu...

– Torak, ai făcut un jurămînt. Închise ochii: Acum păstrează cornetul de medicamente. Eu nu mai am nevoie de el. Ia-ţi lucrurile. Adu-mi apă de la rîu. Apoi pleacă!

„N-am să plîng", îşi spuse Torak în timp ce rula sacul de dormit al tatălui şi-l prindea de-a curmezişul pe spate; îşi fixă apoi securea în cingătoare şi îndesă punga cu medicamente sub pieptar.

Se ridică în picioare şi-şi căută burduful cu apă. Fusese rupt în fîşii. Va trebui să aducă apă într-o frunză de ştevie. Era gata să plece, cînd tatăl îi şopti numele.

Torak se întoarse.

– Da, Pa?

– Adu-ţi aminte. Cînd vînezi, uită-te în spatele tău. Eu întotdeauna ţi-am spus. Făcu un efort să zîmbească: Tu întotdeauna ai uitat. Priveşte în urma ta. Bine?

Torak dădu din cap. Încercă să-i zîmbească la rîndul lui. Apoi se poticni printre tufişurile ude, spre rîu.

Se lumina, iar aerul mirosea frumos, a proaspăt. În jurul lui, copacii sîngerau: sîngele pinilor era de un galben pămîntiu, de la crestăturile făcute de urs.

Unele dintre spiritele copacilor gemeau liniştite în briza zorilor.

Torak ajunse la rîu, unde ceaţa plutea deasupra tufişurilor şi sălciile îşi plimbau degetele prin apa rece. Aruncînd o privire rapidă în jur, înşfăcă o frunză de ştevie şi păşi mai departe, încălţămintea lui scufundîndu-se în noroiul roşu şi moale.

Încremeni.

Exact lîngă gheata dreaptă descoperi o urmă de urs. Laba din faţă: de două ori mai mare decît capul lui şi atît de proaspătă, încît putea să vadă punctele unde ghearele lungi şi înspăimîntătoare muşcaseră profund din noroi.

„Uită-te în spatele tău, Torak."

Se întoarse.

Sălcii. Arini. Brazi.

Nici un urs.

Un corb veni în zbor să se aşeze pe o creangă din apropiere, făcîndu-l să tresară. Pasărea îşi strînse aripile negre şi aspre şi-l fixă cu ochii de mărgică. Apoi îşi întoarse capul, croncăni o dată şi zbură mai departe.

Torak privi fix în direcţia pe care părea că i-o indicase pasărea.

Tisă întunecată. Molid picurînd. Des. De nepătruns.

Dar, adînc printre acestea, nu mai departe de zece paşi –, agitaţie printre crengi. Acolo era ceva. Ceva uriaş.

Încercă să-şi stăpînească gîndurile panicate, să n-o ia razna, dar mintea i se golise.

„Adevărul despre un urs – spunea întotdeauna tatăl său – este că poate să se mişte tot atît de tăcut precum respiră. Poate să te privească de la zece paşi şi tu să nu-ţi dai seama. Împotriva unui urs n-ai cum să te aperi. Nu poţi să alergi mai iute. Nu poţi să te caţări mai sus. Nu poţi să te lupţi singur cu el. Tot ce poţi să faci este să-i cunoşti cărările şi să încerci să-l convingi că nu eşti nici ameninţare, nici pradă."

Torak îşi impuse să stea liniştit. „Nu fugi. Nu fugi. Poate că nu ştie că eşti aici."

Un şuierat grav. Din nou se agitară crengile.

Auzi foşnetul furiş, cînd creatura se îndreptă spre adăpost, spre tatăl lui. Aşteptă într-o tăcere îngheţată, pînă trecu. „Laşule! strigă în sinea lui. Îl laşi să se ducă, fără măcar să încerci să-l salvezi pe Pa!"

„Dar ce ai putea tu să faci? răspunse mica parte din mintea lui, care mai putea încă să gîndească raţional. Pa a ştiut că asta se va întîmpla. De aceea te-a trimis după apă. Ştia că vine după el..."

– Torak! se auzi strigătul sălbatic al tatălui. Fugi!

Corbii o zbughiră printre copaci. Un răcnet zgudui codrul, iar şi iar, pînă cînd capul lui Torak fu gata să plesnească.

– Pa! ţipă el.

– Fugi!

Din nou se zgudui codrul. Din nou se auzi strigătul tatălui. Apoi, brusc, se frînse.

Torak își mușcă pumnul.

Pe locul unde fusese înainte adăpostul, zări printre copaci o umbră neagră, uriașă.

Se întoarse și o luă la fugă.

2

Torak pătrunse în desişul de arini şi se cufundă pînă la genunchi în smîrcuri. Mestecenii vorbeau în şoaptă despre trecerea lui. În tăcere, îi rugă să nu-i spună nimic ursului.

Rana de la braţ îl ardea şi, cu fiecare respiraţie, coastele învineţite îl dureau înfiorător, dar nu îndrăzni să se oprească. Codrul era plin de ochi. Parcă îl vedea pe urs venind după el. Continuă să alerge.

Sperie un mistreţ tînăr, care rîma după alune porceşti, şi mormăi o scuză rapidă, pentru a evita un atac. Mistreţul îi adresă un grohăit slab şi-l lăsă să treacă.

O wolverină[1] îi arătă colţii pentru a-l ţine departe şi el mîrîi la rîndul lui cît de tare putu, pentru că aceste

---

[1] *Wolverine*, animal carnivor vorace, existent actualmente în America (n.red.)

animale nu ascultă decît de amenințări. Wolverina hotărî că băiatul vorbea serios și se urcă într-un copac.

La răsărit, cerul era cenușiu ca blana de lup. Tunetul bubuia. În lumina fulgerului, copacii erau de un verde strălucitor. „Plouă în munți, gîndi Torak amorțit. Ai grijă la viiturile bruște."

Se forță să se gîndească la asta ca să alunge din minte groaza. Dar n-a mers. Continuă să fugă.

Pînă la urmă, trebui să se oprească, pentru a respira. Se prăbuși lîngă un stejar. Cînd ridică ochii, pentru a se uita la frunzele verzi care foșneau, copacul murmura împiedicîndu-i vederea.

Pentru prima oară în viață era cu adevărat singur. Nu se mai simțea parte din codru, ci i se părea că sufletul-univers din el și-a rupt legăturile cu toate celelalte ființe vii: copac și pasăre, vînător și pradă, rîu și piatră. Nimeni pe lume nu știa cum se simte el. Nimănui nu-i păsa.

Durerea din braț îl smulse din gînduri. Din punga cu medicamente luă ultima fîșie de lemn de mesteacăn și-și bandajă cum putu mai bine rana. Apoi se trase de lîngă trunchiul copacului și privi în jur.

Crescuse în această parte a codrului. Fiecare colină, fiecare poiană îi erau cunoscute. În vale, spre apus, curgea Apa Roșie: prea puțin adîncă pentru a o străbate în canoe, dar bună pentru pescuit primăvara, cînd somonul urca din mare. La răsărit, pe tot parcursul, pînă la marginea Codrului Adînc, se întindeau

păduri întinse şi însorite, unde toamna prada era grasă, iar boabele şi nucile se găseau din abundenţă. Spre miazăzi, unde erau mlaştinile, iarna renii se hrăneau cu muşchi.

Pa spunea că totuşi cel mai bun lucru despre această parte a codrului era că aici veneau foarte puţini oameni. Poate doar ramura mai ciudată a clanului Salciei de la apus, de lîngă mare, sau clanul Viperei, care venea de la miazăzi, dar nu rămînea niciodată multă vreme. Treceau doar, vînînd nestingheriţi, aşa cum făceau toţi în codru, fără să ştie că Torak şi Pa vînau şi ei aici.

Înainte, Torak nu şi-a pus niciodată întrebări despre toate acestea. A trăit aşa cum a trăit întotdeauna: singur cu Pa, departe de clanuri. Acum totuşi tînjea după oameni. Voia să strige; să ţipe după ajutor.

Dar Pa l-a avertizat să stea departe de ei.

Şi în afară de asta, strigătele puteau atrage ursul.

Ursul.

Panica îi puse un nod în gît. Înghiţi în sec. Respiră adînc şi începu din nou să alerge, de data aceasta mai susţinut, îndreptîndu-se spre miazănoapte.

În timp ce fugea, observă urme de vînat. Urme de elan. Balegă de bizon. Zgomotul făcut de caii sălbatici mişcîndu-se prin tufişuri. Ursul nu i-a speriat şi n-au fugit. Cel puţin nu încă.

Deci, să fi greşit tatăl lui? Inteligenţa l-a părăsit pînă la urmă?

– Tatăl tău e nebun! au rîs copiii de Torak, în urmă cu cinci veri, cînd el şi Pa au făcut o călătorie la malul mării, pentru a participa la adunarea anuală a clanurilor.

Pentru Torak a fost prima întîlnire cu ei şi a fost un dezastru. Pa nu l-a mai luat niciodată.

– Se spune că a înghiţit respiraţia unei fantome, îşi băteau joc copiii. De aceea şi-a părăsit clanul şi trăieşte singur.

Torak fusese furios. Ar fi fost în stare să se bată cu toţi, dacă tatăl său n-ar fi venit şi nu i-ar fi alungat.

– Torak, nu-i băga în seamă, a rîs Pa. Habar n-au ce vorbesc.

Şi a avut dreptate, desigur.

Dar avea dreptate şi în privinţa ursului?

Mai departe, copacii se deschiseră într-un luminiş. Torak se împletici spre soare, într-o duhoare îngrozitoare de hoit.

Se ascunse pentru a face o pauză.

Caii sălbatici zăceau unde îi azvîrlise ursul, ca pe nişte jucării stricate. Nici un hoitar nu îndrăznise să se înfrupte din ei. Nici măcar muştele nu-i atinseseră.

Nu semăna cu nici o altă vînătoare de urşi pe care o văzuse Torak vreodată. Cînd un urs obişnuit se hrăneşte, întîi jupoaie pielea de pe pradă şi ia doar măruntaiele şi părţi din spate, apoi ascunde restul pentru mai tîrziu. Ca oricare alt vînător, nu risipeşte nimic. Dar ursul acesta n-a muşcat decît o

îmbucătură din fiecare carcasă. N-a ucis de foame. A ucis de plăcere.

La picioarele lui Torak zăcea un mînz mort, cu micile lui copite încă acoperite de nămolul rîului unde se adăpase ultima dată. Stomacul i se răscoli. Ce fel de creatură măcelăreşte o herghelie întreagă? Ce fel de creatură ucide de plăcere?

Îşi amintea ochii ursului, zăriţi timp de numai o clipă, o clipă îngrozitoare. Nu văzuse niciodată astfel de ochi. În spatele lor nu se afla nimic altceva decît o furie fără margini şi ură împotriva tuturor fiinţelor vii. Haosul fierbinte şi neliniştit al Lumii de Dincolo.

Sigur că tatăl său a avut dreptate. Acesta nu era un urs. Era un demon. Ar ucide şi iar ar ucide, pînă ce codrul ar muri.

„Nimeni nu se poate lupta cu acest urs", i-a spus tatăl. Oare asta înseamnă condamnarea codrului la pieire? Şi de ce trebuia ca el, Torak, să găsească Muntele Spiritului Pămîntului, muntele pe care nimeni nu l-a văzut niciodată?"

Vocea tatălui încă îi mai răsuna în urechi. „Călăuza ta te va găsi."

Cum? Cînd?

Torak părăsi poiana şi se cufundă din nou în umbra de sub copaci. Şi începu iar să fugă.

Alergă întruna. Alergă pînă ce nu-şi mai simţi picioarele. Dar pînă la urmă ajunse la o colină

lungă împădurită şi trebui să se oprească: aplecat, respirînd greu.

Deodată simţi că e mort de foame. Căută pe bîj-bîite punga cu merinde şi gemu. Era goală. Îşi aduse aminte prea tîrziu de rulourile delicioase din carne uscată de căprioară, uitate în adăpost.

„Torak, prostule! Să încurci astfel lucrurile, în prima ta zi de singurătate!“ Singur.

Nu era posibil. Cum a putut Pa să plece, să plece pentru totdeauna?

Încet-încet deveni conştient de un sunet slab, ca un mieunat, ce venea din partea cealaltă a colinei.

Îl auzi din nou. Vreun pui de animal plîngea după mama lui.

Îi tresări inima. „O, mulţumesc, Spiritule!“ Îi va fi uşor să-l omoare. Stomacul i se strînse la gîndul cărnii proaspete. Nu-i păsa ce e. Se simţea atît de flămînd, că ar fi putut să mănînce şi un liliac.

Torak căzu la pămînt şi se tîrî printre mesteceni, pînă în vîrful colinei.

Privi în jos şi descoperi un canal îngust, prin care curgea un rîuşor rapid. Îl recunoscu: Apa Repede. Mai departe, spre apus, el şi Pa făcuseră deseori tabără vara, pentru a aduna scoarţă de tei din care să facă funii, dar partea aceasta nu i se părea familiară. Apoi îşi dădu seama de ce.

Cu cîtva timp în urmă, o viitură bruscă a năvălit vuind din munţi. Apoi apele s-au retras, lăsînd în

urmă un hăţiş de lăstari uzi, arbuşti şi iarbă smulsă. Apele distruseseră şi o vizuină de lupi, pe partea cealaltă a canalului. Acolo, sub un bolovan mare şi roşu ce părea un bizon adormit, zăceau doi lupi înnecaţi, cu blana udă. Într-o băltoacă mai pluteau trei pui morţi.

Cel de al patrulea stătea lîngă ei, tremurînd.

Puiul de lup părea să aibă cam trei luni. Era subţirel şi ud, şi plîngea încet cu un smiorcăit uşor şi neîntrerupt.

Torak se înfioră. Dintr-odată, sunetul îi aduse în minte o viziune ce-l făcu să tresară. Blană neagră. Întuneric cald. Lapte gros şi bogat. Mama lingîndu-l pentru a-l curăţa. Zgîrieturile gheruţelor mici şi ghionturile năsucurilor reci. Pui pufoşi căţărîndu-se pe el: cel mai nou pui din culcuş.

Viziunea era atît de reală, ca lumina unui fulger. Ce însemna oare?

Mîna i se încleştă pe cuţitul tatălui. „Nu contează ce înseamnă, îşi spuse el. Viziunile nu te ţin în viaţă. Dacă nu mănînci puiul, vei fi prea slăbit pentru a vîna. Şi, de fapt, pentru a evita înfometarea, e permis să ucizi creatura ce reprezintă clanul tău. Ştii asta."

Puiul îşi înălţă capul şi scoase un urlet lung şi uimit.

Torak ascultă şi atunci înţelese.

Într-un mod ciudat, pe care nu putea să şi-l explice nicicum, recunoscuse sunetele înalte şi şovăitoare. Mintea lui ştia ce însemnau. Îşi aducea aminte de ele.

„Nu se poate“, gîndi el.

Ascultă în continuare urletele puiului. Îl chinuiau.

„De ce nu vreţi să vă jucaţi cu mine? întreba puiul haita lui moartă. Acum ce-am mai făcut?“

Spunea întruna acelaşi lucru. În timp ce Torak asculta, ceva se trezi în el. Muşchii cefei i se încordară. Adînc în gît simţi luînd naştere răspunsul. Şi se lupta cu nevoia de a-şi da capul pe spate ca să urle.

Ce se întîmpla? Nu se mai simţea Torak. Nu băiat, nu fiu, nu membru al clanului Lupului – sau nu numai toate acestea. O parte din el era lup.

Brusc simţi o adiere înfiorîndu-i pielea.

În aceeaşi clipă, puiul de lup se opri din urlat şi se întoarse spre el. Ochii lui nu vedeau prea bine, dar urechile mari erau ciulite şi adulmeca aerul. Îl mirosise.

Torak se uită în jos la micul pui îngrijorat şi se îmbărbătă. Scoase cuţitul de la cingătoare şi începu să coboare colina.

3

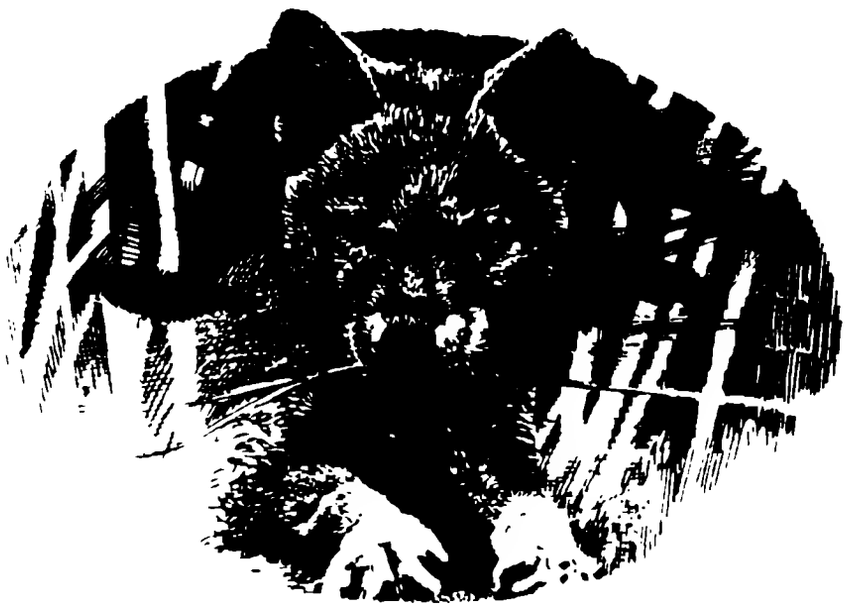

Puiul de lup nu înţelegea absolut deloc ce s-a întîmplat. Tocmai explora movila de deasupra vizuinei, cînd Torentul Rapid s-a dezlănţut vuind, iar acum mama şi tatăl lui, ca şi fraţii de haită, stăteau întinşi în noroi şi nici nu-l băgau în seamă.

Cu mult înainte de a apărea lumina, îi amuşinase şi îi muşcase de cozi, dar tot nu s-au mişcat. Nu scoteau nici un sunet şi miroseau ciudat: cum miroase prada. Dar nu prada care fuge, ci aceea fără suflare: cea de mîncat.

Puiul era rece, ud şi foarte înfometat. De cîteva ori a lins trufa mamei, rugînd-o să fie bună să-i verse ceva de mîncare, dar ea nu s-a clintit. Ce a făcut rău de data aceasta?

Ştia că el e cel mai neascultător pui din culcuş. Întotdeauna era dojenit, dar asta nu-l ajuta. Îi plăcea să experimenteze tot felul de lucruri noi. Aşa că acum totul părea cam nedrept, pentru că stătea lîngă vizuină ca un pui cuminte şi totuşi nimeni nici măcar nu-l observa.

Merse pînă la marginea băltoacei unde erau întinşi fraţii lui de haită şi lipăi puţin din Torentul Liniştit. Avea gust rău.

Apoi mîncă nişte iarbă şi vreo doi păianjeni.

Se întreba ce să facă în continuare.

Începuse să-i fie frică. Îşi dădu capul pe spate şi urlă. Urlatul îi mai dădu puţin curaj, pentru că îi aminti de toate reprizele de urlat pe care le-a avut împreună cu haita.

Cam pe la jumătatea urlatului, se opri. Simţise miros de lup.

Se întoarse, uitînd puţin de foame. Ciuli urechile şi adulmecă. Da. Lup. Îl putea auzi coborînd zgomotos colina, de partea cealaltă a Torentului Rapid. După miros îşi dădu seama că era un mascul tînăr care nu făcea parte din haită.

Dar era ceva ciudat cu el. Mirosea a lup, dar şi a ne-lup. Mirosea a ren, a cerb roşu, a castor şi a sînge proaspăt şi a încă ceva: un miros nou pe care nu-l învăţase încă.

Asta era ceva foarte curios. Numai dacă nu însemna cumva că lupul ne-lup era, de fapt, un lup

care mîncase o mulţime de prăzi diferite şi acuma îi aducea şi puiului ceva de mîncare!

Tremurînd de nerăbdare, puiul dădu din coadă şi schelălăi un bun-venit vesel.

Pentru moment, lupul cel ciudat se opri. Apoi continuă să înainteze. Puiul nu putea să-l vadă foarte clar, pentru că ochii lui nu erau la fel de ageri ca nasul şi urechile, dar cînd îl auzi pe nou-venit trecînd prin torentul rapid, descoperi că acesta era într-adevăr un lup foarte ciudat.

Mergea pe labele dinapoi. Blana de pe cap era neagră şi atît de lungă încît îi ajungea drept pînă pe umeri. Şi cel mai ciudat dintre toate, n-avea coadă!

Totuşi, scheuna ca un lup. Scosese un chiot de bucurie grav şi prietenesc, care semăna puţin cu „totul e în ordine, îţi sînt prieten". Asta era ceva liniştitor, chiar dacă nou-venitul scotea schelălăielile ascuţite, cu care puiul era obişnuit.

Şi totuşi, ceva nu era în ordine. Sub masca prieteniei exista o undă de încordare. Şi, cu toate că lupul ciudat zîmbea, puiul era sigur că de fapt acesta nu avea cele mai bune intenţii.

Salutul de bun-venit al puiului se transformă într-un smiorcăit. „Vrei să mă vînezi? De ce?"

„Nu, nu", veni răspunsul celuilalt, amabil şi nu prea.

Apoi lupul ciudat se opri din chiuit şi înaintă într-o liniște înspăimîntătoare.

Prea slab să fugă, puiul se dădu doar înapoi.

Lupul ciudat se aplecă, apucă puiul de ceafă şi-l ridică.

Slab, puiul dădu din coadă pentru a încerca să evite un atac.

Lupul ciudat ridică şi cealaltă labă din faţă şi apăsă o gheară uriaşă pe burta puiului.

Puiul scînci. Apoi, rînjind terorizat şi îşi vîrî coada între picioare.

Dar lupul ciudat era şi el speriat. Labele din faţă îi tremurau şi înghiţea în sec, dezvelindu-şi dinţii. Puiul simţi singurătate, nesiguranţă şi durere.

Deodată, lupul cel ciudat înghiţi din nou şi-şi luă gheara uriaşă de pe burta puiului. Apoi se aşează greoi în noroi şi strînse puiul la piept.

Groaza puiului dispăru. Din ciudata piele fără blană, care mirosea mai mult a ne-lup decît a lup, putea să audă un ticăit reconfortant, ca sunetul pe care-l auzea cînd se cocoţa pe spinarea tatălui, pentru a trage un pui de somn.

Puiul se zbătu pentru a se elibera din strînsoarea lupului ciudat şi-şi puse labele din faţă pe pieptul lui, aşezîndu-se pe labele din spate. Apoi începu să lingă botul lupului ciudat.

Furios, acesta îl împinse într-o parte şi el căzu. Se ridică de jos şi rămase uitîndu-se la lupul ciudat.

Aşa o faţă curioasă, teşită şi fără blană! Buzele nu erau negre, ca ale lupilor adevăraţi, ci palide. Şi urechile erau tot palide şi nu se mişcau deloc. Dar ochii erau cenuşii ca argintul şi plini de lumină: ochi de lup.

Puiul nu se mai simţise aşa de bine dinainte de venirea Torentului Rapid. Îşi găsise un nou frate de haită.

Torak era furios pe sine însuşi. De ce n-a ucis puiul? Acum ce-o să mănînce?

Puiul îşi vîrî nasul în coastele lui învineţite, făcîndu-l să ţipe.

– Pleacă, strigă dîndu-i un picior. Nu te vreau! Înţelegi? Nu-mi eşti de nici un folos. Pleacă!

N-a încercat nici măcar s-o spună în graiul lupilor, pentru că şi-a dat seama că de fapt nu vorbeşte prea bine. Cunoştea doar gesturile simple şi unele dintre sunete. Dar puiul prinsese înţelesul destul de bine. Fugi cîţiva paşi mărunţi, apoi se aşeză şi-l privi plin de speranţă, măturînd pămîntul cu coada.

Torak se ridică şi lumea se clătină odată cu el. Trebuia să mănînce imediat.

Îşi aruncă ochii în jur, pe malul rîului, după ceva de mîncare, dar nu văzu decît lupii morţi, care miroseau prea rău pentru a-i trece măcar prin minte să-i mănînce. Îl cuprinse disperarea. Soarele coborîse. Ce

trebuia să facă? Să-şi ridice tabăra aici? Dar unde era ursul? A terminat cu Pa şi vine după el?

Ceva i se răsuci dureros în piept. „Nu te mai gîndi la Pa. Gîndeşte-te ce trebuie să faci. Dacă ursul te-ar fi urmărit, pînă acuma te înhăţa. Aşa că, poate vei fi în siguranţă aici, cel puţin în noaptea asta."

Carcasele lupilor erau prea grele pentru a le muta, aşa că hotărî să-şi facă tabăra mai departe, în amonte. În primul rînd însă, va folosi una dintre carcase drept momeală, în speranţa că peste noapte se va prinde un animal în cursă, pe care să-l poată mînca.

A fost o adevărată luptă să pună capcana: să proptească o piatră plată pe un băţ, apoi să facă o fantă în alt băţ şi să-l aşeze transversal, pentru a acţiona ca un trăgaci. Dacă are noroc, la noapte poate veni o vulpe să doboare piatra. Nu va avea un gust prea bun, dar era mai bine decît nimic.

Tocmai terminase, cînd puiul veni spre el şi adulmecă curios capcana. Torak îl apucă de bot şi-l trînti la pămînt.

– Nu, zise el hotărît. Stai deoparte!

Puiul se scutură şi se retrase cu un aer ofensat.

„Mai bine ofensat, decît mort", gîndi Torak.

Ştia că n-a fost corect: ar fi trebuit mai întîi să mormăie, pentru a-l avertiza pe pui să nu se apropie şi să-l apuce de bot doar dacă n-ar fi ascultat. Dar era prea obosit pentru a-şi mai face griji cu aşa ceva.

În afară de asta, de ce şi-ar fi bătut capul să-l avertizeze? De ce i-ar păsa lui dacă la noapte puiul s-ar duce acolo orbeşte şi ar fi strivit? Ce îi păsă dacă puiul îl înţelege sau de ce îi pasă? La ce-i foloseşte?

Se ridică în picioare şi genunchii aproape îi cedară. „Uită de pui. Găseşte ceva de mîncare."

Se forţă să urce colina din spatele pietrei celei mari şi roşii, pentru a căuta mure pitice. Numai cînd ajunse acolo îşi aminti că murele pitice cresc în mlaştini şi mocirle, nu în mestecăniş, şi că e o perioadă a anului prea tîrzie pentru ele.

Observă că în unele locuri terenul era acoperit de găinaţul cocoşilor de munte, aşa că instală cîteva capcane din fire de iarbă răsucite: două pe pămînt şi două pe un fel de butuci, de-a lungul cărora cocoşii alergau uneori, avînd grijă să ascundă firele bine sub frunze, în aşa fel ca aceştia să nu le poată descoperi. Apoi se înapoie la rîu.

Ştia că n-avea multe şanse de reuşită dacă ar fi încercat să săgeteze un peşte, aşa că în loc de asta instală un rînd de cîrlige de pescuit, făcute din spini de muri, cu momeală din melci de apă. Apoi urcă în sus pe rîu, să caute alte boabe şi rădăcini.

O vreme puiul îl urmă; apoi se aşeză şi scînci să se întoarcă. Nu voia să-şi părăsească haita.

„Bine, gîndi Torak. Stai acolo. Nu vreau să mă baţi la cap."

În timp ce căuta, soarele coborî spre apus. Aerul se răci. Pieptarul îi lucea de la respirația încărcată de ceață a codrului. Îi trecu vag prin cap gîndul că ar fi trebuit să construiască un adăpost, în loc să umble după mîncare, dar îl înlătură din minte.

În sfîrșit, găsi un pumn de boabele ciorii și le înghiți imediat. Apoi, niște merișor tîrziu, vreo doi melci, o mînă de ciuperci galbene de mlaștină puțin cam viermănoase, dar nu prea rele.

Aproape se înnoptase, cînd avu noroc să dea peste un pîlc de aluni porcești. Cu un băț ascuțit săpă cu grijă, urmînd tulpinile întortocheate pînă la mica rădăcină noduroasă. O mestecă pe prima: avea gust dulce de nucă, dar nu-i ajunse nici pe-o măsea. După mai multe săpături epuizante, mai descoperi încă patru, mîncă două și două le înghesui sub pieptar, pentru mai tîrziu.

Cu ceva hrană în stomac, îi reveni puțină putere în picioare, dar mintea îi era încă straniu de confuză. „Ce să fac în continuare? se întrebă el. De ce e atît de greu să gîndesc?“

„Adăpost. Asta e. Apoi foc. Apoi somn.“

Puiul îl aștepta în luminiș. Tremurînd și schelălăind de bucurie, se aruncă spre el cu un zîmbet larg de lup. Nu numai că-și zbîrcise nasul și își descoperise dinții; zîmbea cu tot trupul. Își dădu urechile pe spate și-și înclină capul într-o parte; își flutură coada

şi se legănă pe labele din faţă, apoi făcu tumbe mari în aer.

Privindu-l, Torak ameţi, aşa că îl ignoră. Şi, în afară de asta, trebuia să ridice un adăpost.

Se uită în jur după crengi uscate, dar viitura cărase la vale cea mai mare parte dintre ele. Ar fi trebuit să taie cîţiva puieţi, dacă ar mai fi avut putere.

Scoţîndu-şi securea de la cingătoare, se îndreptă spre un pîlc de mesteceni şi puse mîna pe cel mai mic. Mormăi un avertisment rapid către spiritul copacului, pentru ca acesta să-şi găsească iute alt cămin, apoi începu să taie.

Efortul făcu să i se învîrtească capul şi mai tare. Tăietura de la antebraţ pulsa sălbatic. Se forţă să continue să taie.

Se trezi într-un tunel întunecat, fără sfîrşit, din mlădiţe tăiate şi jupuite, dar continuă să taie. Însă, cînd braţele i se acoperiră de transpiraţie şi nu mai putu să facă nimic, văzu alarmat că reuşise să taie doar doi puieţi subţiri de mesteacăn şi un molid mic şi plăpînd.

Trebuia să-i ajungă.

Legă puieţii cu ajutorul unei fîşii din rădăcină de molid şi făcu un plan înclinat scund şi şubred; apoi îl acoperi din trei părţi cu crengi de molid şi trase înăuntru alte cîteva crengi, pe care să se întindă.

N-avea prea multă încredere în ce făcuse, totuşi trebuia să funcţioneze. Nu mai avea putere să-i pună

pe acoperiş pămînt amestecat cu frunze, împotriva ploii. Dacă ploua, trebuia să se încreadă că-l va proteja sacul de dormit şi se rugă ca spiritul rîului să nu trimită altă viitură, pentru că îşi construise adăpostul prea aproape de apă.

Mestecînd încă o alună porcească, scrută luminişul după lemne de foc. Dar de abia înghiţi aluna, că stomacul i se răscoli şi vomită tot.

Puiul schelălăi de plăcere şi lipăi resturile.

„De ce am vărsat? gîndi Torak. Am mîncat vreo ciupercă otrăvită?“

Dar nu părea să fie vorba de o ciupercă otrăvită. Semăna cu altceva. Transpirase, tremura şi, deşi nu-i mai rămăsese nimic în stomac, continua să se simtă rău.

O bănuială teribilă puse stăpînire pe el. Desfăcu bandajul de la antebraţ şi bănuiala se confirmă, învăluindu-l ca o ceaţă îngheţată. Rana era inflamată, roşie şi extrem de dureroasă. Mirosea urît. Putea să simtă fierbinţeala ce emana din ea. Cînd o atinse, aceasta zvîcni dureros.

Suspină. Fusese epuizat, flămînd şi îngrozit, şi dorise din tot sufletul să nu-l piardă pe Pa. Dar acum avea un nou duşman.

Febra.

4

Torak trebuia să facă focul. Începu întrecerea între el şi febră. Trofeul era chiar viaţa lui.

Scotoci la cingătoare după punga cu iască. Mîinile îi tremurară cînd scoase cîteva degete de scoarţă de mesteacăn tocată, se apucă să o lovească apoi cu cremenea, dar nu reuşi să aprindă focul. Mîrîi supărat şi, în sfîrşit, reuşi să dea naştere unei scîntei.

În timp ce făcea focul, tremuratul deveni incontrolabil şi de-abia simţea căldura flăcărilor. Zgomotele se auzeau anormal de puternic: clipocitul rîului, ţipătul unei bufniţe, schelălăitul înfometat al puiului furios. De ce nu-l lăsa în pace?

Se îndreptă clătinîndu-se spre rîu, după apă. Îşi aduse aminte la timp ce i-a spus Pa: că nu trebuie să se aplece prea tare. „Cînd eşti bolnav, nu căuta niciodată

să-ţi priveşti sufletul-nume în apă. Văzîndu-l, s-ar putea să ameţeşti. Poţi să cazi şi să te îneci."

Cu ochii închişi, bău pe săturate, apoi se înapoie împleticindu-se spre adăpost. Tînjea după odihnă, dar ştia că trebuie să-şi îngrijească braţul, altfel nu va mai avea nici o şansă.

Luă puţină scoarţă de salcie uscată din punga cu medicamente şi o mestecă, simţind amăreala ei nisipoasă. Întinse această pastă pe antebraţ, apoi legă iar rana cu bandajul din fîşii de lemn de mesteacăn. Durerea era atît de puternică, încît aproape leşină. Reuşi să-şi arunce din picioare încălţările şi să se tîrască în adăpost. Puiul încercă să se caţere şi el. Îl împinse deoparte.

Trist, cu dinţii clănţănindu-i, văzu puiul păşind spre foc şi studiindu-l curios. Întinse o labă lată şi cenuşie pentru a pipăi flăcările, apoi căzu cu un scîncet indignat.

– Să-ţi fie învăţătură de minte, mormăi Torak.

Puiul se scutură şi dispăru în întuneric.

Torak se ghemui ca o minge, legănîndu-şi braţul ce pulsa şi gîndindu-se amărît ce se alesese de viaţa lui.

Întreaga viaţă a trăit în codru cu Pa, ridicînd tabere pentru o noapte sau două, apoi pornind mai departe. Cunoştea regulile. „Să nu-ţi faci niciodată un adăpost de mîntuială. Cînd aduni hrană, să nu depui niciodată mai mult efort decît e nevoie. Să nu întîrzii niciodată să ridici tabăra."

Era prima zi pe cont propriu şi le-a încălcat pe toate. Îngrozitor. Era la fel de grav ca şi cum ar fi uitat să meargă.

Cu mîna sănătoasă atinse tatuajul clanului său, urmînd cele două rînduri fine de puncte de pe fiecare obraz. Pa i le făcuse cînd avea şapte ani, frecînd pielea înţepată cu suc din strugurii ursului. „Nu le meriţi, îşi spuse Torak. Dacă mori, va fi doar din vina ta."

Din nou durerea i se răsuci în piept. Niciodată în viaţa lui n-a dormit singur. Niciodată fără Pa. Pentru prima oară nu mai simţea atingerea mîinii aspre şi blînde, în semn de noapte bună. Nici mirosul familiar de piele de cerb şi sudoare.

Ochii începură să-l înţepe. Se sili să-i ţină închişi şi alunecă în coşmar.

Se afla cufundat pînă la genunchi într-un strat de muşchi, luptînd să scape de urs. Ţipetele tatălui îi răsunau în urechi. Ursul venea după el.

Încercă să fugă, dar se afunda din ce în ce mai mult în muşchi. Îl trăgeau la fund. Tatăl ţipa. Ochii ursului ardeau ca focul mortal al Lumii de Dincolo – focul diavolului. Se ridică pe picioarele din spate; o ameninţare cît un munte, inimaginabil de mare. Fălcile lui uriaşe se deschid de cînd îşi răcneşte ura, la lună...

Torak se trezi ţipînd.

Ultimul răcnet al ursului încă mai stîrnea ecoul în codru. N-a fost vis. A fost realitate.

Torak îşi ţinu respiraţia. Văzu lumina albastră a lunii printre crăpăturile adăpostului. Văzu că focul e aproape stins. Simţi cum îi bate inima.

Codrul se cutremură din nou. Copacii se încordară să asculte. Dar, de data aceasta, Torak realiză că răcnetele veneau de departe: la mai multe zile de mers, spre apus. Încet, dădu drumul aerului din piept.

La gura adăpostului, puiul îl privea. Ochii lui migdalaţi erau ciudaţi şi făcuţi parcă din aur brun. „Ambră", gîndi Torak, aducîndu-şi aminte de mica amuletă-sigiliu pe care Pa o purta agăţată de o cureluşă, în jurul gîtului.

Prezenţa puiului îl mai linişti. În definitv, nu era singur.

Pe măsură ce bătăile inimii reveneau la normal, suferinţa cauzată de febră reveni şi ea. Pielea i se zbîrci. Capul părea gata să-i explodeze. Luptă să mai ia scoarţă de salcie din punga cu medicamente, dar o scăpă din mînă şi nu mai putu s-o găsească în întuneric. Mai puse o creangă pe foc, apoi se întinse la loc gîfîind.

Nu-şi putea scoate din minte răcnetele acelea. Unde era ursul acum? Poieniţa cailor morţi era mai la nord de rîul unde a fost atacat Pa, dar acum ursul părea să fie la apus. Oare continua să se îndrepte spre apus? Sau a simţit mirosul lui Torak şi se întorcea? Cît va dura pînă va sosi aici şi-l va găsi zăcînd neajutorat şi bolnav?

O voce calmă şi fermă părea că-i şopteşte în minte, ca şi cum Pa ar fi fost cu el: „Dacă apare ursul, puiul te va avertiza. Adu-ţi aminte, Torak: nasul unui lup e atît de sensibil, încît poate mirosi respiraţia unui peşte. Auzul e atît de ascuţit, încît poate asculta cum trec norii."

„Da, gîndi Torak, puiul mă va anunţa. Asta e ceva. Vreau să mor cu ochii deschişi, luptînd cu ursul ca un bărbat. Ca Pa."

Undeva, foarte departe, un cîine lătră. Nu un lup. Un cîine.

Torak se încruntă. Cîini înseamnă oameni, dar nu existau oameni în această parte a codrului.

Existau oare?

Se cufundă în întuneric. Înapoi, în îmbrăţişarea ursului.

٢

Cînd Torak se trezi, era aproape noapte. Dormise toată ziua.

Se simţea slăbit şi-i era îngrozitor de sete, dar rana era mai puţin fierbinte şi mai puţin dureroasă. Febra dispăruse.

Tot aşa era şi puiul.

Torak fu surprins să se trezească întrebîndu-se dacă acesta e bine. De ce i-ar fi păsat? Puiul nu însemna nimic pentru el.

Se împletici spre rîu şi bău, apoi trezi focul adormit, punînd pe el cîteva surcele. Efortul îl făcu să tremure. Se odihni şi mîncă ultima alună porcească, precum şi cîteva frunze de măcriş, pe care le găsise pe malul rîului. Erau aspre şi foarte acre, dar îi dădură forţă.

Puiul tot nu se întorsese.

Se gîndi să încerce să-l cheme cu un urlet. Dar dacă ar veni, n-ar face decît să-i ceară de mîncare. În afară de asta, urletul poate atrage ursul. Aşa că îşi puse încălţările şi se duse să controleze capcanele.

Cîrligele pentru peşte erau goale, cu excepţia unuia, care avea în el oasele unui peştişor, perfect curăţate. Cu celelalte capcane a fost mai norocos. În una se afla un cocoş de munte, zbătîndu-se slab. Carne.

Mormăind o mulţumire rapidă către spiritul păsării, Torak îi suci gîtul, îi deschise pieptul şi înghiţi ficatul crud şi cald. Era amar şi alunecos, dar Torak era prea înfometat să-i pese.

Simţindu-se puţin mai întărit, îşi agăţă pasărea la cingătoare şi se duse să controleze şi capcana pentru vulpe.

Spre uşurarea lui, puiul nu căzuse în ea. Acesta şedea lîngă mama lui, lovindu-i uşor cu laba carcasa rău mirositoare. La apropierea lui Torak, porni spre el, apoi se uită înapoi la lupoaică, schelălăind indignat. Voia ca băiatul să pună lucrurile la punct.

Acesta oftă. Cum putea să-i explice moartea, cînd nici el însuşi n-o înţelegea.

– Vino, zise el nemaibătîndu-şi capul să vorbească în graiul lupilor.

Urechile mari ale puiului se mişcară pentru a prinde sensul.

– Nu e nimic aici, adăugă Torak nerăbdător. Să mergem!

Înapoi la adăpost, jumuli şi spintecă cocoşul de munte şi-l puse deasupra focului să se frigă. Puiul sări la el.

Torak îl apucă de bot şi-l trînti de pămînt.

– Nu, mormăi el. E al meu.

Puiul rămase liniştit şi supus, dînd din coadă. Cînd Torak dădu drumul botului, se rostogoli pe spate, expunîndu-şi burtica pufoasă şi deschisă la culoare şi oferindu-i un rînjet tăcut, de scuze. Apoi alergă cît îl ţinură picioarele la o distanţă mai sigură, cu botul în pămînt, politicos.

Băiatul dădu din cap satisfăcut. Puiul trebuia să înveţe că el, Torak, e lupul-şef, altfel în viitor vor apărea neplăceri fără sfîrşit.

„Care viitor?“ gîndi el cu o privire duşmănoasă. Viitorul lui nu includea puiul.

Mirosul cărnii fripte alungă toate celelaltle gînduri. Grăsimea sfîrîia picurînd în foc. Îi lăsă gura apă. Repede, răsuci un picior al cocoşului şi-l înfipse într-o creangă de mesteacăn, ofrandă pentru paznicul clanului. Apoi se aşeză să mănînce.

Nu gustase niciodată ceva atît de bun. Curăţă de pe oase fiecare fir de carne şi grăsime şi ronţăi fiecare bucată de piele crocantă şi sărată. Se forţă să ignore ochii mari de ambră, care urmăreau fiecare îmbucătură.

Cînd termină, îşi şterse gura cu dosul palmei. Puiul continua să-i supravegheze mişcările.

Torak trase puternic aer în piept.

– Aşa, e bine, mormăi el.

Sfîşie piciorul rămas desprinzîndu-l de carcasă şi i-l aruncă puiului. Acesta îl ronţăi într-o clipă. Apoi îl privi pe Torak plin de speranţă.

– Nu mai am, zise el.

Puiul schelălăi nerăbdător şi-şi aruncă ochii la carcasa din mîinile lui.

Curăţase oasele, dar puteau fi folosite drept ace şi cîrlige de prins peşte, precum şi pentru supă; deşi, fără un vas, nu putea să facă din ele nici un fel de supă.

Simţind că puiul s-ar putea să-i provoace necazuri, aruncă jumătate din carcasă.

Acesta o sfărmă în fălcile puternice, apoi se făcu covrig şi adormi imediat: o minge mai grea, din blană cenuşie şi fierbinte.

Torak voia să se culce şi el, dar ştia că nu poate. Cum se făcuse noapte şi venise frigul, stătea privind focul. Acum că scăpase de febră şi mîncase ceva carne, putea în sfîrşit să judece limpede.

Se gîndi la poienița cailor morţi şi la ochii ursului bîntuit de demon. „E posedat, a spus Pa. Un demon a intrat în el şi l-a transformat în diavol."

„Dar ce este, de fapt, un demon?" se întrebă Torak. Nu ştia. Ştia doar că demonii urăsc tot ce e viu

și uneori scapă din Lumea de Dincolo, ieșind din pământ pentru a răspîndi boli și dezastre.

În timp ce se gîndea la toate acestea, realiză că, deși știa destul de multe despre vînătoare și pradă despre lincși și wolverine, bizoni, cai și cerbi, știa foarte puține lucruri despre celelalte creaturi ale codrului.

Știa doar că paznicii clanului veghează asupra locurilor de tabără și că, în nopțile furtunoase, fantomele suspină prin copacii desfrunziți, căutîndu-și veșnic clanurile pe care le-au pierdut. Știa că Poporul Ascuns trăiește în pietre și în rîuri, așa cum clanurile trăiesc în adăposturi, și că par frumoși pînă îți întorc spatele, găunoase ca niște copaci putreziți.

Dar despre Spiritul Pămîntului, care trimite ploaia, zăpada și prada, Torak știa cel mai puțin. Pînă acum nici măcar nu s-a gîndit la el. Era prea străin de toate: un spirit inimaginabil de puternic, care trăia departe, pe muntele lui; un spirit pe care nimeni nu l-a văzut vreodată, despre care se spunea că umblă vara ca un bărbat cu coarne de cerb și iarna ca o femeie cu părul din ramuri roșii de salcie.

Torak își plecă, așadar, capul pînă la genunchi. Povara jurămîntului făcut lui Pa îl apăsa ca un bolovan.

Deodată, puiul sări cu un mîrîit încordat.

Torak se ridică.

Ochii puiului erau fixaţi în întuneric: urechile rigide, blana de la ceafă zbîrlită. Apoi plecă de lîngă foc şi dispăru în goană.

Torak rămase foarte liniştit cu mîna încleştată pe cuţitul lui Pa. Simţea cum îl privesc copacii. Îi auzea cum şuşotesc între ei.

Undeva, nu prea departe, un prihor începu să-şi intoneze cîntul tînguios de noapte. Puiul reapăru liniştit, zîmbind uşor.

Torak slăbi strînsoarea de pe cuţit. Indiferent ce a fost, acum ori plecase, ori nu constituia o ameninţare. Dacă ursul ar fi undeva aproape, prihorul acesta n-ar cînta. Ştia asta foarte bine.

Se aşează din nou.

„În următoarea lună, trebuie să găseşti Muntele Spiritului Pămîntului, îşi spuse. Asta a spus şi Pa: Cînd ochiul roşu este cel mai sus... atunci demonii sînt mai puternici ca oricînd. Ştii asta".

„Da, ştiu, gîndi Torak. Ştiu despre ochiul roşu. L-am văzut."

În fiecare toamnă, Marele Bizon, cel mai puternic demon din Lumea de Dincolo scapă pe cerul nopţii. La început ţine capul plecat, scormonind pămîntul, astfel încît doar licărul strălucitor de pe umăr său poate fi văzut. Dar cum vine iarna, se ridică şi creşte mai puternic. Atunci poţi să-i vezi coarnele strălucind şi ochiul roşu injectat. Steaua roşie a iernii.

Iar în luna salciei roşii se ridică şi mai sus, şi diavolul e şi mai puternic. Atunci bîntuie demonii. Atunci ursul va fi de neînvins.

Aruncîndu-şi privirea printre ramuri, Torak văzu licărul rece al stelelor. La orizont, spre răsărit, chiar deasupra umbrei negre şi depărtate a Munţilor Înalţi, îl descoperi: umărul strălucitor al Marelui Bizon.

Acum era pe sfîrşite luna renilor răcnitori. În luna următoare, luna porumbarului, va apărea ochiul roşu şi puterea ursului va creşte şi mai mult. Iar în luna salciei roşii, va fi invincibil.

„Îndreaptă-te spre miazănoapte, a spus Pa. Mai multe zile de mers."

Torak nu voia să meargă mai departe, spre miazănoapte. Astfel ar ieşi din mica porţiune din codru pe care o cunoştea şi s-ar avînta în necunoscut. Totuşi, Pa trebuie să-şi fi închipuit că ar avea o şansă, altfel nu l-ar fi pus să jure.

Întinse mîna după un băţ şi răscoli tăciunii.

Ştia că Munţii Înalţi erau departe, spre răsărit, dincolo de Codrul Adînc, şi că se curbau de la miazănoapte la miazăzi, arcuindu-se în jurul codrului ca spinarea unei balene uriaşe. Şi mai ştia că despre Spiritul Pămîntului se spunea că trăieşte în partea cea mai de nord a muntelui. Dar nimeni n-a ajuns vreodată aproape de el, pentru că Spiritul întotdeauna îi alungă cu ajutorul viscolelor urlătoare şi al căderilor de stînci, atît de înşelătoare.

Toată ziua, Torak alergase spre miazănoapte, dar se afla abia la poalele cele mai sudice ale Munţilor Înalţi. Nu avea idee cum va reuşi să ajungă atît de departe singur. Era încă slăbit de febră şi nu se simţea în stare să înceapă o nouă călătorie.

„Aşa că n-o face, gîndi el. Nu face de două ori aceeaşi greşeală: nu intra în panică şi nu îţi risca viaţa din cauza unei prostii crase. Stai aici încă o zi sau cam aşa ceva. Capătă putere. Apoi porneşte."

Luarea unei hotărîri îl făcu să se simtă puţin mai bine.

Puse mai multe surcele pe foc şi, spre surpriza lui, descoperi că puiul îl privea. Ochii lui erau serioşi, nu chiar de pui: ochi de lup.

Din nou vocea lui Pa căpătă ecou în memoria lui. „Ochii unui lup nu seamănă cu ai nici unei alte creaturi, cu excepţia oamenilor. Lupii sînt fraţii noştri cei mai apropiaţi, Torak, şi asta se vede în ochii lor. Singura diferenţă e culoarea. Ai lor sînt aurii, în timp ce ai noştri sînt cenuşii. Dar lupul nu-şi dă seama de asta, deoarece el nu vede lumea în culori. La el totul e doar argintiu şi cenuşiu."

Torak îl întrebase de unde ştia asta, dar Pa a zîmbit şi a clătinat din cap, spunîndu-i că-i va explica cînd va fi mai mare. Erau o mulţime de lucruri pe care trebuia să i le explice cînd va fi Torak mai mare.

Torak se încruntă şi-şi frecă obrazul.

Puiul continua să-l privească.

Deja avea ceva din frumusețea unui lup matur: botul subțire de un cenușiu-deschis, urechile mari, argintii, cu marginile negre, ochii elegant tiviți cu o culoare mai închisă.

Ochii aceștia. Tot atît de limpezi ca lumina soarelui oglindită în apele primăverii...

Brusc, Torak avu strania senzație că puiul știe la ce se gîndește.

„Mai mult decît oricare alt vînător din codru, șoptea Pa în mintea lui, lupii seamănă cu noi. Vînează în haite. Le place să vorbească și să se joace. Au o dragoste profundă pentru perechea și puii lor. Și fiecare lup muncește din greu pentru binele haitei."

Torak se ridică. Asta era ceea ce încercase Pa să-i spună?

„Călăuza ta te va găsi."

Ar putea înseama că puiul e călăuza lui?

Hotărî să-l supună unui test. Dregîndu-și glasul, se așeză în patru labe. Nu știa cum să spună „munte" în limba lupilor, așa că încercă gesticulînd cu capul și întrebînd – cu un chiot grav și intens, ce făcea parte din graiul lupilor – dacă puiul știe drumul.

Acesta ciuli urechile și se uită la el, apoi își îndreptă privirea în altă direcție, deoarece în graiul lupilor a privi prea insistent însemna a amenința. Apoi se ridică, se întinse și dădu leneș din coadă.

Nimic din mişcările lui nu-i dovedeau lui Torak că i-a înţeles întrebarea. Era doar, din nou, un simplu pui.

Sau poate nu?

Era oare posibil ca băiatul să-şi fi imaginat doar privirea aceea serioasă?

6

Au trecut multe lumini şi întunecimi de cînd a apărut Marele Făr-de-Coadă.

La început, acesta a dormit tot timpul, dar acum devenise aproape un lup normal. Cînd s-a simţit trist, a tăcut. Cînd a fost furios, a mîrîit. Îi plăcea să se joace de-a prinselea cu o bucată de piele de iepure şi, atunci cînd puiul l-a împins, s-a rostogolit la pămînt scoţînd chiote ciudate, despre care puiul şi-a dat seama că e felul lui de a rîde.

Uneori Marele Făr-de-Coadă i se alătura puiului la urlat, cîntîndu-şi sentimentele faţă de codru. Urletul Marelui Fără de-Coadă era aspru şi cam discordant, dar plin de simţăminte.

Restul graiului lui era tot aşa: aspru, dar expresiv. Desigur, nu avea coadă şi nu putea să-şi mişte

urechile, nici să-şi scuture blana, nici să scoată schelălăieli înalte. Dar de obicei se făcea înţeles.

Aşa că, sub multe aspecte, era ca oricare alt lup.

Erau şi lucruri care îl deosebeau. Bietul Mare Făr-de-Coadă putea cu greu să miroasă sau să audă bine şi în timpul întunecimii îi plăcea să se uite la bestia-strălucitoare-ce-muşcă-fierbinte. Uneori îşi scotea labele din spate şi, la un moment dat, şi-a dat jos chiar şi pielea, ceea ce a fost cumplit. Cel mai ciudat dintre toate era că dormea ani întregi. Părea că nu ştie că un lup trebuie să doarmă foarte puţin şi să se scoale des, întinzîndu-se şi rătăcind prin împrejurimi, oricînd gata de acţiune.

Puiul a încercat să-l înveţe pe Marele Făr-de-Coadă să se trezească mai des, înghiontindu-l şi muşcîndu-l de urechi. Dar, în loc să-i fie recunoscător, Marele Făr-de-Coadă a fost foarte, foarte supărat. Pînă la urmă, puiul l-a lăsat să doarmă şi, în lumina următoare, Marele Făr-de-Coadă s-a sculat, după un somn exagerat de lung, foarte prost dispus. Ei bine, aşa-i trebuie, dacă nu şi-a lăsat fratele de haită să-l trezească!

Astăzi, Marele Făr-de-Coadă s-a trezit înainte să apară lumina, într-o dispoziţie foarte diferită. Puiul i-a simţit nervozitatea.

Plin de curiozitate, puiul îl văzu pe Marele Făr-de-Coadă că porneşte pe poteca făcută de haită, care ducea spre torent. La vînătoare?

Puiul sări după el, apoi îi schelălăi să se oprească. Asta nu era vînătoare. Şi Marele Făr-de-Coadă mergea pe un drum greşit. Nu doar pentru că se îndrepta spre Torentul Rapid, pe care puiul îl ura acum şi de care se temea mai mult decît de orice. Dar era un drum greşit, pentru că... pentru că nu era drumul cel bun. Drumul bun era peste deal, apoi mai departe, multe lumini şi întunecimi de-a rîndul.

Puiul habar n-avea cum de ştie asta, dar simţea totul în el: o chemare slabă, dar profundă, asemănătoare chemării vizuinii cînd se depărta prea mult de ea; doar că puţin mai slabă, deoarece provenea de la o depărtare aşa de mare.

În faţa lui, Marele Făr-de-Coadă mergea cu paşi fermi, fără să ştie ce-l aşteaptă.

Puiul pufni ca să-l avertizeze, aşa cum obişnuia mama lui, cînd îl voia înapoi la vizuină.

Marele Făr-de-Coadă se întoarse. Întrebă ceva pe limba lui. Suna ca şi cum ar fi fost: „Ce e?“

Puiul pufni din nou. Apoi merse pînă la poalele dealului şi se uită spre cărarea cea bună. După care îşi aruncă ochii la Marele Făr-de-Coadă şi înapoi la cărare.

„Nu pe acolo. Pe aici.“

Nerăbdător, Marele Făr-de-Coadă repetă întrebarea. Puiul îl aşteptă să prindă înţelesul. Apoi Marele Făr-de-Coadă se scărpină în cap. Mai zise

ceva pe limba celor făr-de-coadă. Apoi se îndreptă spre pui.

Torak se uită la trupul încordat al lupului.

Urechile îi erau îndreptate înainte. Nasul lui negru se încreţise. Torak îi urmări privirea. Nu putea să vadă nimic prin încîlceala alunişului şi a răscoagei, dar ştia că totuşi cerbul se află acolo, deoarece lupul ştia asta, iar Torak învăţase să aibă încredere în el.

Lupul îşi aruncă privirea spre Torak, ochii lui de ambră întîlnindu-se cu ai băiatului. Apoi privirea i se îndreptă spre codru.

În tăcere, Torak rupse vîrful cîtorva fire de iarbă şi le strivi în palmă cu degetul mare, lăsînd seminţele fine să zboare în adierea vîntului. Era bine. Vîntul nu bătea însă înspre cerb, aşa că acesta nu le simţise încă mirosul. Şi, înainte de a-l vîna, Torak îşi camuflă ca de obicei mirosul, frecîndu-şi pielea cu cenuşă.

Fără zgomot, scoase o săgeată din tolbă şi o potrivi în arc. Era doar un căprior mic, dar, dacă ar putea să-l doboare, ar fi primul lui vînat mare, de cînd rămăsese singur. Avea nevoie de asta. Prada era greu de procurat în această perioadă a anului.

Capul puiului se aplecă.

Torak se ghemui.

Împreună se tîrîră mai departe.

Urmăriseră căpriorul toată ziua. Vreme de mai multe ceasuri, Torak i-a luat urma după rămurelele rupte şi după amprenta copitelor, încercînd să simtă ce simţea acesta, să ghicească încotro se va îndrepta în continuare.

„Pentru a urmări prada, trebuie în primul rînd să înveţi să o cunoşti, ca şi cum i-ai fi frate. Cu ce se hrăneşte, cînd şi cum, unde poposeşte, cum se mişcă." Pa îl învăţase bine pe Torak. Ştia cum să urmărească prada. Ştia că trebuie să te opreşti des şi să asculţi: să-ţi deschizi toate simţurile spre ceea ce-ţi spune codrul...

Chiar acum, ştia că totuşi cerbul e obosit. Mai devreme, în cursul zilei, cele două părţi ce formau amprenta micii lui copite erau adînci şi depărtate, ceea ce însemna că galopa. Acum, cele două părţi erau mai uşor imprimate şi mai adunate: încetinise fuga, mergea.

Probabil că era flămînd, deoarece nu avusese timp să pască, şi însetat, deoarece se ţinuse în siguranţa desişurilor adînci, unde nu există apă.

Torak caută semnele unui curs de apă. La apus, în aluniş, cam la treizeci de paşi de potecă, zări un pîlc de arini. Arinii cresc doar lîngă apă. Într-acolo trebuie că se îndrepta căpriorul.

În linişte, el şi puiul se strecurară prin lăstăriş. Făcîndu-şi mîna pîlnie la ureche, prinse un slab clipocit de apă.

Deodată, lupul încremeni: cu urechile orientate înainte, cu o labă ridicată.

Da. Acolo. Printre arini. Căpriorul s-a oprit să bea apă.

Cu grijă, Torak ţinti.

Căpriorul înălţă capul, cu apa picurîndu-i de pe bot.

Torak îl văzu adulmecînd aerul şi răscolindu-şi alarmat blana decolorată de sub codiţă. Încă o clipă şi ar fi dispărut. Slobozi săgeata.

Străpunse coastele căpriorului. Cu o înfiorare plină de graţie, acesta îşi îndoi genunchii şi căzu la pămînt.

Torak scoase un strigăt şi se îndreptă spre el prin lăstăriş. Lupul se luă la întrecere cu băiatul şi cîştigă cu uşurinţă, dar apoi se retrase şi-l lăsă pe Torak să ajungă primul. Puiul învăţasă să-l respecte pe lupul-şef.

Gîfîind, Torak se opri lîngă căprior. Încă mai respira, dar moartea era pe-aproape. Cele trei suflete ale sale erau gata să-l părăsească.

Torak înghiţi în sec. Trebuia să facă acum ceea ce-l văzuse pe Pa făcînd de nenumărate ori. Dar pentru el va fi pentru prima oară şi trebuia să se descurce bine.

Îngenunchind lîngă căprior, întinse mîna şi-i mîngîie blînd obrazul aspru şi asudat. Animalul zăcea sub palma lui.

– Te-ai descurcat bine, i-a spus Torak, cu vocea nesigură. Ai fost curajos şi inteligent, şi ai alergat toată ziua. Promit să respect acordul încheiat cu Spiritul Pământului şi să te tratez cu toată stima. Acum, mergi în pace.

Văzu moartea smălţuind ochii cei mari şi întunecaţi.

Se simţea recunoscător faţă de căprior, dar şi mîndru. Acesta a fost primul lui mare vînat. Indiferent unde se află Pa în Călătoria Morţii, va fi încîntat.

Torak se întoarse spre lup şi-şi înclină capul într-o parte, zbîrcindu-şi nasul şi dezgolindu-şi dinţii într-un zîmbet lupesc. „Bine lucrat, mulţumesc."

Lupul îl îmboldi pe Torak, aproape doborîndu-l. Torak rîse şi-i dădu un pumn de coacăze negre din punga cu merinde. Lupul le înghiţi pe nerăsuflate.

Trecuseră şapte zile de cînd părăsiseră Apa Repede şi încă nu dăduseră peste nici o urmă de urs. Nici un semn. Nici blană agăţată în muri. Nici răcnete care să cutremure codrul.

Ceva nu era în regulă. În această perioadă a anului, codrul trebuia să răsune de mugetele cerbilor roşii şi de trosnetul coarnelor lor, ce se izbeau în timp ce luptau pentru femele. Dar peste tot era linişte. Ca şi cum codrul se golea treptat, prada fugind din calea unei ameninţări nevăzute.

În şapte zile, singurele creaturi pe care le întîlnise Torak au fost păsările şi cîteva rozătoare mari şi, o

dată, ivindu-se brusc şi speriindu-l, un grup de vînători: trei bărbaţi, două femei şi un cîine. Spre norocul lui, a reuşit să se strecoare mai departe, înainte de a fi descoperit. „Stai departe de oameni, l-a avertizat Pa. Dacă află ce poţi tu să faci..."

Torak nu ştia ce înseamnă asta, dar ştia că Pa a avut dreptate. Crescuse departe de oameni şi nu voia să aibă nimic de a face cu ei. În afară de asta, acum îl avea pe lup. Cu fiecare zi care trecea, se înţelegeau din ce în ce mai bine.

Torak ajunsese să afle că graiul lupilor e o combinaţie complexă de gesturi, priviri, mirosuri şi sunete. Gesturile pot fi făcute cu nasul, urechile, labele, coada, umerii, blana sau cu tot trupul. Multe sînt foarte subtile: o aplecare sau o smucitură. Multe nu implică sunete. Acum Torak cunoştea o mulţime dintre ele, fără să le înveţe de la lup. I se părea că nu trebuia decît să şi le reamintească.

Totuşi, era ceva pe care ştia că nu va fi niciodată în stare să-l stăpînească, nefiind lup. E vorba despre ceea ce obişnuia el să numească „simţul lupului": abilitatea misterioasă a puiului de a-i citi gîndurile şi starea sufletească.

Lupul avea şi el manifestările lui. Uneori era pui, simţind o plăcere copilărească de a mînca bobiţe şi neputînd să stea liniştit: ca atunci cînd s-a agitat întruna, în timp ce Torak îndeplinea pentru el ritualul de numire, apoi şi-a lins tot sucul roşu de arin, cu care

îi erau mînjite labele. Spre deosebire de Torak, care fusese emoţionat pentru că oficia un ritual atît de important, lupul nu părea impresionat deloc: mai curînd nerăbdător să se termine totul.

Altă dată totuşi, el a fost călăuza: misterios de sigur de drumul pe care trebuia să-l urmeze. Atunci cînd Torak a încercat să-l întrebe de unde ştie drumul, puiul n-a dat un răspuns satisfăcător. „Pur şi simplu, ştiu.“ Asta a fost tot.

În acest moment, lupul nu era călăuză, ci pui. Botul îi era roşu de la sucul de coacăze negre şi schelălăia insistent că mai vrea.

Torak rîse şi-l izgoni.

– Destul! Am treburi de făcut!

Lupul se scutură şi zîmbi, apoi se duse la culcare.

I-au trebuit lui Torak două zile întregi pentru a tranşa carcasa. Îi făcuse căpriorului o promisiune şi trebuia să şi-o ţină, nerisipind nimic. Acesta era un pact vechi de ani de zile dintre vînători şi Spiritul Pămîntului. Vînătorii trebuiau să trateze prada cu respect şi, drept răsplată, Spiritul le trimitea şi mai mult vînat.

Era o sarcină extrem de grea. Era nevoie de multe veri de practică, pentru a folosi bine prada. Torak nu făcu o treabă prea bună, dar îşi dădu toată osteneala.

În primul rînd, a despicat burta căpriorului şi a desprins o bucată de ficat destinată paznicului clanului. Restul ficatului l-a tăiat în felii şi l-a pus la uscat.

Apoi, fiind astfel mai liniştit, a tăiat o bucată pentru lup, care a devorat-o zgomotos.

În continuare, Torak a jupuit carcasa, răzuind blana de orice urmă de carne cu răzuitorul din corn. Apoi a spălat blana în apă amestecată cu scoarţă de stejar fărîmiţată, pentru a-i da jos părul, şi a întins-o între doi puieţi, astfel încît lupul să nu poată ajunge la ea. A răzuit părul – neîndemînatic şi făcînd nenumărate găuri – şi a înmuiat pielea frecînd-o cu creierul terciuit al căpriorului. După încă o rundă finală de înmuiere şi uscare, obţinu o piele acceptabilă, pentru frînghii şi gută de undiţe.

În timp ce pielea se usca, tăie carnea în felii subţiri şi o atîrnă deasupra fumului de la un foc din lemn de mesteacăn. Cînd feliile fură uscate, le presă între două pietroaie, pentru a le face şi mai subţiri, apoi le răsuci în mici rulouri compacte. Carnea era delicioasă. Un astfel de rulou îi ajungea pentru o jumătate de zi.

Spălă măruntaiele, le înmuie în apă cu scoarţă de stejar şi le atîrnă într-un tufiş de ienupăr pentru a se usca. Din stomac se putea face un burduf pentru apă, din vezică o pungă de rezervă pentru iască; în intestine se pot păstra alunele. Plămînii urmau să fie partea lupului. Întîi Torak îi va mesteca, atît la mesele de zi, cît şi la mesele de seară, apoi îi va scuipa puiului. Şi, pentru că nu avea vas de gătit pentru a face clei, îi dădu lupului copitele. Acesta se

jucă o vreme neobosit cu ele, înainte de a le sfărîma în bucăţele.

Mai departe, Torak spălă tendoanele lungi de la spate, pe care le salvase de la tranşare, apoi le presă, după care meliţă fibrele înguste din care să facă aţă: uscîndu-le şi frecîndu-le cu grăsime, pentru a fi subţiri. Nu erau nici netede şi nici subţiri ca aţa pe care obişnuia tatăl s-o facă, dar puteau fi folosite. Şi erau atît de rezistente, încît vor dura mai mult decît orice îmbrăcăminte cusută cu ele.

În final, răzui şi curăţă coarnele şi oasele lungi, şi le legă într-un mănunchi, pentru a le aşchia mai tîrziu, ca să le transforme în cîrlige de prins peşte, ace şi capete de săgeţi.

A terminat toată treaba a doua zi. Apoi se aşeză lîngă foc, sătul de carne, şi ciopli un fluier dintr-o bucată de os de cocoş de munte. Avea nevoie de un mod mai silenţios de a-l chema pe pui, cînd acesta era plecat într-una din călătoriile lui solitare: adică, într-un fel mai potolit decît urlînd. Grupul acela de vînători mai putea fi încă prin apropiere. Nu putea să rişte să urle.

Termină de cioplit şi încercă fluierul. Spre groaza lui, acesta nu scoase nici un sunet. Pa cioplise nenumărate fluiere exact ca acesta şi întotdeauna scoteau triluri clare, ca de pasăre. De ce nu şi al lui?

Frustrat, Torak încercă din nou, suflînd cît putu de tare. Tot fără rezultat. Dar, spre surpriza lui, lupul sări ca şi cum ar fi fost înţepat de o viespe.

Torak îşi mută privirea de la puiul speriat la fluier. Mai suflă o dată.

Tot fără sunet. De data aceasta, lupul scoase un mîrîit scurt, apoi un scheunat, pentru a demonstra că era cam plictisit de insistenţa lui, însă nu voia să-l ofenseze pe Torak.

Acesta se scuză scărpinînd blînd lupul sub bărbie, şi puiul se lungi la pămînt. Expresia lui era clară: Torak nu trebuia să-l cheme, dacă nu o făcea cu un scop.

Ziua următoare se ivi frumoasă şi strălucitoare, şi, în timp ce constata aceasta, moralul lui Torak crescu.

Trecuseră douăsprezece zile de cînd ursul îl ucisese pe Pa. În acest timp, Torak s-a luptat cu foamea şi a învins febra, l-a găsit pe lup şi a ucis primul său vînat mare. A făcut şi o mulţime de greşeli. Dar era încă viu.

Îşi imagină tatăl în călătoria spre Tărîmul Morţii – locul unde săgeţile se găsesc din belşug, iar vînătoarea e întotdeauna încununată de succes. „Cel puţin, gîndi Torak, are cu el armele lui şi cuţitul meu drept însoţitor. Şi toată carnea aceea uscată.“ Gîndul acesta îi mai domoli puţin din violenţa durerii.

Torak ştia că suferinţa aceasta nu-l va părăsi niciodată, că o va purta în sufletul lui toată viaţa, ca pe un bolovan. Dar, în dimineaţa aceasta, bolovanul nu părea chiar atît de greu. A supravieţuit pînă acum, deci tatăl lui ar fi mîndru.

Se simţea aproape fericit în timp ce înainta prin lăstăriş, pe cărarea din pădure smălţuită cu pete de soare. O pereche de sturzi se ciondăneau deasupra capului său. Puiul, sătul şi fericit, se ţinea aproape lipit de el, cu coada argintie şi stufoasă ridicată.

Sătul, fericit şi fără griji.

Torak auzi o ramură trosnind în spatele lui, chiar în momentul în care o mînă mare îl apucă de pieptar şi-l săltă de la pămînt.

7

Trei vînători. Trei arme mortale făurite din cremene. Toate aţintite asupra lui.

Lui Torak i se învîrtea capul. Nu putea să se mişte. Nu-l putea vedea pe lup.

Omul care îl apucase de pieptar era uriaş. Barba lui roşcovană era încîlcită ca un cuib de pasăre; un obraz era tras în jos de o cicatrice urîtă şi persoana care i-o făcuse îi rupsese şi una din urechi. În mîna liberă, ţinea un cuţit cu tăişul din cremene şi vîrful proptit sub falca lui Torak.

Lîngă el stăteau un tînăr înalt şi o fată cam de vîrsta lui Torak. Amîndoi aveau părul roşcat, feţe calme, dar nemiloase, şi săgeţile din cremene îndreptate spre inima lui.

Încercă să înghită. Spera să nu arate atît de speriat pe cît se simţea.

– Lasă-mă, gîfîi el.

Balansîndu-se, încercă să-l lovească pe omul cel mare, dar rată.

Omul mare grohăi:

– Deci, iată-l pe hoţul nostru!

Îl ridică pe Torak şi mai sus, gata să-l sufoce.

– Nu sînt hoţ! tuşi Torak, apucîndu-se cu mîna de gît.

– Minte! zise tînărul cu răceală.

– Ne-ai luat căpriorul! rosti şi fata, care se adresă apoi omului mare: Oslak, am impresia că-l sugrumi.

Oslak îl lăsă pe Torak jos, în picioare. Dar nu-i dădu drumul şi cuţitul lui era tot la beregata lui Torak.

Cu grijă, fata îşi băgă săgeata în tolbă şi-şi puse arcul pe umăr. Tînărul nu făcu la fel. Din strălucirea ochilor lui, era clar că se distra de minune, şi n-ar fi ezitat să tragă.

Torak tuşi şi-şi masă gîtul, căutîndu-şi pe furiş cuţitul.

– Le iau eu, zise Oslak.

Continuînd să-l ţină pe Torak, îl uşură de arme, pe care i le dădu fetei.

Ea studie curioasă cuţitul lui Pa.

– Şi pe ăsta l-ai furat?

– Nu, răspunse Torak. A fost al tatălui meu.

În mod clar, nu-l credeau.

O privi pe fată.

– Ai spus că v-am luat căpriorul. Dar cum putea să fie al vostru?

– Aceasta este partea noastră de codru, zise tînărul.

Torak era uluit.

– Ce vrei să spui? Codrul nu aparţine nimănui...

– Acum aparţine, se repezi tînărul. S-a stabilit la adunarea clanurilor. Din cauza... se opri brusc cu o privire duşmănoasă. Ceea ce contează este că ne-ai luat prada. Asta înseamnă moarte.

Pe Torak îl trecură toate năduşelile. Moarte? Cum poate luarea unui căprior să însemne moarte?

Gura îi era atît de uscată, că de-abia putea vorbi.

– Dacă... dacă voi umblaţi după căprior, zise el, luaţi-l şi lăsaţi-mă în pace. E în desaga mea. N-am mîncat prea mult din el.

Oslak şi fata schimbară o privire, dar tînărul dădu din cap cu dispreţ.

– Nu e chiar atît de simplu. Eşti prizonierul meu. Oslak, leagă-i mîinile. Îl ducem la Fin-Kedinn.

– Unde e asta? întrebă Torak.

– Nu e un loc, răspunse Oslak, e un om.

– Chiar nu ştii nimic? spuse batjocoritor fata.

– Fin-Kedinn este unchiul meu, rosti tînărul. E conducătorul clanului nostru. Eu sînt Hord, fiul fratelui său.

– Care clan? Unde mă duceţi?

Nu răspunseră.

Oslak îi dădu un brînci care-l făcu să cadă în genunchi. În timp ce se chinuia să se ridice, îşi aruncă privirea peste umăr şi descoperi cu groază că lupul se înapoiase, pentru a-l căuta. Stătea şovăind cam la douăzeci de paşi depărtare, adulmecînd mirosul străinilor.

Aceştia nu-l depistaseră. Ce ar fi făcut dacă-l vedeau? Probabil că şi ei respectau legea străveche, care interzicea uciderea altui vînător. Dar ce va fi, dacă-l vor alunga? Torak şi-l imaginä pierdut în codru. Flămînd. Urlînd.

Pentru a-l avertiza pe lup să stea în afara privirii lor, băiatul pufni grav. „Pericol!“

Oslak fu foarte surprins.

– Ce-ai spus?

Torak pufni din nou. Dar, spre groaza lui, lupul nu se retrase. În schimb, îşi dădu urechile pe spate şi se îndreptă în fugă spre Torak.

– Ăsta cine mai e? mormăi Oslak.

Se aplecă şi-l apucă pe lup de ceafă.

Lupul se agită şi-şi arătă colţii, în timp ce se bălăbănea în mîna mare şi roşie.

– Lasă-l în pace! strigă Torak zbătîndu-se. Lasă-l să plece sau te ucid!

Oslak şi fata izbucniră în rîs.

– Lasă-l să plece! Nu vă face nici un rău!

– Alungă-l şi hai să plecăm, interveni Hord iritat.

– Nu! ţipă Torak. E prietenul meu, nu!

Fata îi aruncă o privire plină de suspiciune.

– Ce e?!

– E cu mine, mormăi Torak.

Ştia că nu trebuie să dezvăluie că e în căutarea muntelui sau că poate vorbi cu lupul.

– Haide, Renn, mîrîi Hord. Ne pierdem vremea.

Dar Renn continua să se uite la Torak. Apoi se întoarse spre Oslak.

– Dă-mi-l mie. Din desaga ei scoase o traistă din piele de cerb în care vîrî puiul, strîngînd-o la gură cu putere. În timp ce-şi atîrna de umăr traista agitată şi urlătoare, i se adresă lui Torak: Tu ar fi mai bine să vii de bunăvoie, altfel îl izbesc de un copac.

Torak o privi. Probabil că n-ar fi făcut-o, dar astfel se asigură de supunerea lui necondiţionată, cu mai multă eficienţă decît Oslak sau Hord.

Oslak îl împinse din nou pe Torak şi porniră pe un făgaş de cerbi, îndreptîndu-se spre nord-vest.

Legăturile din piele netăbăcită erau foarte strînse şi încheieturile lui Torak începură să-l doară. „Lasă-le aşa," gîndi el. Era furios pe el însuşi. „Uită-te în spatele tău", l-a povăţuit tatăl. Şi el n-a ascultat, iar acum plătea pentru asta, şi la fel şi lupul. Din traistă nu se mai auzeau urlete înăbuşite. Oare s-a sufocat? E deja mort?

Torak o rugă pe Renn să desfacă traista şi să lase aerul să intre.

– Nu e nevoie, zise ea fără să se întoarcă. Tocmai l-am simţit mişcînd.

Torak strînse din dinţi şi se împiedică. Trebuia să găsească un mod de a scăpa.

Oslak se afla în spatele lui, iar Hord era în frunte. Părea de nouăsprezece ani, bine făcut şi arătos. Era pe cît de arogant, pe atît de agitat: disperat să fie primul, dar îngrozit că va ajunge doar al doilea. Îmbrăcămintea lui era elegantă şi foarte colorată, pieptarul şi pantalonii cusuţi cu tendon răsucit sub formă de şnur vopsit roşu şi tiviţi cu un fel de piele de pasăre, colorată în verde. Pe piept purta un colan magnific din dinţi de cerb roşu.

Torak era uluit. De ce ar fi vrut un vînător atîta culoare? Şi colierul acela zornăia, acesta fiind ultimul lucru de care avea nevoie.

Renn semăna cu Hord la chip şi Torak se întrebă dacă nu cumva erau frate şi soră, deşi Renn era mai tînără cam cu patru sau cinci primăveri. Tatuajul clanului ei – trei linii bleumarin subţiri pe obraji – foarte vizibil pe pielea ei palidă, îi dădea un aer dur, în care nu te puteai încrede. Torak nici nu se gîndi că ar putea să-i ceară ajutor.

Pieptarul şi pantalonii din piele de cerb erau pătaţi, dar arcul şi tolba erau minunate, iar săgeţile împodobite meşteşugit cu pene de bufniţă, pentru un zbor silenţios. Pe primele două degete ale mîinii stîngi purta apărători din piele şi, legată cu o cureluşă pe

antebraţul drept, era o apărătoare pentru încheietură din ardezie verde lustruită. Torak ghici că astfel de apărători pentru încheieturi erau purtate de oamenii care trăiau doar pentru arcurile lor. „Asta e tot ce contează pentru ea, gîndi el. Nu îmbrăcămintea frumoasă, ca a lui Hord."

Dar cărui clan îi aparţinea? Cusut pe partea stîngă a pieptarului ei – ca şi pe ale lui Hord şi Oslak –, se afla pielea creaturii clanului lor: o fîşie cu pene negre. Lebădă? Vultur? Penele erau prea zdrenţuite. Torak nu putea să-şi dea seama.

Merseră toată dimineaţa fără să se oprească, nici pentru a mînca, nici pentru a bea: traversînd văi mlăştinoase sufocate de plopi şoptitori şi urcînd dealuri întunecate de pini veşnic treji. Cînd Torak trecea pe dedesubt, copacii suspinau îndoliaţi, ca şi cum deja îi jeleau moartea.

Norii acopereau soarele şi el îşi pierduse direcţia. Ajunseseră la o colină unde codrul era înţesat de muşuroaiele înalte pînă la piept ale furnicilor de pădure. Şi cum furnicile de pădure construiau doar în partea de sud a copacilor, Torak realiză că se îndreptau spre apus.

În sfîrşit, făcură o pauză la un pîrîu, pentru a bea apă.

– Mergem prea încet, mormăi Hord. Mai aveam o vale întreagă de traversat, înainte de a ajunge la Rîul Vîntului.

Torak ciuli urechile. Poate că va afla ceva folositor...

Renn își dădu seama că el asculta.

– Rîul Vîntului, i se adresă ea rar, ca și cum ar fi vorbit unui copil, este spre apus, în valea următoare. E locul unde ridicăm tabără toamna. Și la vreo două zile de mers spre miazănoapte e Apa Întinsă, unde ne facem tabără vara. Pentru somoni. Ăștia sînt niște pești. Poate că ai auzit de ei.

Torak simți cum se roșește. Dar acum știa încotro se îndreptau: spre tabăra de toamnă a răpitorilor săi. Nu suna bine. O tabără însemna mai mulți oameni și mai puține șanse de scăpare.

În timp ce mergeau, soarele coborî spre orizont și răpitorii lui Torak deveniră mai nervoși, făcînd pauze dese pentru a asculta și a privi în jur. El bănui că știau de urs. Poate de aceea au adoptat măsura aceea nemaiauzită de „a lua în proprietate" prada. Pentru că se obținea cu greu; ursul o speriase, gonind-o.

Coborîră într-o vale întinsă plină de stejari, frasini și pini, și curînd ajunseră la un rîu întins, argintiu. Acesta trebuie să fie Rîul Vîntului.

Deodată, Torak simți miros de fum. Se apropiau de tabără.

8

În timp ce toţi patru treceau rîul pe un podeţ de lemn, Torak privi în jos, spre apa curgătoare, şi se gîndi cum ar fi să sară în ea. Mîinile îi erau legate. S-ar fi înecat. Şi, în afară de asta, nu-l putea părăsi pe lup.

Cam la zece paşi în aval, copacii dădeau într-un luminiş. Torak simţi mirosul fumului de pini şi al sîngelui proaspăt. Văzu patru mari adăposturi din piele de cerb, care nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse el pînă atunci, şi un număr impresionant de oamenii muncind cu toţii din greu şi aparent fără să-şi dea seama de existenţa lui. Cu o acurateţe născută din frică, înregistră fiecare amănunt.

Pe malul rîului, doi oameni jupuiau un mistreţ atîrnat de un copac. După ce îi despicaseră burta, îşi băgaseră cuţitele în teacă şi jupuiau pielea cu mîinile,

pentru a n-o sfîșia. Amîndoi aveau piepturile goale, și peste pantaloni purtau șorțuri din piele de pește. Arătau teribil de puternici, cu cicatrici în zigzag pe brațele lor musculoase. Din carcasă, sîngele picura încet într-o găleată din scoarță de mesteacăn.

În vad, două fete cu tunici din piele de cerb chicoteau clătind intestinele mistrețului, în timp ce doi copilași pregăteau solemn plăcinte din noroi și le ornau cu frunze de platan. Două canoe din piele lustruită erau trase la mal. Terenul din jurul lor sclipea de solzii peștilor. Doi dulăi căutau ceva de mîncare.

În mijlocul luminișului, lîngă un foc puternic din pini, mai multe femei stăteau pe rogojini din ramuri de salcie, discutînd cu glas scăzut în timp ce dezghiocau alune de pădure și alegeau boabe de ienupăr dintr-un coș. Nici una dintre ele nu semăna cu Hard sau cu Renn; imediat Torak se întrebă dacă nu cumva cei doi își pierduseră părinții, ca și el.

Puțin mai departe de ele, o bătrînă făcea săgeți: crăpa așchiile cremenei, fine ca niște ace, apoi le lipea în vîrful săgeților, cu pastă făcută din rășină de pin și ceară de albine. O amuletă rotundă din os, gravată cu o spirală, era cusută pe partea din față a pieptarului. După amuletă, Torak știa că trebuie să fie magul clanului. Pa îi vorbise despre magi: oameni care pot vindeca boli, pot visa unde se află prada și cum va fi vremea. Bătrîna aceasta arăta ca

şi cum ar fi putut să facă lucruri mult mai periculoase de-atît.

Lîngă foc, o fată frumoasă, cu părul încreţit de abur, era aplecată peste un burduf pentru gătit: folosea un băţ bifurcat pentru a arunca înăuntru pietre înroşite în foc pentru a încălzi apa. Mirosul de carne gătită îi făcu poftă lui Torak.

În genunchi lîngă ea, un om mai în vîrstă frigea doi iepuri. Ca şi Hord, avea părul roşcat şi o barbă scurtă roşie, dar asemănarea se oprea aici. Erau izbitoare liniştea şi forţa care se citeau pe chipul lui, ceea ce-l făcu pe Torak să se gîndească la o sculptură în gresie. Uită de mirosul mîncării. Ştia, fără să i se spună, că acest om deţinea puterea.

Oslak îl dezlegă pe Torak şi-l împinse în luminiş. Cîinii săriră, lătrînd feroce. Bătrîna făcu o mişcare scurtă cu mîna şi cîinii se liniştiră mîrîind. Toţi se uitau la Torak. Toţi, cu excepţia omului de lîngă foc, care continua calm să frigă iepurii. Doar cînd termină, îşi frecă mîinile cu praf şi se ridică în picioare, aşteptîndu-i în linişte să se apropie.

Fata frumoasă îi aruncă lui Hard o privire şi zîmbi ruşinată.

– Ţi-am păstrat nişte supă, zise ea.

Torak ghici că ori era prietena lui, ori dorea să devină.

Renn se întoarse şi-şi dădu ochii peste cap spre Hord.

– Dyrati ți-a păstrat niște supă, îl ironiză ea.

„În mod cert e sora lui“, se gîndi Torak.

Hord le ignoră pe amîndouă și se duse să stea de vorbă cu omul de lîngă foc. Îi relată repede ce s-a întîmplat. Torak observă că lăsase de înțeles că el, și nu Oslak, ar fi prins „hoțul“. Lui Oslak nu părea să-i pese, dar Renn își fulgeră fratele cu o privire acră.

Între timp, cîinii simțiseră mirosul lupului. Cu părul de la ceafă zbîrlit, avansară spre Renn.

– Înapoi! porunci ea.

Ei se supuseră. Renn intră în cel mai apropiat adăpost și ieși cu un colac de frînghie din scoarță împletită. Legă un capăt în jurul gurii traistei unde se afla lupul, iar celălalt capăt îl aruncă peste o creangă dintr-un stejar și trase traista în sus, ca să nu ajungă la ea de cîinii.

„Și nici eu“, se gîndi Torak. Așa că acum, chiar dacă ar fi avut vreo șansă de scăpare, nu putea s-o folosească. Nu, fără lup.

Renn îi surprinse privirea și strîmbă din nas.

El se încruntă la rîndul lui. În realitate, îi era foarte frică.

Hord terminase de vorbit. Omul de lîngă foc dădu din cap o dată și așteptă ca Oslak să-l împingă pe Torak spre el. Ochii lui de un albastru intens, nu clipeau fiind extrem de vii pe fața aceea de nepătruns. Torak descoperi că era greu să te uiți în ei, dar și mai greu să-i eviți.

– Cum te cheamă? întrebă omul, cu o voce care era într-un fel şi mai înfricoşătoare, fiind atît de calmă.

Torak îşi umezi buzele.

– Torak. Dar pe tine?

Îi trecu prin minte că ştia deja răspunsul.

Hord a fost cel care a răspuns:

– E Fin-Kedinn. Conducătorul clanului Corbului. Şi tu, mică stîrpitură mizerabilă, ar trebui să înveţi să fii mai respectuos...

Fin-Kedinn îl reduse pe Hord la tăcere cu o privire, apoi se întoarse spre Torak.

– Din ce clan faci parte?

Torak ridică bărbia cu trufie.

– Din clanul Lupului.

– Ei bine, ce surpriză! remarcă Renn şi mai mulţi oameni rîseră.

Fin-Kedinn nu se număra printre ei. Îl ţintuia în continuare cu privirea pe Torak.

– Ce cauţi în acestă parte a codrului?

– Merg spre nord, spuse băiatul.

– I-am spus că această parte a codrului ne aparţine, se grăbi să adauge Hord.

– De unde era să ştiu? replică Torak. N-am fost la adunarea clanurilor.

– De ce? întrebă Fin-Kedinn.

Torak nu răspunse.

Ochii conducătorului Corb îi sfredeliră pe ai săi.

– Unde e restul clanului tău?

– Nu știu, spuse Torak adevărul. N-am locuit niciodată cu ei. Stau... am stat cu tatăl meu.

– El unde e?

– A murit. A fost ucis de un urs.

Un freamăt trecu printre privitori. Unii își aruncară privirea plină de spaimă peste umăr; alții atinseră pielea creaturii clanului lor sau făcură un semn din mînă pentru a alunga diavolul. Bătrîna își părăsi săgețile și veni spre ei.

Pe figura lui Fin-Kedinn nu se citea nici o emoție.

– Cine a fost tatăl tău?

Torak înghiți în sec. Știa – și tot așa trebuie că știa și Fin-Kedinn – că este interzis să se pronunțe numele unei persoane decedate, timp de cinci veri după ce a murit. În loc de asta, puteai să te referi la el doar numindu-i părinții. Pa nu prea vorbise despre familia lui, dar Torak le cunoștea numele și de unde proveneau. Mama lui Pa făcuse parte din clanul Focii, iar tatăl lui, din clanul Lupului. Torak îi numi pe amîndoi.

Recunoașterea e una dintre expresiile cel mai greu de ascuns. Nici chiar Fin-Kedinn n-a putut să și-o mascheze pe deplin.

„L-a cunoscut pe Pa“, gîndi Torak îngrozit. Dar cum? Pa nu-i pomenise niciodată de el sau de clanul Corbului. Ce putea să însemne asta?

Îl privi pe Fin-Kedinn plimbîndu-şi încet degetul mare peste buza inferioară. Era imposibil să spui dacă tatăl lui Torak îi fusese cel mai bun prieten al lui sau duşmanul de moarte.

În sfîrşit, Fin-Kedinn vorbi.

– Împarte lucrurile băiatului tuturor, i se adresă el lui Oslak. Apoi du-l în josul rîului şi ucide-l.

9

Lui Torak i se înmuiară genunchii.

– Ce...? gîfîi el. Nici măcar n-am ştiut că e cerbul vostru! Cum pot să am vreo vină, dacă n-am ştiut?

– Asta e legea, zise Fin-Kedinn.

– De ce? De ce? Pentru că spui tu?

– Pentru că o spun clanurile.

Oslak puse o mînă grea pe umărul lui Torak.

– Nu! ţipă Torak. Ascultă! Spui că asta e legea, dar mai există şi altă lege, nu-i aşa? Tuşi: Judecată prin luptă. Noi... ne vom lupta pentru asta.

Nu era sigur dacă reţinuse prea bine, Pa o menţionase doar o dată, cînd îl învăţa legea clanurilor, dar ochii lui Fin-Kedinn se îngustară.

– Am dreptate, nu-i aşa? insistă Torak forţîndu-se să-l privească pe conducătorul Corb, tot aşa cum îl privea şi el. Nu eşti sigur că sînt vinovat, din pricină

că nu ştii dacă am avut într-adevăr idee că e al vostru cerbul. Aşa că hai să ne luptăm. Tu şi cu mine. Înghiţi din nou: Dacă voi cîştiga, sînt nevinovat. Şi voi trăi. Vreau să spun eu şi lupul. Dacă pierd, vom muri.

Unii dintre bărbaţi chicoteau. O femeie făcu un semn spre frunte, dînd din cap.

– Nu mă lupt cu băieţii, rosti Fin-Kedinn.

– Dar are dreptate, nu-i aşa? întrebă Renn. E cea mai veche lege dintre toate. Are dreptul să lupte.

Hord făcu un pas înainte.

– Mă voi lupta eu cu el. Sînt mai aproape de vîrsta lui. Va fi mai corect.

– Nu prea, rosti Renn sec.

Stătea sprijinită de copacul în care era agăţată traista cu lupul. Torak văzu că mai slăbise puţin gura traistei, aşa încît capul lupului ieşise afară. Era murdar şi privea curios în jos, la cei doi cîini care salivau sub el.

– Ce spui, Fin-Kedinn? întrebă magul clanului. Băiatul are dreptate. Lasă-i să lupte.

Finn-Kedinn întîlni privirea bătrînei şi, pentru o clipă, păru că între cei doi a avut loc o confruntare de voinţe. Încet, el aprobă din cap.

Torak răsuflă uşurat.

Toţi păreau emoţionaţi de perspectiva luptei. Discutau între ei, bătînd din picioare, cu răsuflarea transformată în aburi de aerul rece al serii.

Oslak îi întinse lui Torak cuţitul tatălui său.

– O să ai nevoie de el. Şi de o lance şi o apărătoare pentru braţ.

– O ce? întrebă Torak

Omul cel mare îşi scărpină cicatricea, acolo unde fusese urechea.

– Ştii cum să lupţi, nu-i aşa?

– Nu, răspunse Torak.

Oslak îşi roti privirea în jur. Apoi se îndreptă spre cel mai apropiat adăpost şi se întoarse cu o lance din lemn de frasin, avînd la capăt un vîrf ascuţit din bazalt, şi ceva ce părea a fi o bucată lungă din piele de ren, dar de trei ori mai groasă.

Torak luă nesigur lancea şi privi uluit cum Oslak îi leagă strîns pielea cea tare în jurul antebraţului drept. Era grea şi dificil de mînuit ca o pulpă de cerb. Se întrebă ce se presupunea că ar trebui să facă acum cu ea.

Oslak făcu un semn cu capul spre bandajul de la celălalt braţ al lui Torak şi se strîmbă.

– Se pare că norocul e împotriva ta.

„Doar puţin“, gîndi Torak.

Cînd a sugerat lupta, avea în minte un tur de confruntări, eventual aruncări de cuţite în joacă, aşa cum el şi Pa obişnuiau să practice destul de des, dar numai pentru amuzament. Pentru cei din clanul Corbului însă, în mod cert o luptă însemna altceva. Torak se întrebă dacă existau şi reguli speciale şi dacă ar părea prea slab, în caz că ar întreaba.

Fin-Kedinn aţîţă focul, făcînd scînteile să zboare în toate direcţiile. Torak îl vedea prin licărul aburilor fierbinţi.

– Există o singură regulă, zise Fin-Kedinn ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Nu poţi folosi focul. Înţelegi?

Ochii lui prinseră privirea lui Torak şi o susţinură.

Torak dădu distrat din cap. Să nu folosească focul era cea din urmă grijă a sa. În spatele lui Fin-Kedinn putea să-l vadă pe Hord legîndu-şi apărătoarea pentru braţ. Îşi scosese pieptarul. Arăta solid şi înfricoşător de puternic. Torak se hotărî să nu-şi scoată pieptarul. Nu era nevoie să iasă în evidenţă contrastul dintre ei.

Îşi desprinse tot ce avea la cingătoare şi le aşeză grămadă pe pămînt. Apoi îşi legă mai multe fire de iarbă împletită în jurul frunţii, pentru ca părul să nu-i cadă în ochi. Mîinile îi erau umede din cauza transpiraţiei. Se opri şi le frecă cu praf.

Cineva îl atinse pe umăr, făcîndu-l să sară în sus.

Era Renn. Ţinea în mînă un pocal din coajă de mesteacăn.

Îl luă recunoscător şi bău. Spre surpriza lui, era socată: acidulată şi întăritoare.

Renn îi observă mirarea şi ridică din umeri.

– Şi Hord a băut. Aşa e corect. Arătă spre o găleată de lîngă foc: Există şi apă, dacă ai nevoie.

Torak îi dădu înapoi pocalul.

– Nu cred că va dura prea mult.

Ea ezită.

– Cine ştie?

Se lăsă liniştea. Privitorii formaseră un cerc în jurul luminişului, cu Torak şi Hord la mijloc, lîngă foc. Nu existau alte formalităţi. Lupta începu.

Prudenţi, îşi dădură ocol unul altuia.

Cu toată masivitatea lui, Hord se mişca cu graţia unui linx, îndoind genunchii şi repoziţionîndu-şi degetele pe cuţit şi pe lance. Faţa lui era încordată, dar o urmă de zîmbet îi juca pe buze. Îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

Lui Torak, nu. Inima îi bătea între coaste ca un ciocan. Vag, îi putea auzi pe privitori strigîndu-i încurajări lui Hord, dar vocile le erau înăbuşite, ca şi cum s-a fi aflat sub apă.

Lancea lui Hord se îndreptă spre pieptul lui, iar el se dădu înapoi exact la timp. Simţi cum începe să-i curgă sudoarea pe frunte.

Torak încercă aceeaşi mişcare, sperînd să nu pară că-l copiază pe Hord.

– Imitîndu-mă nu vei ajunge prea departe, îi strigă Renn.

Faţa lui Torak se aprinse.

Acum, atît el, cît şi Hord se mişcau mai repede. În unele locuri terenul era alunecos de la sîngele mistreţului. Torak alunecă şi era gata să cadă.

Ştia că nu poate să învingă prin forţă. Trebuia să-şi folosească inteligenţa. Necazul era că nu cunoştea

decît două trucuri de luptă, pe care le practicase doar de cîteva ori.

„Să-i dăm drumul", gîndi el cu indiferenţă. Îşi repezi lancea la gîtul lui Hord. Cum era de aşteptat, braţul înfăşurat în piele al lui Hord se ridică pentru a o bloca. Torak încercă o mişcare rapidă pe sub el spre stomacul lui, dar Hard o pară cu o uşurinţă alarmantă şi lancea lui Torak alunecă pe apărătoarea braţului, fără să-l rănească.

„Pe ăsta îl ştia", îşi dădu seama Torak. Cu fiecare mişcare devenea mai evident că Hord era un luptător experimentat.

– Haide, Hord, strigă un om. Înroşeşte-i pielea!

– Mai dă-mi puţin timp, îi răspunse Hord strîmbînd din buze.

Un val de rîsete.

Torak încercă şi cel de al doilea truc. Simulînd o incompetenţă totală, ceea ce nu era greu deloc, izbi sălbatic, ademenindu-l pe Hord cu pieptul lui descoperit. Hord muşcă momeala, dar cînd lancea lui era gata să lovească, braţul protejat al lui Torak zvîcni de-a curmezişul pentru a-l bloca. Vîrful lăncii lui Hord se înfipse în pielea groasă a scutului, aproape doborîndu-l pe Torak, dar acesta reuşi să-şi continue planul, repezindu-şi braţul protejat în sus. Mînerul lancei lui Hord se rupse în două. Privitorii gemură. Hord se clătină, fără lance.

Torak era uimit. Nu se aşteptase să funcţioneze trucul lui.

Hord îşi reveni repede. Repezindu-se înainte, îşi înfipse cuţitul în mîna înarmată cu lance a lui Torak. Acesta ţipă cînd cremenea îl muşcă între degetul arătător şi cel mare. Se împiedică şi scăpă lancea. Hord atacă din nou. Torak reuşi doar să se rostogolească la timp şi să sară în picioare.

Acum rămaseră amîndoi fără lănci. Apelară la cuţite.

Pentru a cîştiga puţin timp ca să respire, Torak ocoli focul prin spate. Pieptul îi era greu şi mîna rănită pulsa. Sudoarea îi curgea de-a lungul coastelor. Regreta amarnic că nu l-a imitat pe Hord şi nu şi-a scos pieptarul.

– Grăbeşte-te, Hord, ţipă o femeie. Termină-l!

– Haide, Hord! strigă şi un bărbat. Asta e tot ce te-au învăţat în Codrul Adînc?

Totuşi, nu toate strigătele erau adresate lui Hord. Exista o brumă de încurajare şi pentru Torak, deşi ghici că era mai puţin un sprijin adevărat, cît surpriza plăcută că a rezistat mai mult decît se aşteptau.

Ştia însă că nu va mai dura mult. Obosea repede şi-şi folosise deja trucurile. Hord preluase controlul.

„Iartă-mă, lupule“, îi spuse în gînd prietenul său. Nu cred că vom reuşi să scăpăm de aici.

Cu coada ochiului, zări puiul sus în copac. Acesta se zbătea şi urla înconjurat de ceaţa respiraţiei lui

aburinde. „Ce se întîmplă? întreba el. De ce nu vii să mă eliberezi?“

Torak sări într-o parte, la timp pentru a evita să fie tăiat de cuţitul îndreptat spre gîtul lui.

„Concentrează-te, îşi spuse cu severitate. Uită de lup.“

Şi totuşi, ceva îl sîcîia: ceva în legătură cu lupul. Oare ce?

Îşi aruncă din nou privirea spre animalul care urla în copac, cu respiraţia aburindă...

„Nu poţi folosi focul“, spusese Fin-Kedinn...

Brusc, mintea lui Torak se lumină şi ştiu ce are de făcut. Împungînd şi fentînd, se retrase într-o parte, punînd încă o dată focul între ei.

– Iar te ascunzi? zeflemisi Hord.

Torak îşi smuci capul spre găleata din scoarţă de mesteacăn, plină cu apă.

– Vreau să beau. E în regulă?

– Dacă trebuie, băiete...

Cu privirea aţintită asupra lui Hord, Torak se ghemui şi-şi făcu mîna căuş ca să bea. Proceda încet, pentru a-l face pe Hord să creadă că are un plan cu găleata cu apă şi astfel să-i distragă atenţia de la burduful de gătit, ce clocotea lîngă foc.

Manevra dădu roade. Hord se apropie de foc, întinzîndu-se pentru a-l intimida pe Torak.

– Vrei şi tu să bei? întrebă băiatul, ghemuit în continuare.

Hord negă, dispreţuitor.

Deodată, Torak se aruncă asupra burdufului de gătit.

Înfipse cuţitul în pielea dură, după care îl ridică lăsînd supa clocotită să curgă peste tăciunii albiţi de fierbinţeală. Nori şuierători de aburi tălăzuiră peste faţa lui Hord.

Privitorilor li se tăie resuflarea. Torak se folosi de ocazie şi înţepă încheietura adversarului. Orbit, Hord urlă de durere şi dădu drumul cuţitului. Torak îi dădu un picior îndepărtîndu-l, apoi se aruncă asupra lui Hord, trîntindu-l la pămînt.

În timp ce Hord zăcea răsuflînd greu, Torak încălecă pe pieptul lui şi îşi puse genunchii pe braţele acestuia, ţintuindu-i-le la pămînt. Pentru o clipă, privirea i se înceţoşă de sînge şi recunoscu implsul de a ucide. Îşi apucă adversarul de păr şi-i izbi capul de pămînt.

Atunci simţi mîini puternice pe umeri, trăgîndu-l.

– S-a terminat, zise Fin-Kedinn în spatele lui.

Torak luptă să se elibereze din strînsoare. Hord sări în sus, tîrîndu-se de-a buşilea după cuţit. Gîfîind, stăteau faţă în faţă privindu-se crunt.

– Am spus că s-a terminat! se repezi Fin-Kedinn.

Privitorii se revoltară. Nu voiau să accepte că întrecerea se terminase.

– A trişat! A folosit focul!

– Nu, a învins destul de cinstit!

– Cine o spune? Trebuie să continue lupta!

Atît Torak, cît şi Hord păreau îngroziţi de această perspectivă.

– Băiatul a cîştigat, zise Fin-Kedinn dîndu-i drumul lui Torak.

Acesta se scutură şi-şi şterse sudoarea de pe faţă, în timp ce-l privea pe Hord băgîndu-şi cuţitul în teacă. Hord era furios, deşi era imposibil de spus dacă pe el însuşi sau pe Torak. Dyrati îi puse o mînă pe braţ, dar el i-o dădu la o parte cu mînie şi-şi croi drum printre ceilalţi, dispărînd într-unul din adăposturi.

Acum, că setea de sînge îl părăsise, Torak se simţea zguduit şi bolnav. Îşi băgă cuţitul în teacă şi privi în jur după lucrurile lui. Apoi îl văzu pe Fin-Kedinn uitîndu-se la el.

– Ai încălcat regula, zise calm conducătorul Corb. Ai folosit focul.

– Nu, n-am folosit focul, replică Torak. Suna mult mai încrezător decît se simţea: N-am folosit focul. Am folosit aburul.

– Aş fi preferat să fi folosit apă în loc de supă, reluă Fin-Kedinn. Asta înseamnă că ai risipit o mîncare bună.

Torak nu răspunse.

Fin-Kedinn îl studie şi pentru o clipă în ochii lui albaştri apăru un licăr de umor.

Oslak îşi croi drum spre ei, ţinînd în mînă traista cu lupul.

– Iată-ți puiul! tună el și îi îndesă traista în brațe, cu o forță care-l făcu pe băiat să se clatine.

Lupul se agită lingînd obrazul lui Torak și povestindu-i băiatului cît de greu i-a fost agățat în copac. Torak voia să-i spună ceva ca să-l liniștească, dar se opri. Ar fi o prostie să greșească tocmai acum.

– Legea e lege, zise cu vioiciune Fin-Kedinn. Ai cîștigat. Ești liber să pleci.

– Nu! răsună o voce de fată și toate capetele se întoarseră. Era Renn. Nu poți să-l lași să plece! strigă ea alergînd spre ei.

– Tocmai a făcut-o, replică Torak. L-ai auzit. Sînt liber.

Renn i se adresă unchiului ei:

– Nu putem să-i dăm drumul. E prea important. Ar putea să fie...

Îl trase pe Fin-Kedinn deoparte, șoptindu-i grăbită ceva.

Torak nu putea să-și dea seama ce-i spune, dar, spre groaza lui, alții se apropiaseră pentru a asculta. Magul clanului se încruntă și dădu din cap. Chiar și Hord ieșise din adăpost și, cînd auzi ce discutau, îi aruncă lui Torak o privire stranie și neîncrezătoare.

Fin-Kedinn o studia gînditor pe Renn.

– Ești sigură de asta?

– Nu știu, zise ea. Poate că e. Poate că nu e. Avem nevoie de timp pentru a afla.

Fin-Kedinn își mîngîie barba.

– Ce te face să bănuieşti...

– Felul în care l-a biruit pe Hord. Şi printre lucrurile lui am găsit asta. Întinse palma şi Torak văzu micul fluier din osul cocoşului de munte. La ce-l foloseşti? îl întrebă ea.

– Pentru a chema puiul, răspunse el.

Ea suflă în fluier şi lupul se răsuci în braţele băiatului. Un freamăt de nelinişte trecu prin mulţime. Renn şi Fin-Kedinn schimbară priviri.

– Nu se aude nici un sunet, zise ea cu un ton acuzator.

Torak nu răspunse. Îşi dădu seama cu o tresărire că ochii ei nu erau de albaştru-pal ca ai fratelui ei, ci negri: negri ca un iaz cu turbă. Se întrebă dacă nu era şi ea mag.

Ea se întoarse spre Fin-Kedinn.

– Nu putem să-l lăsăm să plece, pînă nu ştim sigur.

– Are dreptate, interveni magul clanului. Ştii ce se spune, tot atît de bine ca şi mine. Toată lumea ştie.

– Ce se spune? întrebă Torak. Fin-Kedinn, am avut o înţelegere! Am fost de acord că, dacă înving în luptă, eu şi lupul vom pleca liberi!

– Nu, rosti Fin-Kedinn. Am fost de acord că vei rămîne în viaţă. Şi chiar aşa va fi. Cel puţin, pentru moment. Oslak, leagă-l din nou!

– Nu! ţipă Torak.

Renn ridică bărbia.

– Ai spus că tatăl tău a fost ucis de un urs. Noi ştim ce e cu ursul ăla. Unii dintre noi chiar l-au văzut.

Alături de ea, Hord se cutremură şi începu să-şi roadă unghia degetului mare.

– A venit acum o lună, continuă calmă Renn. Ca o umbră, a întunecat codrul ucigînd inutil, omorînd chiar şi alţi vînători. Lupi. Un linx. A fost ca şi cum... ca şi cum căuta ceva. Făcu o pauză. Apoi, acum treisprezece zile, a dispărut. Un alergător din clanul Mistreţului i-a văzut urma spre miazăzi. Am crezut că a plecat. Aşa că i-am adus mulţumiri paznicului clanului nostru. Înghiţi. Acum s-a întors. Ieri, cercetaşii noştri au revenit dinspre apus. Au găsit o mulţime de cadavre, chiar acolo, la mare. Clanul Balenei le-a spus că acum trei zile ursul a luat un copil.

Torak îşi umezi buzele.

– Şi ce are asta de a face cu mine?

– În clanul nostru există o profeţie, continuă Renn ca şi cum el n-ar fi spus nimic. „O umbră atacă codrul. Nimeni nu i se poate împotrivi.“ Se opri brusc, încruntîndu-se.

Magul clanului continuă:

– „Apoi vine ascultătorul. El se luptă cu aerul şi vorbeşte cu tăcerea.“

Privirea ei căzu pe fluierul din mîna lui Renn.

Nimeni nu zicea nimic, privindu-l pe Torak.

– Eu nu sînt ascultătorul vostru, zise el.

– Noi credem că ai putea să fii, replică magul clanului.

Torak se gîndi la profeţie. „Ascultătorul luptă cu aerul...“

El chiar asta făcuse: folosise aburul.

– Şi ce se întîmplă cu el? întrebă cu voce sugrumată. În profeţie, ce i se întîmplă ascultătorului?

Dar avea teribilul sentiment că ştia deja.

Liniştea din luminiş devenise şi mai grea. Torak îşi mută privirea de la feţele înspăimîntate din jurul lui la cuţitul de cremene de la cingătoarea lui Oslak. Se uită la carcasa lucioasă a mistreţului ce atîrna din copac, la sîngele lui negru scurgîndu-se în găleata de dedesubt. Simţea ochii lui Fin-Kedinn fixaţi asupra lui şi se întoarse să facă faţă privirii albastre şi arzătoare.

– „Ascultătorul, cită Fin-Kedinn, îşi dă muntelui sîngele inimii lui. Şi umbra e zdrobită.“

Sîngele inimii lui.

Sub copac, sîngele picura încet în găleată.

Pic, pic, pic.

10

– Ce vrei să-mi faci? întrebă Torak, în timp ce Oslak îi lega mîinile la spate şi apoi de stîlpul acoperişului. Ce ai să-mi faci?

– Vei afla destul de curînd, zise Oslak. Fin-Kedinn doreşte să fie totul hotărît pînă în zori.

„În zori“, gîndi Torak.

Peste umăr îl văzu pe Oslak, legînd lupul, care se zbătea, la acelaşi stîlp al acoperişului, cu o lesă scurtă din piele netăbăcită.

Dinţii începură să-i clănţăne.

– Cine hotărăşte ce mi se va întîmpla? De ce nu pot să fiu şi eu acolo, pentru a mă apăra? Cine sînt toţi oamenii aceia de lîngă foc?

– Oooo! exclamă Oslak sugîndu-şi degetul muşcat. Fin-Kedinn a trimis mesageri să convoace adunarea

clanurilor în legătură cu ursul. Acum hotărăsc şi soarta ta.

Torak se uită cu atenţie la figurile din jurul focului celui mare: douăzeci sau treizeci de bărbaţi şi femei cu feţele puternic luminate de flăcări. Nu-şi acordă prea multe şanse.

În zori. Deci, înainte de ivirea zorilor, într-un fel oarecare trebuia să plece de aici.

Dar cum? Se afla într-un adăpost, legat de un stîlp al acoperişului, fără arme, fără desagă. Şi, chiar dacă s-ar elibera, tabăra era bine păzită. Acum, că se lăsase întunericul, un cerc de focuri era aprins în jur şi oameni cu lănci şi corni din scoarţă de mesteacăn vegheau. Fin-Kedinn nu neglijase nimic în legătură cu ursul.

Oslak îi smulsese încălţările din picioare şi îi legase gleznele, apoi plecase luînd încălţămintea cu el.

Torak nu putea să audă ce-şi spuneau cei din adunarea clanurilor, dar cel puţin putea să-i vadă, datorită construcţiei ciudate a adăpostului celor din clanul Corbilor. În spate, acoperişul din piele de ren cobora abrupt, dar în faţă nu avea nici un fel de perete: numai o grindă transversală, ce părea că deviază fumul provenit de la micul foc ce trosnea chiar pe prag, dar reţinea căldura în interior.

Încordîndu-se să descopere ce se întîmplă, Torak îi văzu pe oameni ridicîndu-se unul cîte unul pentru a vorbi. Un om cu umeri laţi şi o secure enormă.

O femeie cu părul şaten la tîmplă o buclă întărită cu ocru roşu. O fată cu o privire sălbatică, a cărei ţeastă era acoperită ciudat cu lut galben, ce o făcea aspră ca o scoarţă de stejar.

Nu putea să-l vadă pe Fin-Kedinn, dar, puţin mai departe de ceilalţi, bătrîna-mag ghemuită în praf urmărea cu privirea un corb uriaş, de un negru lucios. Pasărea supraveghea neînfricată ţinutul, străbătînd cerul şi scoţînd din cînd în cînd un ţipăt grav.

Torak se întreba dacă era vorba despre paznicul clanului. Ce-i spunea pasărea magului? Cum să-l sacrifice pe el? Cum să-l spintece, ca pe un somon, sau să-l pună la frigare, ca pe un iepure?

Nu auzise niciodată despre clanuri care sacrifică oameni, cu excepţia vremurilor de demult, din timpurile grele de după Marele Val. Dar nu auzise nici de clanul Corbului.

„Fin-Kedinn doreşte să fie totul hotărît pînă în zori... Ascultătorul îşi dă muntelui sîngele inimii lui..."

Ştiuse oare Pa de profeţie? Nu era posibil! Nu şi-ar fi trimis fiul la moarte.

Şi totuşi, l-a determinat pe Torak să jure că va găsi muntele. Şi a mai spus: „Mai tîrziu, să nu mă urăşti".

„Mai tîrziu. Cînd vei afla."

Limba aspră a puiului pe încheieturile lui îl readuse la realitate. Lupul lingea sfoara gustoasă din

piele netăbăcită. Torak simţi un val de speranţă. Dacă ar putea să-l facă pe lup să roadă, în loc să lingă...

Chiar cînd Torak se întreba cum să spună asta în graiul lupului, un om se ridică de la focul cel mare şi traversă luminişul venind spre el. Era Hord.

Înnebunit, Torak îi mormăi lupului să se oprească. Dar puiul era prea flămînd pentru a înţelege şi continuă să lingă.

Totuşi, Hord nu era interesat de lup. Se opri lîngă focul mic din faţa adăpostului, rozîndu-şi unghia degetului mare şi privindu-l pe Torak.

– Nu eşti tu ascultătorul, mîrîi el, nu poţi fi.

– Spune asta şi celorlalţi, replică Torak.

– Nu avem nevoie de un băiat să ne ajute să omorîm ursul. Putem s-o facem şi singuri. Eu pot s-o fac. Voi salva clanurile.

– N-ar trebui să scapi ocazia, zise Torak.

Simţea cum lupul începuse să roadă sfoara din piele netăbăcită cu dinţii lui ascuţiţi din faţă şi rămase nemişcat, pentru a nu-l alunga. Se ruga ca Hord să nu se uite în spatele lui, să vadă ce face animalul. Dar Hord era prea agitat pentru a observa ceva. Făcu cîţiva paşi înainte şi înapoi, apoi se întoarse spre Torak:

– L-ai văzut, nu-i aşa? Ai văzut ursul.

Torak era uimit.

– Sigur că l-am văzut. Mi-a ucis tatăl.

Hord aruncă o privire rapidă peste umăr.

– Şi eu l-am văzut.

– Unde? Cînd?

Hord tresări, ca pentru a para o lovitură.

– Eram în sud. Cu clanul Cerbului Roşu. Învăţam meşteşugul vrăjitoriei. Saeunn, arătă el cu capul spre bătrîna care vorbea cu corbul, magul nostru, ea a vrut să merg. Îşi muşcă din nou unghia degetului mare, care începuse să sîngereze. Eram acolo cînd ursul a fost prins. Eu... am văzut ce a făcut.

Torak se holbă la el.

– Ce a făcut? Ce vrei să spui?

Dar Hord plecase.

Miezul nopţii trecuse, luna în scădere răsărise şi adunarea clanurilor tot mai continua. Lupul lingea şi rodea mai departe sfoara din piele netăbăcită. Dar Oslak legase strîns nodurile şi lupul părea că nu-şi poate băga dinţii printre ele.

– Nu te opri, îl rugă Torak în linişte. Te rog, nu te opri!

Era prea speriat pentru a-i fi foame şi se simţea bătut şi înţepenit de la lupta cu Hord, iar umerii îl dureau pentru că stătuse legat atît de multă vreme. Chiar dacă lupul reuşea să roadă nodurile, nu era sigur că va avea putere să fugă sau să se strecoare printre paznici.

Continua să se gîndească la ceea ce îi spusese Hord: „Am văzut ce a făcut...“

Mai era şi altceva. Hord era cu clanul Cerbului Roşu, iar mama lui Torak fusese Cerb Roşu. El n-a cunoscut-o, murise cînd era mic; dacă însă Corbii erau prieteni cu clanul ei, atunci poate că ar reuşi să-i convingă să-l lase să plece...

Afară, se auzi cineva apropiindu-se prin praf. Repede. Nu trebuia să-l prindă pe lup la încheieturile lui.

Torak avu timp doar pentru o scurtă avertizare şi pufni.

Din fericire, lupul se supuse înainte ca Renn să apară rozînd un picior de iepure fript.

Ochii ei ageri îl văzură pe lup stînd inocent în spatele băiatului, apoi se fixară pe Torak, care o privi la rîndul lui, dorind din tot sufletul ca fata să nu se apropie.

Făcu semn cu capul spre adunarea clanurilor şi întrebă dacă era prezent şi cineva din clanul Lupului.

Ea dădu din cap:

– În zilele noastre n-au mai rămas prea mulţi din clanul lupului. Aşa că n-ai să fii salvat, dacă la asta te-ai gîndit.

Torak nu răspunse. Trase doar de sfoara din jurul încheieturilor şi simţi că acesta cedează puţin. Începuse să se întindă, aşa cum se întîmplă cu pielea netăbăcită, cînd e umezită. Dacă ar pleca Renn odată!

Fata stătea tot în locul unde se oprise la început.

– Nu e nimeni din clanul Lupului, reluă ea cu gura plină, dar sînt mulţi din celelalte clanuri. Cel care ar capul acoperit cu lut galben de acolo e din clanul Bizonului. E poporul Codrului Adînc; se roagă mult. Aşa cred ei că putem să scăpăm de urs, rugîndu-ne Spiritului Pămîntului. Omul cu securea e din clanul Mistreţului. El vrea să facă un zid de foc, pentru a mîna ursul spre mare. Femeia cu sîngele pămîntului în păr este Cerb Roşu. Nu sînt sigură ce gîndeşte. Cu ei întotdeauna e greu de spus.

Torak se minuna de ce vorbeşte atît. Ce voia?

Indiferent care erau intenţiile fetei, hotărî să continue în acelaşi fel, pentru a-i distrage atenţia de la lup.

– Mama mea a fost Cerb Roşu. Poate că femeia de acolo mi-e rudă de sînge. Poate că...

– Ea zice că nu. N-are intenţia să te ajute.

Băiatul căzu o clipă pe gînduri.

– Clanul vostru e prieten cu Cerbul Roşu, nu-i aşa? Fratele tău a spus că a învăţat meşteşugul vrăjitoriei la ei.

– Şi ce?

– Mi-a spus... mi-a spus că a văzut ce a făcut ursul. Ce a vrut să spună?

Ea îi aruncă o privire cu ochii îngustaţi, plini de neîncredere.

– Am nevoie să ştiu, continuă Torak. Mi-a ucis tatăl.

Renn studia piciorul de iepure.

– Hord a fost găzduit de ei. Ştii ceva despre găzduire, nu-i aşa? Vocea ei avea o urmă de dispreţ. Este atunci cînd stai o vreme la alt clan; pentru a-ţi face prieteni şi, poate, pentru a-ţi găsi perechea.

– Am auzit de asta, zise Torak. În spate, îl simţi pe lup fornăind din nou pe la încheieturile lui. Încercă să-l alunge cu degetele, dar nu reuşi. „Nu acum, gîndi el. Te rog, nu acum."

– A stat cu ei timp de nouă luni, continuă Renn luînd încă o îmbucătură de carne. Sînt cei mai buni din codru în meşteşugul vrăjitoriei. De aceea s-a dus la ei. Se strîmbă nemulţumită apoi se încruntă. Lui Hord îi place să fie cel mai bun. Ce face puiul ăla?

– Nimic, răspunse Torak grăbit, apoi i se adresă lupului cu o voce schimbată: Pleacă, pleacă!

Desigur, lupul îl ignoră.

Torak se întoarse spre Renn.

– Ce s-a întîmplat mai departe?

Altă privire.

– De ce întrebi?

– Tu de ce vorbeşti cu mine?

Faţa ei deveni de nepătruns. Era la fel de expertă în a-şi ascunde simţămintele ca şi Fin-Kedinn.

Gînditoare îşi scoase o fărîmă de carne de iepure dintre dinţi.

– Hord nu era de prea mult timp cu Cerbul Roşu, continuă ea, cînd a apărut la ei în tabără un străin. Un pribeag din clanul Salciei, infirm de pe urma unui accident de vînătoare. Sau aşa spunea el. Cerbul Roşu l-a primit la ei. Dar el... ezită fata şi brusc păru mai tînără şi mult mai puţin încrezătoare. El i-a trădat. Nu era chiar un pribeag, cunoştea meşteşugul vrăjitoriei. Îşi găsise un loc secret în pădure şi invocase un demon. Înlănţuit în trupul unui urs. Făcu o pauză. Hord a aflat. Dar era prea tîrziu.

Dincolo de adăpostul în care se aflau, umbrele păreau mai adînci. Mai departe, în codru, o vulpe lătră.

– De ce? întrebă Torak. De ce a făcut asta, pribeagul?

Renn dădu din cap.

– Cine ştie? Poate pentru a avea o creatură care să-i execute ordinele. Dar totul a mers prost. Lumina focului străluci în ochii ei negri. Odată ce demonul a intrat în urs, acesta s-a dovedit prea puternic. A devenit independent. A ucis trei oameni înainte ca Cerbul Roşu să-l poată alunga. Tot atunci, pribeagul şchiop a dispărut.

Torak rămase tăcut. Singurele sunete veneau dinspre copacii ce-şi vorbeau în şoaptă în adierea nopţii şi de la plescăitul lupului, care lingea sfoara din piele netăbăcită.

Din greşeală, lupul prinse cu dinţii şi pielea lui Torak. Fără să gîndească, băiatul se întoarse şi-i adresă un mormăit ascuţit de avertizare.

Lupul sări înapoi şi se scuză cu un rînjet.

Lui Renn i se tăie respiraţia.

– Ai vorbit cu el!

– Nu! ţipă Torak. Nu, greşeşti...

– Te-am văzut! Faţa ei devenise mai palidă ca oricînd. Deci e adevărat. Profeţia e adevărată. Tu eşti ascultătorul.

– Nu!

– Ce i-ai spus? Ce puneţi la cale?

– Ţi-am spus, nu pot...

– N-am să-ţi dau ocazia, şopti ea. N-am să te las să complotezi împotriva noastră. Şi nici Fin-Kedinn n-o va face.

Scoţîndu-şi cuţitul, tăie lesa lupului, îl luă în braţe şi fugi prin luminiş spre adunarea clanurilor.

– Întoarce-te! strigă Torak.

Trase furios de legături, dar erau încă prea strînse. Lupul nu avusese timp să le roadă.

Groaza îl copleşi. Îşi pusese toate speranţele în lup şi acum acesta plecase. Zorile nu erau departe. Păsările ciripeau deja în copaci.

Trase din nou de legăturile din jurul încheieturilor. Continuau să rămînă strînse.

În luminiş, Fin-Kedinn şi bătrîna cu numele Saeunn se ridicaseră în picioare şi se îndreptau spre el.

11

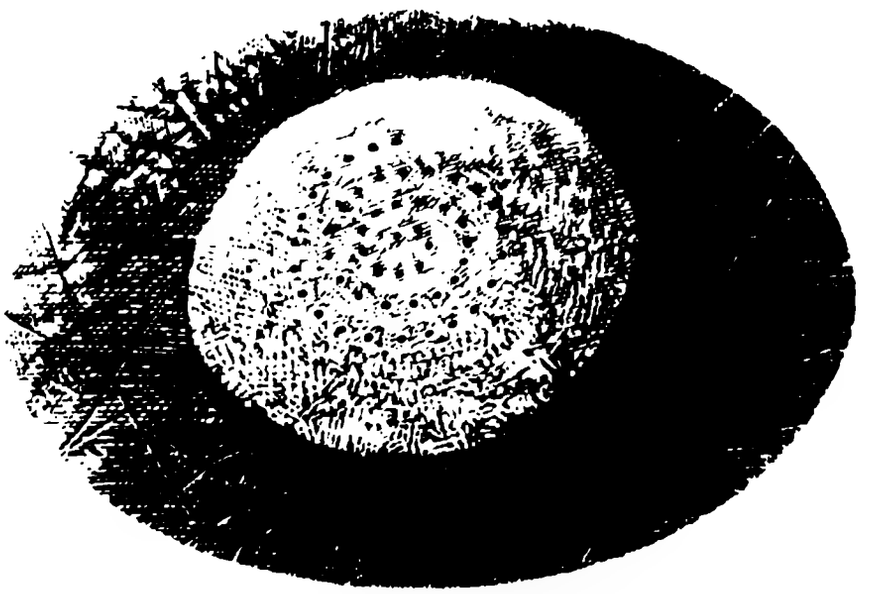

– Cît de multe ştii? întrebă Fin-Kedinn.

– Nu ştiu nimic, răspunse Torak, ochind cuţitul ascuţit din os de la cingătoarea conducătorului Corb. O să mă sacrifici?

Fin-Kedinn nu răspunse. El şi Saeunn se ghemuiseră de-o parte şi de cealaltă a intrării în adăpost, privindu-l. Torak simţi nevoia să se roage.

Pipăi, în spate, după ceva, orice, care să-l poată ajuta să taie legăturile. Degetele sale descoperiră numai o rogojină din crengi de salcie, moale şi nefolositoare.

– Ce anume ştii? întrebă Fin-Kedinn din nou.

Torak inspiră adînc.

– Nu sînt ascultătorul vostru, zise el cît putu de ferm. Nu pot să fiu. Nici măcar n-am auzit vreodată de profeţie.

„Şi totuşi, se întreba el, de ce era Renn atît de sigură? Ce legătură avea faptul că vorbea în graiul lupilor cu asta?“

Fin-Kedinn întoarse capul. Faţa lui era la fel de indescifrabilă ca întotdeauna, dar Torak îi văzu mîna încleştîndu-se pe cuţit.

Saeunn se aplecă şi privi fix în ochii lui Torak. În lumina focului, o văzu de aproape. Nu întîlnise niciodată pe cineva atît de bătrîn. Prin părul ei rar şi alb, ţeasta îi strălucea ca osul lustruit. Faţa era îngustă, ca de pasăre. Vîrsta îi veştejise orice fel de sentimente de blîndeţe, lăsîndu-i doar esenţa violentă a corbului.

– După cîte spune Renn, rosti ea aspru, poţi să vorbeşti cu lupul. Asta e o parte din profeţie. Partea despre care nu ţi-am vorbit.

Torak o privi fix.

– Renn greşeşte, zise el. Eu nu pot...

– Nu minţi, zise Fin-Kedinn fără să întoarcă capul.

Torak înghiţi în sec.

Din nou bîjbîi pe la spate. De data aceasta – „da!“ găsi o fărîmă mică de cremene, nu mai mare decît unghia de la deget: probabil căzută de la cineva care ascuţise un cuţit. Degetele i se strînseră în jurul ei. Dacă Fin-Kedinn sau Saeunn s-ar înapoia la adunarea clanurilor, poate ar reuşi să-şi taie legăturile şi să se elibereze. Apoi ar putea să afle unde l-a dus Renn pe lup şi să se ferească de paznici, şi...

Îl cuprinse din nou deznădejdea. Ar fi avut nevoie de foarte mult noroc pentru a reuşi toate astea!

– Îţi voi spune, zise Saeunn, de ce poţi vorbi tu cu lupul.

– Saeunn, la ce ar folosi? întrebă Fin-Kedinn. Ne pierdem timpul...

– Trebuie să i se spună, zise bătrîna.

Apoi tăcu. După care, cu un deget galben ca o gheară, îşi atinse amuleta de pe piept şi continuă să urmărească traseul spiralei.

Torak privi gheara trasînd cercurile spiralei, iar şi iar. Capul începu să i se învîrtească.

– Cu multe veri în urmă, începu magul, tatăl şi mama ta şi-au părăsit clanul. Au plecat să se ascundă de duşmanii lor. Departe, departe, în Codrul Adînc, printre spiritele verzi ale copacilor vorbitori. Gheara ei urma în continuare drumul spiralei, purtîndu-l pe Torak în trecut. La trei luni după ce te-ai născut tu, continuă Saeunn, mama ta a murit.

Fin-Kedinn se sculă, îşi încrucişă braţele la piept şi rămase privind cu atenţie în întuneric.

Torak clipi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Saeunn nici măcar nu-şi aruncă ochii spre Fin-Kedinn. Atenţia ei era fixată asupra lui Torak.

– Erai doar un prunc, zise ea. Tatăl tău n-a putut să te hrănească. De obicei, cînd se întîmplă aşa, tatăl îşi sufocă copilul, pentru a-l scuti de o moarte lentă,

prin înfometare. Dar tatăl tău a găsit altă soluţie. O lupoaică. Te-a pus în vizuina ei.

Torak făcea eforturi să înţeleagă.

– Trei luni ai stat cu ea în vizuină. Trei luni în care ai învăţat graiul lupilor.

Torak strîngea fărîma de cremene atît de tare în pumn, încît îi intră în palmă. Simţea că Saeunn spune adevărul. De aceea putea el să vorbească cu lupul. De aceea avusese viziunea aceea cînd a descoperit vizuina. Puii agitaţi. Laptele bogat şi gros...

Cum era posibil ca Saeunn să ştie?

– Nu, zise el, e o capcană. Tu nu poţi şti asta. N-ai fost acolo.

– Tatăl tău mi-a spus, zise Saeunn.

– N-a putut s-o facă. Nu s-a apropiat niciodată de oameni...

– O, dar chiar şi tu ai făcut-o o dată. Acum cinci veri. Nu-ţi aduci aminte? Adunarea clanurilor, lîngă mare.

Pulsul lui Torak se acceleră.

– Tatăl tău a venit acolo pentru a mă întîlni pe mine. Să-mi vorbească despre tine. Gheara ei se opri în mijlocul spiralei. Tu nu eşti ca toţi ceilalţi, zise ea cu cîrîitul ei de corb. Tu eşti Ascultătorul.

Din nou se crispă pumnul în care Torak ţinea cremenea.

– Nu... nu pot fi. Nu înţeleg.

– Sigur că nu, zise Fin-Kedinn peste umăr. Apoi se întoarse spre Torak. Tatăl tău nu ţi-a spus nimic despre tine. E adevărat, nu-i aşa?

Torak dădu afirmativ din cap.

Conducătorul Corb rămase o clipă tăcut. Faţa lui era liniştită, dar Torak sesiză lupta ce se dădea sub trăsăturile sale ca de mască.

– Există doar un lucru pe care e nevoie să-l ştii, continuă Fin-Kedinn. Iată care: Nu întîmplător l-a atacat ursul pe tatăl tău. Ci pentru că din cauza lui a luat fiinţă.

Lui Torak îi sări inima.

– Din cauza tatălui meu?

– Fin-Kedinn... avertiză Saeunn.

Conducătorul Corb îi aruncă o privire aspră.

– Ai zis că trebuie să ştie. Acum, îi spun.

– Dar, protestă Torak, pribeagul şchiop a fost cel...

– Pribeagul şchiop, i-o reteză Fin-Kedinn, a fost duşmanul de moarte al tatălui tău.

Torak se sprijini de stîlpul acoperişului.

– Tatăl meu n-a avut duşmani.

Ochii Conducătorului Corb sclipiră ameninţători.

– Tatăl tău n-a fost doar un vînător din clanul Lupului. A fost magul clanului Lupului.

Lui Torak i se tăie răsuflarea.

– Nu ţi-a vorbit nici despre asta, nu-i aşa? zise Fin-Kedinn. O, da, era magul Lup. Şi din cauza lui umblă această creatură turbată prin codru.

– Nu, şopti Torak. Nu-i adevărat.

– Nu ţi-a spus nimic, nu-i aşa?

– Fin-Kedinn, interveni Saeunn, a încercat să-l protejeze...

– Da, şi iată rezultatul! se răsuci Fin-Kedinn spre ea. Un puşti care nu ştie nimic! Şi tu îmi ceri să cred că el este singurul care poate...

Se opri scurt, clătinînd din cap.

Se aşternu o tăcere încordată. Fin-Kedinn inspiră profund.

– Omul care a creat ursul, i se adresă el calm lui Torak, a făcut-o cu un singur scop. Pentru a-l ucide pe tatăl tău.

La răsărit cerul se luminase deja, cînd Torak reuşi în sfîrşit să taie sfoara din jurul încheieturilor, cu fărîma aceea de cremene. Nu era timp de pierdut. Fin-Kedinn tocmai plecase împreună cu Saeunn la adunarea clanurilor, unde acum erau prinşi într-o dispută încinsă cu ceilalţi. În orice moment puteau să ajungă la o hotărîre şi să vină să-l ia.

Cu mare efort, reuşi să-şi taie şi legăturile de la glezne. Capul i se învîrtea. „Tatăl tău te-a pus în vizuina unei lupoaice... El era magul Lup... El a fost ucis...“

Fărîma de cremene era lunecoasă din cauza transpiraţiei. Îi scăpă din mînă. Bîjbîi din nou după ea. În

sfîrşit, legăturile fură tăiate. Îşi mişcă gleznele şi aproape ţipă de durere. Picioarele îi ardeau din cauză că fuseseră imobilizate atît de multă vreme.

Dar mai rea decît orice era durerea din inima lui. Pa a fost ucis. Ucis de pribeagul şchiop, care a creat ursul-demon, cu singurul scop de a-l vîna pe el...

Nu era posibil. Probabil că undeva era o greşeală.

Şi totuşi, în adîncul fiinţei lui, Torak ştia că e adevărat. Îşi amintea crisparea de pe faţa lui Pa cînd zăcea muribund. „Va veni după mine curînd", a spus el. Ştia ce făcuse duşmanul lui. A ştiut de ce a fost creat ursul.

Pentru el era prea mult. Torak se simţea ca şi cum tot ce a ştiut vreodată era anulat: ca şi cum ar fi stat pe o pojghiţă nouă de gheaţă, privind crăpăturile lăţindu-se cu viteza fulgerului sub picioarele lui.

Durerea din picioare îl readuse în prezent. Încercă să le maseze, ca să-şi revină. Picioarele goale îi erau reci, dar nu era nimic de făcut. Nu fusese în stare să vadă unde i-a dus Oslak încălţările.

Trebuia să găsească o modalitate de a ieşi din adăpost şi apoi dintre tufişurile de alun de la marginea luminişului, fără să fie reperat. Trebuia să găsească o cale de a-i evita pe paznici.

Nu putea s-o facă. Ar fi fost văzut. Doar dacă ar putea găsi o cale de a le distrage atenţia...

La capătul cel mai îndepărtat al taberei, un urlet prelung şi singuratic se ridică în aerul ceţos al dimineţii.

„Unde eşti? striga lupul. De data aceasta de ce m-ai părăsit?“

Torak încremeni. Auzi cîinii taberei preluînd urletul. Văzu oamenii de la adunarea clanurilor sărind şi alergînd să vadă ce este. Îşi dădu seama că lupul i-a oferit o şansă.

Trebuia să acţioneze repede. Iute, ocoli adăpostul şi se afundă în umbrele din spatele tufişurilor de alun. Ştia ce trebuie să facă şi nu-i plăcea deloc.

Trebuia să-l părăsească pe lup.

12

Aerul rece ardea gîtul lui Torak, în timp ce se îndrepta spre rîu printr-un desiş de sălcii. Pietrele îi însîngerau picioarele goale, dar el nu-şi dădea seama de asta.

Datorită lupului, ieşi din tabără nevăzut, dar nu pentru multă vreme. În spatele lui auzi un sunet profund ce stîrni ecoul. Cornii din scoarţă de mesteacăn dădeau alarma. Însă îi auzi pe bărbaţi strigînd şi pe cîini lătrînd. Corbii veneau după el.

Rugii de mure i se agăţau de pantalonii din piele. Împiedicîndu-se, ajunse la malul apei şi intră într-un stufăriş de trestii înalte. Pînă la genunchi în noroiul negru şi rece ca gheaţa, îşi acoperi gura cu mîinile pentru ca aburul respiraţiei să nu-l trădeze.

Din fericire, era ascuns faţă de urmăritorii lui, dar transpiraţia curgea pe el şi încă mai avea agăţată de

glezne sfoara din piele netăbăcită; cîinii îi vor lua cu uşurinţă urma după miros. Nu ştia dacă să o arunce sau să o reţină, în caz că ar mai avea nevoie de ea.

Confuzia i se răsucea în cap ca vîrtejul unei bulboane. Nu avea încălţări, nu avea desagă, nu avea arme şi nimic cu care să se apere, în afară de inteligenţa minţii şi îndemînarea mîinilor. Dacă a reuşit să scape, acum ce mai urma?

Brusc, în afară de sunetul cornului, auzi un urlet prelung. „Unde eşti?"

La acest sunet, îndoielile lui Torak se risipiră. Nu putea să-l părăsească pe lup. Trebuia să-l salveze.

Ar fi vrut să existe un mod de a-i răspunde tot printr-un urlet – „Vin. Nu-ţi fie teamă. Nu te-am părăsit" –, dar desigur, acesta nu exista. Urletele continuau.

Picioarele îi îngheţaseră. Trebuia să iasă din rîu sau va fi prea amorţit pentru a mai putea alerga. Gîndi repede.

Corbii se aşteaptă ca el să se îndrepte spre miazănoapte, deoarece acolo le spusese că merge cînd l-au capturat; aşa că hotărî să facă astfel – cel puţin pentru o vreme – apoi să se înapoieze în tabără şi să găsească o cale de a ajunge la lup, sperînd că urmăritorii corbi vor fi înşelaţi şi vor continua să meargă spre nord.

Mai departe în aval, o creangă trosni.

Torak se întoarse.

Un plescăit uşor. O înjurătură mormăită.

Privi cu atenţie printre trestii.

Cam cu cincizeci de paşi mai jos, doi oameni se furişau pe malul rîului spre stufărişul de trestii. Se mişcau cu grijă, cu intenţia clară de a-l vîna. Unul ducea un arc mai înalt decît Torak, cu o săgeată fixată deja în coardă; celălalt ţinea în mînă o secure din bazalt.

A fost o greşeală să se ascundă printre trestii. Dacă rămîne unde e, îl vor găsi; dacă ar încerca să înoate în rîu, ar fi văzut şi străpuns ca o ştiucă. Trebuia să se înapoieze la adăpostul codrului.

Începu să se caţere pe mal evitînd să facă şi cel mai mic zgomot. Peste tot erau sălcii, care îi ofereau o acoperire bună, dar malul era foarte abrupt. Pămîntul roşu se năruia în urma lui. Dacă va aluneca înapoi în rîu, îl vor auzi...

În încercarea sa de a se căţăra, făcu să alunece în apă pietricele. Din fericire, sunetul scos de cornii de vînătoare făcuţi din scoarţă de mesteacăn acoperiră zgomotul, pe care bărbaţii nu-l auziră.

Respirînd greu, reuşi să ajungă sus. Acum, să se îndrepte spre miazănoapte. Cerul era înnorat, aşa că nu putea să se orienteze după soare, dar, pentru că rîul curgea spre apus, ştia că, dacă are apa în permanenţă în spate, se va îndrepta cu aproximaţie spre miazănoapte.

Intră într-un desiş de plopi ce foşneau şi de fagi, avînd grijă să tragă după el sfoara din piele netăbăcită, pentru a lăsa o urmă cu miros puternic.

Un lătrat furios izbucni în spatele lui, terifiant de aproape. Tîrîse sfoara prea devreme. Cîinii îi găsiseră deja urma.

Panicat, se căţără în copacul cel mai apropiat – un plop fusiform – şi abia reuşi să adune sfoara într-un ghem şi să o arunce cît mai departe spre rîu, cînd un cîine masiv şi roşu ţîşni printre rugii de mure.

Animalul se aruncă sub copacul lui Torak, cu balele curgîndu-i din fălci. Apoi prinse mirosul sforii şi alergă în urmărirea ei.

– Aici, se auzi un strigăt din aval. Unul dintre cîini a găsit urma!

Trei oameni alergau pe sub plopul lui Torak, gîfîind în efortul lor de a se ţine după cîine. Torak se lipi de trunchiul copacului. Dacă unul dintre ei s-ar uita în sus...

Bărbaţii continuară să fugă şi dispărură. O clipă mai tîrziu, Torak auzi lipăituri slabe. Trebuie că tocmai căutau printre trestii.

Aşteptă, în caz că mai urmau şi alţii, apoi sări din copac.

Alergă spre miazănoapte printre plopi, lăsînd o oarecare distanţă între el şi rîu, apoi făcu un popas. Era momentul să se întoarcă spre răsărit şi să se

îndrepte înapoi spre tabără, cu condiţia să poată găsi o cale de a înlătura cîinii din drumul lui.

Disperat, privi în jur după ceva cu care să-şi camufleze mirosul. Bălegar de cerb? Nu e bun: cîinii vor continua să-l urmărească. Frunze de coada şoricelului? Poate. Mirosul lor picant ar putea să fie suficient de puternic pentru a-i acoperi mirosul de transpiraţie.

La rădăcina fagului găsi o grămadă de dejecţii de wolverină: diforme, pline de fibre şi cu un miros infernal, ce făcu să-i lăcrimeze ochii. Mult mai bine. Sufocîndu-se de duhoare, îşi unse tălpile, fluierele picioarelor şi mîinile.

Aceste animale sînt cam de aceeaşi mărime cu bursucii, dar atacă orice mişcă şi de obicei învinge. Cîinii probabil că n-ar risca o confruntare.

Sunetul cornilor încetă brusc.

Liniştea îi atrase atenţia. Cu o strîngere de inimă realiză că şi urletele lupului încetaseră. Oare e în siguranţă? Oare Corbii ar îndrăzni să-l rănească?

Torak îşi croi drum prin lăstăriş, spre tabără. Terenul se ridica în pantă şi rîul curgea repede printre bolovanii rostogoliţi, alunecoşi din cauza muşchiului.

În faţă, fumul se ridica în spirale spre cerul greu şi cenuşiu. Probabil că s-a apropiat. Se ghemui, încordîndu-şi auzul după zgomotele urmăritorilor, dincolo de susurul apei. Cu fiecare respiraţie, se aştepta să audă vibraţia unei coarde de arc, să simtă săgeata pătrînzîndu-i între omoplaţi.

Nimic. Poate că a reuşit să-i înşele cu trucul folosit şi-i urmăreau dîra spre miazănoapte.

În faţă, printre copaci, văzu ceva mare, cu acoperişul în formă de cupolă. Torak înaintă clătinîndu-se spre un luminiş. Ghici ce era, dar spera să greşească.

Ca o broască uriaşă, movila se afla ghemuită în faţa lui. Era mai înaltă decît el şi acoperită cu muşchi gros şi un desiş de afine. În spatele ei se aflau încă două movile mai mici şi în jurul lor se contura o pădurice deasă de tisă şi de ilice sufocate de iederă.

Torak bătu în retragere, întrebîndu-se ce să facă. Odată, el şi Pa au trecut pe lîngă astfel de movile. Se pare că era terenul oaselor clanului Corbului: locul unde puneau ei oasele morţilor.

Drumul lui spre tabără – spre lup – trecea peste terenul oaselor. Oare să îndrăznească? Nu făcea parte din clanul Corbului. Nu putea să se aventureze în terenul oaselor altui clan, fără să-i supere pe strămoşii clanului respectiv...

Ceaţa plutea în spaţiile dintre movile, unde scheletele palide şi fantomatice ale cucutei se ridicau deasupra capului său şi lujerele purpurii ale răscoagelor muribunde se ondulau ca nişte stafii. De jur împrejurul lor se aflau copaci întunecaţi ce ascultau: copaci ce rămîneau verzi toată iarna şi care nu dormeau niciodată. Pe ramurile celei mai înalte tise, se aşezaseră trei corbi şi-l priveau. Se întrebă care dintre ei e paznicul clanului.

Un câine latră în spatele lui.

Era prins în capcană. Inteligent Fin-Kedinn: aruncase plasa pe o distanță mare, apoi o strînsese în jurul vînatului.

Torak nu mai avea unde să se ducă. Rîul era prea rapid pentru a înota și, dacă se urca într-un copac, corbii ar putea să le spună vînătorilor unde e și ar fi fost doborît, ca o veveriță săgetată. Dacă s-ar ascunde într-o vizuină în desiș, câinii l-ar trage afară ca pe o nevăstuică.

Se întoarse pentru a face față urmăritorilor. Nu avea nimic cu care să se apere; nici măcar o piatră.

Se furișă de-a-ndăratelea – direct spre cea mai mare dintre movile. Îl înăbuși plînsul. Era încolțit între cei vii și cei morți.

Cineva îl apucă de spate și-l trase jos, în întuneric.

13

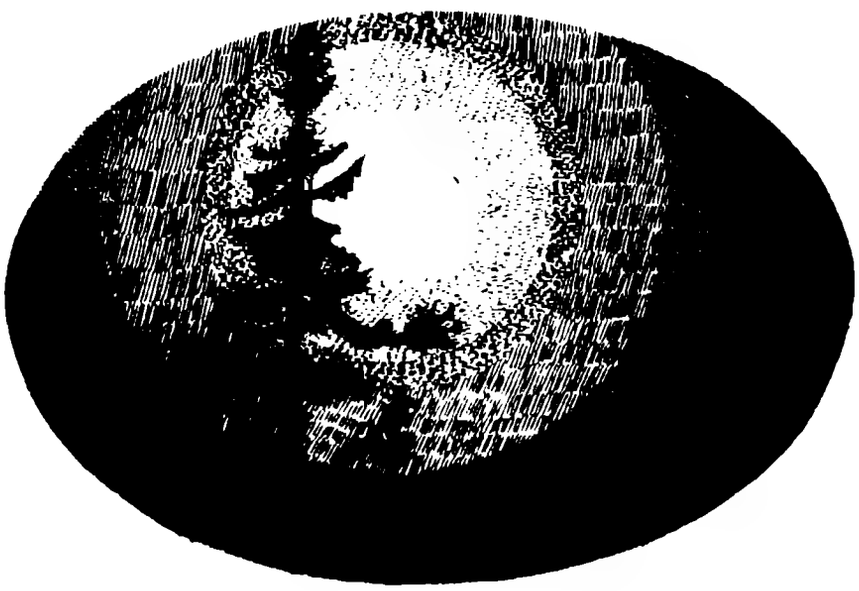

– Nu mişca, suflă în urechea lui Torak o voce, nu face nici un zgomot şi nu atinge oasele!

Torak nici măcar nu putea să vadă oasele; nu putea să vadă nimic. Se afla înghesuit în întunericul mirosind a putreziciune, cu un cuţit la gît.

Scrîşni din dinţi ca să nu mai clănţăne. În jurul lui, simţea pămîntul îngheţat şi oasele adunate şi mucegăite ale morţilor Corbi. Se rugă ca toate sufletele să fie departe în Călătoria Morţii. Dar dacă unele rămăseseră în urmă?

Trebuia să iasă de aici. În primul moment de şoc, datorat faptului că a fost prins, auzise un scrîşnet de pietre, ca şi cum răpitorul lui închidea etanş movila. Acum, după ce ochii i se adaptaseră la întuneric, descoperi o dungă slabă de lumină. Indiferent ce fusese tîrît la intrare, nu părea să se închidă ermetic.

Se gîndea să alerge într-acolo, cînd auzi afară voci. Slabe, dar apropiindu-se.

Torak se încordă. La fel şi răpitorul lui. Cineva se apropia scîrţîind şi foşnind, apoi se opri cam la trei paşi depărtare.

– N-ar îndrăzni să vină aici, şopti o voce îngrozită, de bărbat.

– Ar putea totuşi, rosti o femeie. El e altfel. Ai văzut felul cum l-a învins pe Hord. Cine ştie ce ar putea face?

Torak auzi muşchiul fremătînd. Piciorul lui fu cuprins de spasme şi, în întuneric, ceva zornăi. Tresări.

– Şşt! rosti femeia. Aud ceva!

Torak îşi ţinu respiraţia. Cuţitul răpitorului său îi împunse gîtul mai tare.

Ţipătul unui corb stîrni ecoul printre copaci.

– Paznicul nu ne vrea aici, mormăi femeia. Trebuie să plecăm. Ai dreptate. Băiatul n-ar îndrăzni.

Uşurat, Torak îi ascultă plecînd.

După o vreme încercă să-şi schimbe poziţia, dar vîrful cuţitului îl opri.

– Stai liniştit, şuieră răpitorul său.

Recunoscu vocea. Era Renn. Renn?

– Duhneşti, şopti ea.

El încercă să întoarcă totuşi capul, dar cuţitul îl opri din nou.

– Pentru a-i ţine departe pe cîini, îi şopti la rîndul lui.

– Oricum, n-ar fi venit niciodată aici, nu li se permite.

Torak se gîndi un moment.

– De unde ai ştiut că am să vin pe acest drum? Şi de ce...

– N-am ştiut. Acum stai liniştit. Ar putea să se întoarcă.

După o aşteptare înfrigurată şi stingheritoare, care părea că va dura o veşnicie, Renn îl împinse şi-i porunci să se mişte. Torak se gîndi să încerce să o doboare, dar se hotărî să n-o facă. Dacă ar declanşa o luptă, ar deranja oasele. Aşa că dădu la o parte lespedea de gresie ce bloca intrarea şi se tîrî spre lumina zilei. Movilele erau pustii. Chiar şi corbii plecaseră.

Renn veni după el, retrăgîndu-se tîrîş, cu spatele, şi trăgînd după ea două desăgi din scoarţă de alun, una din ele chiar a lui. Perplex, se ghemui între răscoage şi o privi intrînd înapoi, apoi ieşind cu doi saci de dormit rulaţi, două tolbe şi două arcuri – amîndouă învelite în piele de somon împotriva umezelii – precum şi o traistă din piele de cerb, în care ceva se zvîrcolea cu furie.

– Lupul! strigă Torak.

– Linişte!

Renn aruncă o privire precaută în direcţia taberei.

Torak smulse traista, o desfăcu şi lupul sări afară, transpirat şi murdar. Adulmecă şi ar fi luat-o la goană, dacă Torak nu l-ar fi apucat şi nu l-ar fi asigurat cu un

fel de lătrat grav că e el, nu o wolverină ucigaşă. Lupul schiţă un zîmbet larg, lupesc, mişcîndu-şi picioarele din spate şi salutîndu-l pe Torak prin mici muşcături frenetice sub bărbie.

– Grăbeşte-te, zise Renn în spatele lui.

– Vin, rosti scurt Torak.

Smulgînd un pumn plin de muşchi îmbibaţi cu rouă, şterse de pe el grosul dejecţiilor, apoi îşi puse încălţările. Renn fusese prevăzătoare şi le-a adus şi pe acestea cu ea.

Cînd se întoarse pentru a-şi lua desaga, văzu, spre uluirea lui, că ea potrivise o săgeată în arc, pe care o ţinea îndreptată spre el. De asemenea, aruncase arcul şi tolba lui pe umăr şi fixase securea şi cuţitul lui la cingătoarea ei.

– Ce faci? întrebă el. Am crezut că mă ajuţi.

Ea îl privi dezgustată.

– De ce te-aş ajuta? Singurul pe care îl ajut este clanul meu.

– Atunci de ce nu mă laşi să plec chiar acum?

– Pentru că intenţionez să mă asigur că te duci la Muntele Spiritului Pămîntului. Dacă nu te-aş sili, nici măcar n-ai încerca. Ţi-ai lua lupul şi ai fugi. Pentru că eşti un laş.

Torak se înfurie.

– Laş?

– Laş, mincinos şi hoţ. Ai furat căpriorul nostru, l-ai înşelat pe Hord făcîndu-l să piardă lupta şi ai

minţit că nu eşti ascultătorul. Apoi ai fugit. Acum, pentru ultima oară, mişcă-te!

Cu săgeata lui Renn în spate şi acuzaţiile ei răsunîndu-i încă în urechi, Torak se îndreptă în aval spre apus, păstrînd sălciile drept acoperire şi cărîndu-l pe lup în braţe, pentru a evita ca labele lui să lase urmă de miros pentru cîini.

În mod ciudat, urmăritorii nu se auzeau venind. Pe Torak lucrul acesta îl tulbură şi mai mult decît sunetul cornilor din scoarţă de mesteacăn.

Renn iuţi pasul şi Torak se împiedica adesea. Era obosit şi flămînd, în timp ce ea era odihnită şi sătulă; aceasta va face şi mai dificilă intenţia lui de a scăpa de ea. Dar era mai mică decît el şi se gîndi că probabil ar putea s-o doboare, înainte ca ea să-l rănească prea tare cu arcul acela.

Întrebarea era, cînd? Pentru moment, părea sincer dornică să scape de Corbi, conducîndu-l de-a lungul micuţei şi întortocheatei cărări făcute de cerbi, care era cea mai bună acoperire. Hotărî să aştepte pînă ajungeau mai departe de tabără. Dar insultele ei încă îl mai făceau să sufere.

– Nu sînt laş, zise el peste umăr, în timp ce urmau malul rîului intrînd într-o pădurice umbroasă de stejari, iar ameninţarea urmăritorilor era din ce în ce mai mică.

– Atunci, de ce ai fugit din tabără?

– Aveau intenţia să mă sacrifice!

– Nu hotărîseră încă asta. De aceea se certau.

– Aşadar, ce ar fi trebuit să fac? Să aştept să aflu?

– Profeţia, zise Renn cu răceală, poate însemna două lucruri diferite. Dacă n-ai fi fugit, ai fi aflat.

– Presupun că o să-mi spui tu, zise Torak, pentru că tu le ştii pe toate.

Ea oftă profund.

– Profeţia poate însemna să te sacrificăm şi să-ţi dăm sîngele muntelui şi, făcînd asta, să distrugem ursul. Asta crede Hord că înseamnă. Vrea să te omoare, ca să-ţi ducă el sîngele muntelui. Făcu o pauză. Saeunn crede că înseamnă altceva, şi anume că numai tu poţi găsi muntele şi distruge ursul.

Torak se întoarse şi făcu ochii mari.

– Eu? Să distrug ursul!

Ea îl privi de sus pînă jos.

– Ştiu, nu pare posibil. Dar Saeunn e sigură de asta. Şi eu la fel. Ascultătorul trebuie să găsească Muntele Spiritului Pămîntului, apoi, cu ajutorul Spiritului, trebuie să distrugă ursul.

Torak clipi. Nu putea să fie aşa. Era o interpretare greşită.

– De ce trebuie să continui să negi? întrebă Renn furioasă. Tu eşti Ascultătorul. Ştii şi tu asta. Te-ai luptat cu aerul, exact cum spune profeţia. Ai vorbit cu tăcerea: fluierul acela. Şi primele cuvinte ale profeţiei subliniază că Ascultătorul poate vorbi cu ceilalţi

vînători din codru, iar tu poţi vorbi cu ei, pentru că tatăl tău te-a lăsat în vizuina lupilor cînd erai mic.

Torak se încruntă.

– De unde ştii tu asta?

– Ştiu, pentru că am ascultat, răspunse ea.

Mergeau în continuare pe cursul rîului spre apus. Torak auzi uşoarele pocnituri făcute de botgroşii care ciuguleau muri şi o ciocănitoare bătînd ritmic într-o creangă, în căutare de larve. Cu toate aceste păsări în jur, ursul nu putea fi prea aproape.

Deodată, lupul îşi ciuli urechile şi-şi mişcă mustăţile.

– Jos! şuieră Torak, trăgînd-o pe Renn după el.

O clipă mai tîrziu, două piroge alunecară pe alături. Torak reuşi să o vadă bine pe cea mai apropiată. Omul care o conducea avea părul şaten, tăiat scurt, cu breton pînă la sprîncene. Purta pe umerii laţi o pelerină aspră din piele şi pe piept un colţ de urs atîrnat de o curea. O secure neagră din gresie era pusă pe genunchii lui. Ca şi tovarăşul din cealaltă pirogă, privea fix malurile, în timp ce tăia apa cu lovituri puternice. Era cît se poate de clar ce căuta.

– Clanul Ursului, şopti Renn în urechea lui Torak. Fin-Kedinn trebuie că i-a chemat pentru a-l ajuta la căutarea noastră.

Torak deveni brusc suspicios.

– De unde au ştiut că am luat-o pe drumul ăsta? Le-ai lăsat vreun indiciu?

Ea îşi roti privirea.

– De ce aş fi făcut-o?

– După cîte îmi dau eu seama, mă duci la un alt clan, pentru a fi sacrificat.

– Sau poate, zise ea plictisită, cei din clanul Ursului treceau pe aici pentru că tabăra lor de toamnă este în aval şi... Se opri. De unde ai ştiut că sosesc?

– N-am ştiut. Lupul mi-a spus.

Ea păru uluită, apoi alarmată.

– Tu chiar poţi vorbi cu el, nu-i aşa?

El nu răspunse.

Ea se ridică, luptîndu-se să-şi înfrîngă teama.

– Au plecat. E timpul să ne îndreptăm spre miază-noapte.

Îşi băgă săgeata în tolbă şi-şi atîrnă arcul pe umăr şi, pentru o clipă, Torak gîndi că sentimentele ei s-au schimbat. Dar, după aceea îşi scoase cuţitul şi-l împunse, pentru a-l face să se mişte.

Ajunseră la un pîrîiaş ce se rostogolea printr-un defileu pietros şi începură să urce. Torak se simţea ameţit de oboseală. Nu dormise cu o noapte înainte şi nu mîncase de mai mult de o zi.

Pînă la urmă nu mai putu să facă nici un pas şi căzu în genunchi. Lupul îi sări din braţe aterizînd pe cele patru labe, în dorinţa de a ajunge cît mai repede la apă.

– Ce faci? ţipă Renn. Nu ne putem opri aici!

– Tocmai am făcut-o, mîrîi Torak.

Apucă un pumn de frunze de săpunăriţă, le terciui în apă şi înlătură ultimele urme de dejecţii de wolverină. Apoi se aplecă şi bău pe săturate. Simţindu-se mult mai bine, scotoci prin desaga lui după unul din rulourile uscate de căprior, pe care avea senzaţia că le pregătise în urmă cu foarte mult timp. După ce muşcă o bucată şi i-o dădu Lupului, începu să mănînce. Avea un gust minunat. Deja putea să simtă puterea cerbului răspîndindu-i-se prin trup.

Renn ezită, apoi îşi dezlegă la rîndul ei desaga şi îngenunche, dar ţinînd în continuare cuţitul îndreptat spre Torak. Băgînd o mînă în desagă, scoase afară trei felii subţiri, de culoare cafenie-roşcată. Îi întinse una lui Torak.

El o luă şi muşcă o bucăţică. Avea un gust consistent şi sărat, cu o aromă deosebită.

– Somon uscat, îl informă Renn cu gura plină. Îl batem cu grăsime de căprioară şi boabe de ienupăr. Se păstrează bun toată iarna.

Spre mirarea lui, ea îi întinse o felie de somon şi lupului.

El o ignoră ţîfnos.

Renn ezită, apoi îi dădu felia lui Torak. El o frecă între palme, pentru a înlocui mirosul ei cu al lui, apoi i-o oferi lupului, care o înhăţă lacom.

Renn încercă să nu-şi manifeste dezamăgirea.

– Ei şi? zise ea ridicînd din umeri. Ştiu că nu mă place.

– Asta pentru că tu continui să-l bagi în traistă, zise Torak.

– Numai spre binele lui.

– El nu ştie asta.

– Nu poţi să-i spui?

– N-ai cum să spui asta în graiul lupilor. Mai luă o îmbucătură din felia de somon, apoi întrebă ceva ce-l preocupa.

– De ce l-ai adus?

– Cum?

– Pe lup. L-ai scos din tabără. N-a fost uşor. De ce?

Ea făcu o pauză.

– Se pare că ai nevoie de el. Nu ştiu de ce. Dar am crezut că s-ar putea să fie important.

Fu tentat să-i spună că lupul era călăuza lui, dar se abţinu. Nu avea încredere în ea. I-a fost de folos, ajutîndu-l să evadeze de la Corbi, dar asta nu scuza faptul că i-a luat armele şi l-a numit laş. Şi încă mai ţinea cuţitul îndreptat spre el.

Defileul deveni din ce în ce mai abrupt. Torak consideră că e mai sigur să-l lase pe lup să meargă singur şi puiul înainta acuma cu greu în faţa lui, cu

coada lăsată. Lupului nu-i plăceau ascensiunile mai mult decît lui Torak.

Cam pe la mijlocul după-amiezii au ajuns pe creastă, de unde se vedea o vale largă împădurită. Printre copaci, Torak zări sclipirea depărtată a unui rîu.

– Asta e Apa Întinsă, comentă Renn. E cel mai mare rîu din partea aceasta a codrului. Provine din fluviile de gheaţă ale Munţilor Înalţi şi formează lacul Axehead, apoi trece peste Cascada Tunătoare şi mai departe, pînă la mare. Noi ne ridicăm acolo tabăra la începutul verii, pentru somon. Uneori, dacă vîntul bate dinspre răsărit, poţi auzi cascada...

Vocea ei se pierdu.

Torak ghici că se întreba cum o va pedepsi clanul ei, pentru că l-a ajutat pe prizonier să scape. Dacă nu l-ar fi făcut laş, ar fi putut să simtă compasiune pentru ea.

– Vom traversa valea, zise ea mai vioaie. Poate ar fi mai uşor să trecem rîul, acolo unde sînt pajiştile acelea. Apoi putem să ne îndreptăm spre miazănoapte.

– Nu, zise Torak deodată. Arătă spre lup. Puiul găsise o urmă de elan ce ducea într-o pădure de molizi înalţi, smălţuiţi de licheni, şi acum îi aştepta să-l urmeze. Pe aici, indică Torak. În susul văii, nu de-a curmezişul.

– Dar asta înseamnă spre răsărit. Dacă ne îndreptăm spre răsărit o să ajungem la Munţii Înalţi prea curînd. Şi, de acolo, drumul spre miazănoapte e mult mai greu.

– Pe ce drum va merge Fin-Kedinn? întrebă Torak.

– O vreme spre apus de-a lungul cărărilor, apoi spre miazănaopte.

– Ei bine, înseamnă că a merge spre răsărit pare o idee bună.

Ea se încruntă.

– Ăsta e un fel de truc?

– Ascultă, zise el. Ne îndreptăm spre răsărit pentru că lupul spune că aşa trebuie. El ştie drumul.

– Cum? Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, rosti el calm, că el ştie drumul spre munte.

Ea îl privi fix. Apoi pufni.

– Puiul ăsta mic?

Torak dădu din cap.

– Nu te cred.

– Nu-mi pasă, zise Torak.

Puiului nu-i plăceau femelele făr-de-coadă.

Nu o plăcuse din prima clipă în care a mirosit-o, cînd ea a aţintit gheara-lungă-ce-zboară-departe spre fratele lui de haită. Ce putea să însemne gestul ei? De parcă Marele Făr-de-Coadă era un fel de pradă!

Apoi, femela făr-de-coadă a mai făcut nişte lucruri îngrozitoare. L-a smuls pe lup de la Marele Făr-de-Coadă şi l-a băgat într-o vizuină ciudată, fără aer, unde a fost zgîlţîit aşa de tare, că s-a simţit rău.

Şi mai rău a fost modul cum s-a comportat ea cu Marele Făr-de-Coadă. Nu ştia că el e lupul-şef? A fost aşa de rea şi lipsită de respect, cînd a schelălăit la el în graiul celor fără-coadă. De ce n-a mîrîit-o Marele Făr-de-Coadă şi n-a alungat-o?

Acum, în timp ce lupul înainta pe cărare, se simţea uşurat să audă că ea se afla cu mai mulţi paşi în urmă. Bine. Aşa şi trebuie, să stea departe.

Făcu o pauză cam mare lîngă bobiţele de merişor de pe marginea cărării şi scuipă una rea, după care continuă să meargă simţind pămînt uscat sub labe şi căldura ochiului strălucitor şi fierbinte pe spinare. Îşi ridică botul să prindă toate mirosurile ce pluteau dinspre vale: nişte gaiţe şi ceva bălegar vechi de elan, mai mulţi molizi doborîţi de furtună, o mulţime de răscoage şi afine veştede. Toate erau mirosuri bune, interesante; dar dincolo de acestea era mirosul rece, înspăimîntător al Torentului Rapid.

Frica îl cuprinse din nou pe lup. Într-un fel sau altul, el şi Marele Făr-de-Coadă trebuiau să traverseze Torentul Rapid. Locul de trecere era încă cu multe salturi mai departe, dar lupul putea deja să audă vuietul apei. Se auzea atît de puternic, încît chiar şi bietul lui frate de vizuină pe jumătate surd putea să-l audă.

Pericolul era în faţă şi lupului i-ar fi plăcut să se întoarcă, dar ştia că nu poate. Chemarea devenise mai

puternică: impuls ce semăna cu chemarea vizuinei şi nu prea.

Deodată, lupul prinse o altă urmă. Îşi mişcă nările pentru a simţi mai bine mirosul. Îşi dădu urechile pe spate.

Era ceva rău. „Rău, rău, rău."

Lupul se răsuci şi alergă înapoi spre Marele Fără-de-Coadă.

14

– Ce e? şopti Renn, privind fix puiul îngrozit.

– Nu ştiu, murmură Torak.

Pielea i se înfioră. Nu se auzea nici o pasăre.

Renn scoase de la cingătoare cuţitul lui şi i-l întinse.

El îl luă dînd din cap.

– Trebuie să ne întoarcem, zise ea.

– Nu putem. Acesta e drumul spre munte.

Ochii de ambră ai lupului se întunecaseră de teamă. Păşi încet înainte: cu capul plecat şi părul de la ceafă zbîrlit.

Torak şi Renn îl urmară tăcuţi. Ienupării se agăţau de încălţări. Lichenii îşi tîrau degetele subţiri peste feţele lor. Copacii erau total liniştiţi, aşteptînd să vadă ce se întîmplă.

– Poate că nu e... zise Renn. Vreau să spun că poate fi un linx. Sau o wolverină.

Torak nu credea asta mai mult decît ea.

După o cotitură, ajunseră în dreptul unui mesteacăn căzut, care sîngera dintr-o urmă adîncă de gheară săpată în scoarță.

Nimeni nu rosti o vorbă. Amîndoi știau că uneori urșii zgîrie copacii pentru a-și marca zona sau pentru a-i înspăimînta pe ceilalți vînători.

Lupul se apropie de mesteacăn pentru a mirosi mai bine. Torak îl urmă, apoi scoase un suspin de ușurare.

– Bursuc.

– Ești sigur? întrebă Renn.

– Zgîrieturile sînt mai mici decît ale unui urs și în ele se află noroi. Înconjură copacul. A făcut-o cu ghearele din față înfundate cu pămînt de la săpăturile după viermi. S-a oprit aici pentru a și le curăța. Apoi s-a întors pe drumurile lui. Pe aici... flutură el mîna spre răsărit.

– De unde știi toate astea? întrebă Renn. Lupul ți-a spus?

– Nu. Codrul. Îi observă privirea uluită. Puțin mai devreme am văzut un măcăleandru cu niște păr de bursuc în cioc. Venea din spre răsărit.

Ridică din umeri.

– Ești un bun urmăritor, nu-i așa?

– Pa era și mai bun.

– Ei bine, dar tu eşti mai bun decît mine, zise Renn. Nu părea invidioasă; mai curînd constata un fapt. Dar de ce l-a îngrozit bursucul pe lup?

– Nu cred să fi fost asta, zise Torak. Cred că a fost altceva.

Ea luă securea, arcul şi tolba şi i le întinse.

– Ia-le. Ar fi mai bine să le ţii tu.

Merseră furişîndu-se în sus pe cărare. Lupul mergea înainte. Torak îl urma căutînd semne, iar Ren era ultima, străduindu-se să vadă printre copaci.

Au mers aşa încă cincizeci de paşi, cînd Torak se opri atît de brusc, încît ea se ciocni de el.

Tînărul fag încă mai gemea, dar nu mai avea mult de trăit. Ursul se ridicase pe labele din spate pentru a-şi descărca furia: frîngînd tot vîrful copacului, sfîşiind scoarţa în zdrenţe lungi sîngerînde şi crestînd şanţuri adînci sus, pe trunchi. Înspăimîntător de sus. Dacă Renn s-ar fi căţărat pe umeri lui Torak, tot n-ar fi putut să ajungă la cea mai de jos urmă de gheară.

– Nici un urs nu poate fi atît de uriaş, şopti fata.

Torak nu răspunse. Era din nou în amurgul albastru al toamnei, ajutîndu-l pe Pa să ridice tabăra. Torak a făcut o glumă şi Pa a rîs. Apoi tot codrul a început să se agite. Corbii ţipau. Pinii trosneau. Şi din întunericul de sub copaci tălăzui spre ei un întuneric şi mai profund...

– E de mai de mult, zise Renn.

– Ce? întrebă Torak.

Ea făcu un gest către trunchi.

– Sîngele copacului s-a întărit. Uite, e aproape negru.

El studie copacul. Avea dreptate. Ursul își ascuțise ghearele pe scoarța lui cu cel puțin două zile în urmă.

Dar nu putea să împărtășească ușurarea lui Renn. Ea nu cunoștea partea cea mai rea.

„Cu fiecare victimă, a spus Pa, puterea lui va crește... Cînd ochiul roșu va fi sus de tot... ursul va fi invincibil."

Iată dovada. În noaptea cînd i-a atacat, fusese uriaș. Dar nu chiar atît de uriaș.

– S-a făcut și mai mare, zise el.

– Cum? întrebă Renn.

Torak îi povesti ce-i spusese Pa.

– Dar asta n-a fost nici acum o lună.

– Știu.

Cu cîțiva pași în afara cărării, el găsi trei fire lungi și negre de păr agățate de o rămurică, la înălțimea capului. Făcu un pas brusc înapoi.

– S-a dus acolo. Arătă în jos, spre vale. Vezi cîte ramuri au fost rupte și aproape toate la fel.

Dar asta nu-i oferea nici o siguranță. Ursul putea să se întoarcă pe altă cărare.

Apoi, din adîncul lăstărișului se auzi un „toc, toc" ascuțit, de pitulice.

Torak respiră uşurat.

– Nu cred să fie pe undeva pe aproape. Altfel pitulicea n-ar cînta.

Cum venea noaptea, făcură un adăpost din puieţi îndoiţi de alun şi pămînt amestecat cu frunze, lîngă o apă noroioasă. Ilicele ofereau o oarecare acoperire şi aprinseră un foc mic, mîncînd cîteva bucăţele de carne uscată. Nu îndrăzniră să rişte să atace feliile de somon; ursul le-ar fi mirosit de la o depărtare de mai multe zile de mers.

Era o noapte rece şi Torak şedea ghemuit în sacul lui de dormit, ascultînd răgetul slab şi depărtat, despre care Renn spunea că e Cascada Tunătoare.

De ce nu i-a vorbit Pa niciodată despre profeţie? De ce era el Ascultătorul? Ce însemnau toate astea?

Lîngă el, lupul dormea mişcînd din urechi. Renn stătea privind un gîndac căţărîndu-se pe o creangă din foc.

Acum, Torak ştia că poate să aibă încredere în ea. A riscat mult pentru a-l ajuta şi el n-ar mai fi fost în viaţă fără ea. Era un sentiment nou, să aibă pe cineva alături.

– Trebuie să-ţi spun ceva, începu el.

Renn se întinse după o rămurică şi ajută gîndacul să plece de pe creangă.

– Înainte de a muri, rosti Torak, tatăl meu m-a pus să fac un legămînt. Să găsesc muntele sau să mor

încercînd. Făcu o pauză. Nu știu de ce m-a pus să jur. Dar am făcut-o. Și voi face tot ce pot.

Ea dădu din cap și el văzu că pentru prima oară îl credea cu adevărat.

– E ceva ce trebuie și eu să-ți spun, zise ea. Despre profeție. Răsucea rămurica între degete încruntîndu-se. Cînd și dacă găsești muntele, nu poți să-i ceri ajutor Spiritului. Trebuie întîi să dovedești că meriți. Saeunn mi-a spus asta noaptea trecută. Mi-a spus că atunci cînd pribeagul șchiop a conceput ursul de fapt a încălcat pactul, pentru că a făcut o creatură care ucide fără motiv. Astfel l-a înfuriat pe Spiritul Pămîntului. Așa că e nevoie de un comportament deosebit pentru a-l determina să te ajute.

Torak încercă să înghită.

– De ce am nevoie?

Ea îi întîlni privirea.

– Va trebui să-i duci trei fragmente din nanuak.

Torak o privi inexpresiv.

– Saeunn spune că nanuak e ca un rîu mare ce nu se termină niciodată. Orice ființă vie conține în ea un fragment din el. Vînători, pradă, pietre, copaci. Uneori un fragment special ia o altă formă, ca spuma pe rîu. În astfel de cazuri devine incredibil de puternic. Ezită. Iată ce trebuie să găsești tu. Dacă nu, Spiritul Pămîntului nu te va ajuta. Și atunci nu vei distruge ursul niciodată.

Lui Torak i se tăie răsuflarea.

– Trei fragmente din nanuak, zise el răguşit. Ce sînt astea? Cum să le găsesc?

– Nimeni nu ştie. Avem numai o ghicitoare. Închise ochii şi recită:

Mai adîncă decît orice, privirea înecată.
Mai veche decît orice, muşcătura pietrei.
Mai rece decît orice, lumina cea mai întunecată.

Se stîrni o adiere. Ilicele murmurau chinuitor.

– Ce înseamnă asta?

Renn deschise ochii mari.

– Nimeni nu ştie.

Băiatul îşi coborî capul înspre genunchi.

– Deci trebuie să găsesc un munte pe care nimeni nu l-a văzut. Să dezleg o ghicitoare pe care nimeni n-a rezolvat-o. Şi să ucid un urs cu care nimeni nu poate lupta.

Renn îşi ţinu respiraţia.

– Trebuie să încerci.

Torak rămase tăcut. Apoi zise:

– De ce ţi-a spus Saeunn toate astea? De ce ţie?

– Eu n-am vrut, dar ea a făcut-o. Crede că aş putea să fiu şi eu mag, cînd am să fiu mare.

– Şi tu nu vrei?

– Nu! Dar presupun că există un scop în toate aceste lucruri. Dacă ea nu mi-ar fi spus, eu n-aş fi fost în stare să-ţi spun ţie.

Să lăsă iar tăcerea. Apoi Renn se strecură afară din sacul de dormit.

– Am să duc desagile afară. Nu vrem ca mirosul de mîncare să atragă ursul.

După ce a plecat, Torak se întoarse pe o parte şi se pierdu cu privirea în mijlocul arzător al tăciunilor aprinşi. În jurul lui, codrul trosnea în somn, visînd visele lui profunde şi verzi. Se gîndi la miile şi miile de suflete-copaci ce umpleau întunericul. Toate aşteptau ca el şi numai el să le elibereze de urs.

Se gîndi la mestecenii aurii şi la scorușii stacojii, şi la verdele strălucitor al stejarilor. Se gîndi la prada bogată, la lacurile şi rîurile pline de peşte, la toate felurile de lemne şi scoarţe, şi pietre, care se aflau acolo pentru a fi luate, dacă ştiai unde să le cauţi. Codrul avea tot ce ţi-ai fi putut dori vreodată. Pînă acum nu realizase cît de mult îl iubea.

Dacă ursul nu va putea fi distrus, toate acestea vor pieri.

Lupul se ridică şi plecă într-una din vînătorile lui nocturne. Renn se întoarse, se strecură în sacul de dormit fără o vorbă şi adormi. Torak continua să se uite în foc.

„Există un scop în aceste lucruri“, spusese Renn. Într-un mod straniu, asta îi dădu putere. El era, într-adevăr, Ascultătorul. Jurase să găsească muntele. Codrul avea nevoie de el. Va face tot ce-i stătea în putinţă pentru a reuşi.

Dormi iepureşte. Visă că Pa era din nou viu, dar în loc de faţă avea o piatră albă curată. „Nu sînt Pa. Sînt magul Lup...“

Torak se trezi brusc.

Simţi respiraţia lupului pe faţa lui, apoi mîngîierea pufoasă a mustăţilor puiului pe pleoape şi muşcăturile uşoare şi fine ca nişte ace pe obrajii şi pe gîtul lui.

Linse botul puiului şi lupul îşi vîrî nasul sub bărbia lui, apoi se lipi de el oftatînd.

– Ar fi trebuit să traversăm pe undeva mai jos, zise Renn în timp ce-şi întindeau gîturile spre Cascada Tunătoare.

Torak îşi şterse picăturile de pe faţă şi se întrebă cum poate fi totul în codru atît de furios.

Toată ziua au urcat în amonte pe cursul calm şi verde al Apei Întinse. Dar acum, aşa cum tuna peste peretele abrupt de piatră, era îngrozitoare în furia ei. În faţă, tot codrul părea că stă şi priveşte.

– Ar fi trebuit să trecem apa mai jos, zise din nou Renn.

– Am fi putut fi văzuţi, comentă Torak. Pajiştile acelea sînt prea expuse. În afară de asta, lupul vrea să rămînem pe partea aceasta.

Renn îşi ţuguie buzele.

– Dacă el e călăuza, atunci unde e acum?

– Urăşte apele repezi. Haita lui a fost înecată de o viitură. Dar se va întoarce, cînd vom găsi o cale să ajungem deasupra cascadei.

– Hmm, murmură Renn neconvinsă.

Ca şi Torak, dormise prost şi fusese indispusă toată dimineaţa. Nici unul din ei n-a mai pomenit de ghicitoare.

În cele din urmă, găsiră o potecă pe unde cerbii tăiaseră o parte a cascadei. Era abruptă şi noroioasă, şi cînd au ajuns în vîrf erau epuizaţi şi înmuiaţi de stropi. Lupul îi aştepta stînd sub un mesteacăn la distanţă sigură de Apa Întinsă, dar tremurînd de frică.

– Acum, încotro? gîfîi Renn.

Torak îl privi pe lup.

– Vom urma cursul rîului, pînă ce ne va spune el să-l trecem.

– Ştii să înoţi? întrebă Renn.

El încuviinţă.

– Tu ştii?

– Da. Lupul ştie?

– Nu cred.

Începură să meargă în amonte, răzbătînd printre muri şi încurcîndu-se în scoruşi şi mesteceni. Era o zi rece, înnorată, şi vîntul împrăştiase frunzele de mesteacăn pe rîu, ca pe nişte mici capete de săgeţi din ambră. Lupul păşea cu urechile lăsate pe spate. Rîul curgea repede şi lin în drumul lui spre cascadă.

Nu ajunseseră prea departe, cînd lupul începu să alerge în sus şi în jos pe mal, scîncind. Torak putea să-i simtă teama. Se întoarse spre Renn.

– Vrea să trecem, dar îi e frică.

– Murii sînt prea deşi pe aici, comentă Renn. Ce ai zice să urcăm pe pietrele alea?

Pietrele erau netede şi acoperite cu muşchi, de un aspect înşelător, dar înălţate deasupra apei cam de o jumătate de braţ. Ar fi putut trece pe acolo.

Torak aprobă din cap.

– Trec eu prima, zise Renn scoţîndu-şi încălţămintea, îndesînd-o în traistă şi suflecîndu-şi pantalonii.

Găsi un băţ pentru a-şi menţine echilibrul şi-şi agăţă desaga pe un umăr, să nu o tragă în jos dacă va aluneca. Tolba şi arcul le ţinea cu cealaltă mînă, sus, deasupra capului.

Părea speriată cînd se apropie de apă, dar reuşi să o treacă fără să se dezechilibreze, sări pe mal şi termină traversarea apucîndu-se de o creangă de mesteacăn, pentru a se ridica.

Torak îşi lăsă desaga şi armele pe mal şi îşi scoase la rîndul lui încălţările. Îl va trece pe lup în braţe, apoi se va întoarce după lucrurile rămase.

– Vino, lupule, rosti el încurajator. Apoi spuse acelaşi lucru şi în graiul lupilor, ghemuindu-se şi scoţînd sunete grave şi liniştitoare.

Lupul ţîşni sub o tufă de ienupăr şi refuză să mai iasă.

– Bagă-l în traistă! strigă Renn de pe malul celălalt. E singurul mod de a-l trece apa.

– Dacă fac asta, răspunse Torak țipînd, nu va mai avea încredere în mine niciodată.

Stătea jos pe mușchii de la marginea malului. Apoi căscă și se întinse, pentru a-i demonstra lupului cît de relaxat este.

După o vreme, puiul ieși dintre ienuperi și veni să se așeze lîngă el.

Torak căscă din nou.

Lupul îi aruncă o privire, apoi căscă și el deschizînd o gură uriașă, și scoase un vaiet.

Încet, Torak se ridică și-l luă pe lup în brațe, murmurînd blînd în graiul lupilor.

Sub picioarele goale ale lui Torak, pietrele erau reci ca gheața și alunecoase. În brațe, lupul începu să tremure terorizat.

Pe malul celălalt, Renn se ținea cu o mînă de un mesteacăn tînăr și se aplecă spre ei.

– Așa, strigă ea pentru a acoperi tunetul cascadei, aproape ați ajuns!

Ghearele lupului zgîriau pieptarul lui Torak.

– Ultima piatră! mai strigă Renn. Îl prind...

Un val izbi piatra, împroșcîndu-i cu apa înghețată. Curajul lupului dispăru. Răsucindu-se înnebunit pentru a scăpa din strînsoarea lui Torak, sări pe mal, aterizînd cu labele din spate în apă, dar agățîndu-se cu ghearele din față de mal.

Renn se aplecă cît putu mai mult şi-l apucă de ceafă.

– L-am prins! strigă ea.

Torak îşi pierdu echilibrul şi căzu în rîu.

15

Torak reveni la suprafaţă dîrdîind de frig şi luptîndu-se cu rîul. Era un înotător puternic, aşa că nu era prea îngrijorat. Se va apuca de creanga aceea ce iese afară din mal...

Apoi, de cealaltă.

În spate o auzi pe Renn strigîndu-l, în timp ce se strecura printre muri, precum şi lătratul speriat al lupului. Îi trecu prin minte că murii erau foarte, foarte deşi, dacă Renn şi lupul păreau că rămîn din ce în ce mai în urmă.

Rîul îl împingea înapoi, izbindu-l întruna de pietre, ca pe o frunză udă. Coborî în adînc.

Dădu din picioare pentru a se ridica la suprafaţă şi fu şocat să vadă cît de departe fusese purtat. Nu mai putea să-i audă nici pe Renn, nici pe lup şi căderea de

apă se apropia din ce în ce mai mult, cu o viteză uluitoare, acoperind toate vocile, în afară de a lui.

Pieptarul şi pantalonii îl trăgeau în jos. Frigul îi amorţise membrele reducîndu-le la nişte beţe din oase şi carne, ce acţionau inconştient pentru a-i menţine capul la suprafaţă. Nu putea să vadă nimic, în afara valurilor albe şi înspumate, şi a unui pîlc de sălcii. Apoi şi acestea dispărură, cînd se scufundă din nou.

Îi apăru în minte clar că va fi prins în căderea de apă şi ucis.

Dar nu era timp de spaime. Simţea o furie îndepărtată că aşa trebuia să se termine totul. Bietul lup! Acum cine va avea grijă de el? Şi biata Renn! Să sperăm că nu îi va găsi cadavrul, pentru că va arăta cumplit.

Moartea îi dădea tîrcoale. Un curcubeu sclipi prin spumă şi prin pulberea de apă, apoi valurile deveniră netede ca o piele şi deodată rîul dispăru, iar lui Torak începu să-i fie greu să respire. Moartea sosise şi îl trăgea în jos, era sclipitoare şi lină, ca acea clipă în care adormi.

Cădea din ce în ce mai jos, apa umplîndu-i gura, nasul, urechile. Rîul îl înghiţea în întregime: se afla în rîu şi rîul urla în el, cu distrugătoarea lui putere. Reuşi cumva să iasă la suprafaţă şi înghiţi aer. Apoi fu tras din nou în jos, în genunile verzi şi pline de vîrtejuri.

Mugetul rîului slăbi. Lumini fulgerau în capul lui. Se scufunda. Apa se transformase din albastră în

verde-închis, apoi deveni neagră. Era apatic şi îngheţat dincolo de simţiri. Tînjea să renunţe şi să doarmă.

Deveni conştient de sunetul unui hohot de rîs slab şi clocotitor. Un păr ca nişte alge verzi trecu peste gîtul lui. Figuri crude se uitau la el urît, cu ochi albi, nemiloşi.

„Vino la noi! striga Poporul Ascuns al rîului. Lasă-ţi sufletele să plutească, eliberate de carnea aceea insensibilă şi grea!“

Se simţea bolnav, ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost scoase.

„Vezi, vezi! rîdea Poporul Ascuns. Ce repede au început sufletele lui să plutească libere! Ce nerăbdătoare vin la noi!“

Torak se răsuci iar şi iar, ca un peşte pe uscat. Poporul Ascuns avea dreptate. Ar fi fost aşa uşor să-şi părăsească trupul şi să-i lase să-l înfăşoare pentru totdeauna în îmbrăţişarea lor rece!

Urletul disperat al lupului ajunse pînă la el.

Torak deschise ochii. Bule argintii curgeau şuvoi prin întuneric, în timp ce Poporul Ascuns îl înconjura.

Lupul îl chemă din nou.

Lupul avea nevoie de el. Aveau o misiune de îndeplinit împreună.

Bătînd din mîinile lui amorţite ca nişte beţe, începu să lupte pentru a-şi croi drum înapoi, spre suprafaţă. Verdele deveni mai strălucitor. Lumina îl atrăgea...

Aproape ajunse la suprafaţă cînd ceva îl făcu să se uite în jos şi îi văzu. Departe, pe fundul apei, doi ochi albi, orbi, se uitau în sus la el.

Ce erau? Perle de rîu? Ochii cuiva din Poporul Ascuns?

Profeţia. Ghicitoarea. „Mai adîncă decît orice, privirea înecată."

Pieptul îi plesnea. Dacă nu va ieşi repede la aer, va muri. Dar dacă nu va înota acum pînă la fund şi nu va înhăţa ochii aceia – indiferent ce erau – îi va pierde pentru totdeauna.

Îşi schimbă direcţia şi împinse cu toată puterea apa cu picioarele, cufundîndu-se.

Ochii îl dureau din cauza frigului, dar nu îndrăzni să-i închidă. Înotă mai aproape, mai aproape, ajunsese aproape de fund, înhăţă un pumn de nămol îngheţat. Îi avea! Nu putea verifica – nămolul se răscolise şi se învîrtea gros în jurul lui, aşa că nu putea risca să-şi desfacă pumnul, pentru că-i puteau aluneca din mînă – însă le simţea greutatea ce-l trăgea în jos. Se răsuci şi izbi din picioare, ca să iasă înapoi la lumină.

Dar puterea îi scăzuse şi se ridica, dar cu o încetineală agonizantă, împiedicat de hainele îmbibate de apă. Mai multe lumini îi fulgerară în cap. Mai multe hohote gîlgîite. „Prea tîrziu, şoptea Poporul Ascuns. Nu vei mai ajunge niciodată la lumină! Stai aici cu noi, băiete cu suflete plutitoare! Stai aici pentru totdeauna..."

Ceva îl apucă şi-l trase în jos.

Bătu din picior încercînd să se elibereze. Nu putea, ceva îi apucase pantalonii chiar deasupra gleznei. Se răsuci pentru a se smulge şi a se elibera, dar strînsoarea nu cedă. Încercă să-şi scoată cuţitul din teacă, dar înainte de a începe traversarea strînsese cureaua în jurul mînerului şi acum nu putea să-l mai elibereze.

Furia clocotea în el. „Lasă-mă-n pace! strigă în sinea lui. Nu mă poţi avea şi nu poţi avea nici nanuakul!“

Furia îi conferi putere şi Torak bătu sălbatic din picioare. Strînsoarea de la picior cedă. Ceva scoase un urlet gîlgîit şi se cufundă în beznă. Torak ţîşni în sus.

Ieşi deasupra apei, înghiţind aerul cu lăcomie. În lumina orbitoare a soarelui zări o suprafaţă de rîu verde şi o creangă atîrnată apropiindu-se repede de el. Cu mîna liberă o ajunse şi apoi o scăpă. Durerea îi explodă în creier.

Ştia că nu era totul pierdut. Putea încă să mai simtă rîul biciuindu-i trupul şi să-i audă învolburarea, dar ochii îi erau deschişi fără ca el să poată vedea ceva.

Panica puse stăpînire pe el. „Nu orb, gîndi el. Nu, nu, te rog, nu orb.“

16

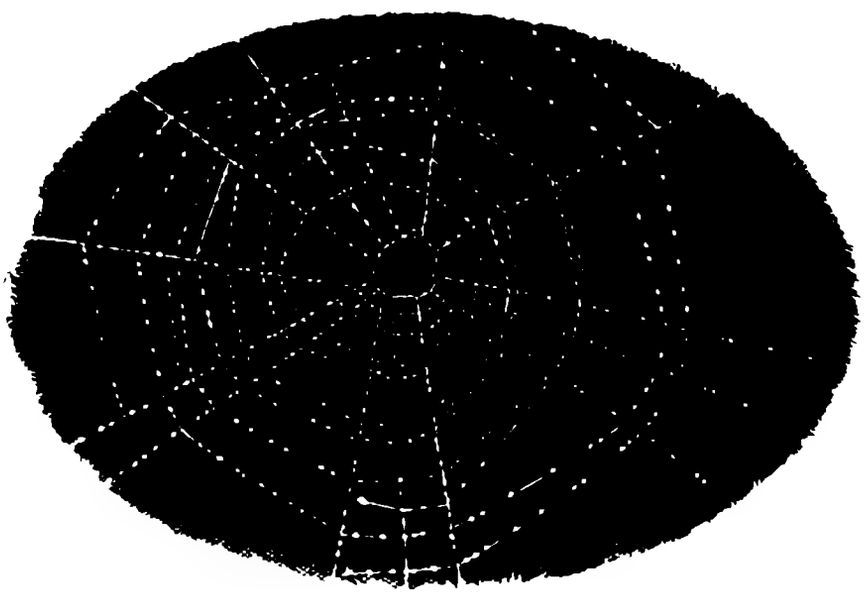

Femela făr-de-coadă scîncea şi-şi agita labele din faţă, aşa că lupul o părăsi şi se repezi în jos pe potecă.

Cînd îl mirosi pe Marele Făr-de-Coadă printre sălcii, începu şi el să scîncească. Fratele lui de haită se prăbuşise peste un butuc, pe jumătate în torent. Mirosea puternic a sînge şi nu se mişca deloc.

Lupul linse obrazul rece, dar Marele Făr-de-Coadă nu mişcă. Oare nu mai avea suflare? Lupul îşi ridică botul şi urlă.

O trosnitură greoaie anunţă sosirea femelei făr-de-coadă. Lupul sări să-şi apere fratele de haită, dar ea îl împinse deoparte, îşi agăţă labele din faţă de umerii Marelui Făr-de-Coadă şi-l trase afară din apă.

În ciuda sentimentelor pe care le avea faţă de femelă, lupul fu impresionat.

O privi cum își pune labele din față pe pieptul Marelui Făr-de-Coadă și apasă cu putere. Marele Făr-de-Coadă începu să tușească! Respira din nou!

Dar, cînd lupul sări pe fratele lui de haită pentru a-l adulmeca și a-i linge botul, fu din nou alungat. Indiferentă la mormăielile de avertisment ale animalului femela îl ridică pe Marele Făr-de-Coadă în picioare și amîndoi plecară clătinîndu-se de-a lungul malului. Marele Făr-de-Coadă continua să se împiedice de tufișurile de alun, ca și cum nu putea să vadă.

Atent, lupul mergea alături de ei, liniștindu-se puțin cînd au ajuns la o vizuină, la o distanță bună de torent: o vizuină adevărată, nu una mică, fără aer.

Femela tot nu-l lăsă pe lup lîngă fratele lui de haită. Arătîndu-și colții, puiul încercă s-o împingă cu trupul. În loc să se miște, ea luă un băț și-l alungă afară din vizuină, aruncînd cu bățul după el.

Lupul o ignoră și se întoarse înapoi la Marele Făr-de-Coadă, care încerca să-și tragă pielea de pe el. În final, Marele Făr-de-Coadă rămase doar cu blana lungă și neagră de pe cap. Stătea ghemuit pe o parte, cu ochii închiși, tremurînd de frig. Pe sub pielea pe care o dăduse jos n-avea blană și asta nu-l ajuta deloc.

Lupul se întinse lîngă el pentru a-l încălzi, în timp ce femela făr-de-coadă aduse repede la viață bestia-strălucitoare-ce-mușcă-fierbinte. Marele Făr-de-Coadă

se mută mai aproape de căldură şi lupul privea cu neliniştе, nu cumva să fie muşcat de labe.

Atunci a observat lupul că Marele Făr-de-Coadă ţinea într-una din labele din faţă ceva, ce emana o strălucire stranie.

Lupul mirosi şi se retrase. Mirosea a vînător, a pradă, a Torent Rapid şi a copac, toate amestecate la un loc şi rezultînd un miros înalt şi subţire: atît de înalt, încît lupul de abia putea să-l prindă.

Puiul era înspăimîntat. Ştia că se află în prezenţa a ceva foarte, foarte puternic.

Torak se îngrămădise în sacul de dormit, fără să se poată opri din tremurat. Capul îi ardea şi tot corpul era o vînătaie, dar cel mai rău dintre toate era că nu putea să vadă. „Orb, orb", bubuia inima lui.

Dincolo de trosnetul focului, o auzi pe Renn mormăind furioasă:

– Ai încercat cumva să te sinucizi?

– Cum? întrebă el, dar nu se auzi decît un mormăit, deoarece gura îi era plină de dulceaţa sărată a sîngelui.

– Ajunseseşi aproape de suprafaţă, continuă Renn presînd pe fruntea lui ceva ce părea o pînză de păianjen, apoi te-ai întors şi ai înotat, ai înotat intenţionat din nou spre fund!

Își dădu seama că ea nu știa de nanuak. Dar pumnul îi era atît de înghețat, încît nu putu să-l desfacă pentru a-i arăta captura.

Simți limba fierbinte a lupului pe fața lui. Apoi apăru o geană de lumină. După care un nas mare și negru. Sufletele lui Torak se înălțară.

– Po' să vă'! zise el.

– Cum? îl repezi Renn. Ei bine, sigur că poți să vezi! Te-ai tăiat la frunte cînd te-ai izbit de creanga aceea și sîngele ți-a curs în ochi. Rănile de la cap sîngerează abundent. N-ai știut asta?

Torak era atît de ușurat, încît ar fi rîs, dacă dinții nu i-ar fi clănțănit atît de violent.

Descoperi că se aflau într-o peșteră mică, cu pereții de pămînt. Un foc din lemn de mesteacăn ardea cu forță și îmbrăcămintea lui, îmbibată de apă și atîrnată de rădăcinile copacului ieșite prin tavan, începuse deja să scoată aburi. Tunetul cascadei era puternic; auzindu-l și văzînd coroanele copacilor de la gura peșterei, ghici că se aflau undeva în partea de sus a văii. Nu-și putea aminti cum a ajuns acolo. Trebuie că Renn l-a tîrît. Se minuna cum de a reușit.

Fata stătea în genunchi lîngă el, părînd tulburată.

– Ai fost foarte, foarte norocos, zise ea. Acum stai liniștit.

Din punga ei cu medicamente luă cîteva frunze uscate de coada șoricelului și le sfărmă în palmă. Apoi, după ce ridică pînza de păianjen, apăsă frunzele

de coada şoricelului pe fruntea lui. Se lipiră stîns pe rană formînd imediat o crustă.

Torak închise ochii şi ascultă furia fără de sfîrşit a cascadei. Lupul se tîrî în sacul de dormit, lîngă el, agitîndu-se pînă găsi o poziţie comodă. Torak simţi blana minunată şi căldura lui, în timp ce îi lingea umărul. Drept răspuns, băiatul îl linse pe nas.

Cînd se trezi nu mai tremura şi tot mai strîngea în mînă nanuakul. Îi putea simţi greutatea în pumn.

Lupul adulmeca prin spatele peşterii şi Renn alegea ierburi, în poală. Desaga, încălţările, tolba şi arcul lui Torak erau frumos aranjate în spatele ei. El îşi dădu seama că, pentru a le recupera, fata traversase încă o dată rîul. Deci de două ori.

– Renn, chemă el.

– Ce este? întrebă ea fără să ridice privirea.

Din tonul ei, putu să vadă că era încă supărată.

– M-ai scos din rîu. M-ai cărat tot drumul pînă aici sus. Mi-ai adus şi lucrurile. Nu pot să-mi imaginez... Vreau să spun, ai fost cu adevărat curajoasă.

Ea nu răspunse.

– Renn, zise el din nou.

– Ce e?

– A trebuit să înot pînă la fund. A trebuit!

– De ce?

Stînjenit, întinse mîna în care ţinea nanuakul şi-şi deschise palma.

Imediat, focul păru că se stinge. Umbre se fugăreau pe pereţii peşterii. Aerul părea că trosneşte, ca în clipa ce urmează unui sunet.

Lupul se opri din adulmecat şi scoase un mîrîit de avertisment. Renn rămase foarte liniştită.

Ochii rîului zăceau în palma lui Torak, într-un cuib de nămol verde, strălucind slab, ca luna într-o noapte cu ceaţă.

Privindu-i, Torak simţi ecoul răului pe care-l simţise şi pe fundul apei.

– Asta e, nu-i aşa? zise el. „Mai adîncă decît orice, privirea înecată". Primul fragment din nanuak.

Renn păli.

– Nu mişca, zise ea şi ţîşni afară din peşteră, întorcîndu-se repede cu un mănunchi de frunze purpurii de scoruş. Noroc că ai avut în mînă nămol, comentă ea. Nu trebuie să le laşi să-ţi atingă pielea. Ar putea să-ţi sugă partea ta din sufletul-univers.

– Asta e ceea ce s-a întîmplat? murmură el. În rîu începusem să mă simt ameţit.

Îi povesti despre Poporul Ascuns.

Păru îngrozită.

– Cum ai îndrăznit? Dacă te-ar fi prins... Făcu un semn cu mîna pentru a alunga diavolul. Nu pot să cred că tocmai ai dormit cu el în pumn. Nu e timp de pierdut.

Scoţînd din pieptar o pungă neagră, o îndesă cu frunze de scoruş.

– Frunzele trebuie să ne protejeze, zise ea, şi punga poate fi şi ea de ajutor; e din piele de corb.

Apucînd încheietura lui Torak, deşertă ochii rîului în pungă şi o legă strîns la gură.

Imediat ce nanuakul a fost ascuns, flăcările au crescut şi umbrele s-au micşorat. Aerul din peşteră încetă să mai trosnească.

Torak se simţea ca şi cum o greutate i-ar fi fost luată din spinare. Îl privi pe lup cum s-a dus să se întindă lîngă Renn, cu botul între labe, uitîndu-se la punga din poala ei şi scheunînd uşor.

– Crezi că poate să-l miroasă? întrebă ea.

– Sau, poate, să-l audă, răspunse Torak. Nu ştiu.

Renn se înfioră.

– Să sperăm că la asta se limitează puterile lui neobişnuite.

17

Torak se trezi în zori anchilozat şi suferind. Dar putea să-şi mişte toate cele patru membre şi nimic nu părea rupt, aşa că hotărî că e mai bine.

Renn era îngenuncheată la gura peşterii, încercînd să-l hrănească pe lup cu un pumn de boabele ciorii. Se încrunta de concentrare, în timp ce-şi întindea mîna spre el. Lupul înaintă precaut, apoi sări din nou înapoi. Pînă la urmă hotărî că putea să aibă încredere în ea şi înghiţi boabele. Renn rîse cînd mustăţile lui îi gîdilară palma.

Îl surprinse pe Torak privindu-i şi se opri din rîs, jenată că fusese văzută împrietenindu-se cu puiul.

– Cum te simţi? întrebă ea.

– Mai bine.

– Nu prea se vede. Vei avea nevoie să te odihneşti cel puţin o zi. Se ridică. Eu mă duc la vînătoare. Trebuie

să păstrăm hrana uscată pentru cînd vom avea mai multă vreme de ea.

Torak se ridică greu.

– Vin şi eu.

– Nu, nu vii, trebuie să te odihneşti...

– Dar hainele mi s-au uscat şi am nevoie să mă mişc puţin.

Nu-i spunea adevăratul motiv: că ura peşterile. El şi Pa obişnuiseră să se adăpostească uneori în ele, dar Torak întotdeauna sfîrşea prin a rămîne afară. Nu-i plăcea să doarmă între pereţi solizi, despărţit de vînt şi de codru. Se simţea ca şi cum ar fi fost înghiţit.

Renn oftă.

– Promite-mi că, imediat ce vom vîna ceva, te întorci şi te odihneşti.

Torak promise.

Să se îmbrace i-a provocat mai mari dureri decît se aşteptase şi, cînd termină, ochii îi lăcrimau. Spre uşurarea lui, Renn nu observase, pentru că se pregătea de vînătoare. Îşi pieptănă părul cu un pieptene din lemn de frasin, curbat ca o gheară de corb, apoi şi-l strînse la spate într-o coadă de cal şi-şi înfipse în el o pană de bufniţă, pentru a-i purta noroc la vînătoare. Apoi, îşi frecă pielea cu cenuşă, pentru a-şi camufla mirosul şi unse arcul cu vreo două alune sfărîmate, rugîndu-se:

– Fie ca paznicul clanului să zboare odată cu mine şi să facă din vînătoare un succes.

Torak era surprins.

– Şi noi ne pregătim de vînatoare în acelaşi fel. Cu excepţia faptului că rostim: „Fie ca paznicul clanului să alerge odată cu mine“. Şi nu ne ungem arcurile de fiecare dată.

– Eu fac asta întotdeauna, zise Renn. Încîntată, ridică arcul, astfel încît lemnul gresat să lucească. Fin-Kedinn mi l-a făcut cînd aveam şapte ani, imediat după ce Pa a fost ucis. E din lemn de tisă, uscat timp de patru veri. Pe partea din spate e din alburn, pentru flexibilitate, iar pe burtă din măduvă de lemn, pentru rezistenţă. El mi-a făcut şi tolba. A împletit el însuşi răchita şi m-a lăsat pe mine să-i aleg podoabele. O bandă de salcie roşu cu alb, în zigzag. Făcu o pauză şi pe faţa ei trecu o umbră în timp ce-şi amintea. Nu mi-am cunoscut niciodată mama; Pa era totul pentru mine. Cînd a fost ucis, am plîns îngrozitor. Apoi Fin-Kedinn a venit la mine şi eu l-am lovit cu pumnii. Nu s-a mişcat. Stătea doar acolo, ca un stejar, lăsîndu-mă să-l lovesc. Apoi a spus: „A fost fratele meu. Eu voi avea grijă de tine“. Şi am ştiut că aşa va fi.

Se încruntă, muşcîndu-şi buzele.

Torak ştia că fetei îi lipsea unchiul şi probabil că era chiar îngrijorată pentru el, deoarece o urmărea prin codrul bîntuit de urs. Pentru a-i da timp să-şi revină, începu să-şi facă propriile pregătiri, adunîndu-şi armele. Apoi zise:

– Hai! Să mergem la vînătoare.

Ea încuviinţă din cap, apoi îşi puse tolba pe umăr.

Era o dimineaţă strălucitoare şi rece, iar codrul nu fusese niciodată atît de frumos. Scoruşii purpurii şi mestecenii aurii ardeau ca nişte flăcări pe fondul verde-închis al molizilor. Tufişurile de afine sclipeau din miile de pînze subţiri de păianjen de pe ele, încărcate cu paiete de chiciură. Muşchiul îngheţat trosnea sub picioare. O pereche de coţofene îi urmărea din copac în copac, ciondănindu-se. Ursul trebuie că era departe.

Din păcate, Torak nu se bucură de toate acestea prea multă vreme. Cam pe la mijlocul dimineţii, lupul stîrni de pe cuib o găinuşă de baltă, care se ridică în văzduh cîrîind indignată. Toate păsările se înălţară imediat, aşa că Torak nici măcar nu se obosi să le ochească, ştiind că n-ar fi nimerit vreuna niciodată. Spre uimirea lui, Renn puse o săgeată în coarda arcului şi-i dădu drumul. O găinuşă de baltă căzu peste muşchi.

Torak era uimit.

– Cum ai reuşit asta?

Renn roşi.

– Ei bine, am făcut multă practică.

– Dar n-am văzut niciodată pe cineva ţintînd atît de bine. Eşti cea mai bună din clanul tău? Ea arăta stînjenită. E cineva mai bun ca tine?

– Hmm, nu prea. Încă jenată, intră cu greu printre tufișurile de afine, pentru a culege găinușa. Iat-o! Apoi îi adresă un zîmbet scurt. Îți aduci aminte promisiunea? Acum trebuie să te duci înapoi, să te odihnești.

Torak luă găinușa. Dacă ar fi știut că era o arcașă atît de bună, n-ar fi promis nimic niciodată.

Cînd Renn reveni la peșteră, avu loc un adevărat festin. Din țipătul unei bufnițe tinere, știură că ursul nu e prin apropiere, iar Renn considera că ajunseseră destul de departe spre răsărit pentru a fi scăpat de Corbi. În afară de asta, aveau nevoie de hrană caldă. Renn înveli două bucăți mici de carne de găinușă în frunze de ștevie și le lăsă pentru paznicii clanului, în timp ce Torak mută focul la gura peșterii, pentru că era hotărît să nu mai petreacă încă o noapte înăuntru. Umplînd cu apă pe jumătate burduful de gătit al lui Renn, îl agăță lîngă foc, apoi, folosind o ramură despicată, aruncă înăuntru niște pietre încinse, pentru a încălzi apa, după care adăugă găinușa de baltă jumulită și tranșată. În curînd mesteca într-o tocană aromată și condimentată cu usturoiul ciorii și ciuperci de lemn, mari și cărnoase.

Mîncară cea mai mare parte a cărnii, lăsînd puțină pentru masa de zi și șterseră sosul cu rădăcini de floarea șoimului coapte pe tăciuni. După aceea urmă un terci minunat făcut de Renn din boabe tîrzii de merișor și alune de pădure și, în final, alune de fag, pe

care le coapseră în foc şi le cojiră pentru a ajunge la micul şi gustosul lor miez.

Cînd terminară, Torak se simţea ca şi cum n-ar mai avea nevoie să mănînce niciodată. Se aşeză lîngă foc pentru a-şi cîrpi gaura din pantaloni, în locul de unde îl apucase Poporul Ascuns. Renn şedea puţin mai deoparte, ornîndu-şi săgeţile cu pene, iar lupul stătea întins între ei, lingîndu-şi labele pentru a le curăţa, după ce devorase în viteză oasele găinuşei, pe care Torak i le pusese deoparte.

Pentru o vreme se lăsă o linişte confortabilă şi Torak se simţi mulţumit, chiar plin de speranţe. După atîtea peripeţii, găsise primul fragment din nanuak. Asta trebuie că era ceva.

Deodată, lupul se ridică şi plecă de lîngă foc, ieşind afară. O clipă mai tîrziu, se întoarse şi făcu înconjurul focului scoţînd mici şi agitate scheunături mormăite.

– Ce e? şopti Renn.

Torak se afla deja în picioare privindu-l pe lup. Apoi dădu din cap.

– Nu sînt sigur. „Mirosul morţii. Mort de mult. Se mişcă.“ Ceva de genul acesta.

Priviră fix în întuneric.

– N-ar fi trebuit să aprindem focul, comentă Renn.

– Acum e prea tîrziu, răspunse Torak.

Lupul se opri din scheunăturile mormăite şi-şi ridică botul, privind îndelung cerul.

Torak ridică la rîndul lui ochii şi ce mai rămase din buna lui dispoziţie se evaporă. Spre răsărit, deasupra întunecimii depărtate a Munţilor Înalţi, ochiul roşu al Marelui Bizon privea crunt spre ei. Era imposibil să nu-l vezi; un roşu-aprins ameninţător, vibrînd de răutate. Torak nu-şi putu lua ochii de la el. Îi simţea chiar puterea: cum trimitea forţă ursului, slăbind totodată hotărîrea lui şi voinţa de a spera.

– Ce şanse avem împotriva ursului? întrebă el. Vreau să spun, ce şanse avem cu adevărat?

– Nu ştiu, răspunse Renn.

– Cum vom reuşi să găsim şi celelalte două fragmente din nanuak? „Mai veche decît orice, muşcătura pietrei. Mai rece decît orice, cea mai întunecată lumină." Şi, de fapt, ce înseamnă toate astea?

Renn nu răspunse.

În sfîrşit, el îşi luă privirea de pe cer şi se aşeză lîngă foc. Ochiul roşu părea că priveşte crunt la el, chiar din tăciunii aprinşi.

În spatele lui, Renn se agită.

– Priveşte, Torak, e Primul Arbore!

El ridică capul.

Ochiul fusese acoperit. În locul lui, o aurora tăcută şi de un verde-strălucitor şi schimbător umplea cerul. Acum, o unduire uriaşă de lumină se răsucea în vîntul lipsit de glas; apoi unduirea dispărea şi valuri strălucitoare de verde-deschis treceau ondulate peste

stele. Primul Arbore se răspîndise peste tot, scînteindu-şi miraculoasele flăcări deasupra codrului.

Privindu-l, o rază de speranţă se reaprinse în Torak. Întotdeauna i-a plăcut să se uite la Primul Arbore în nopţile geroase, în timp ce Pa îi spunea istoria începuturilor. Primul Arbore însemna noroc la vînătoare; poate îi va aduce şi lui noroc.

– Cred că e un semn bun, comentă Renn, ca şi cum i-ar fi ascultat gîndurile. Tocmai mă întrebam. A fost, oare, doar noroc faptul că ai găsit nanuakul? Vreau să spun, de ce ai căzut chiar în partea aceea a rîului, unde se afla el? Nu cred că a fost întîmplător. Cred că tu ai fost menit să-l găseşti. El îi aruncă o privire întrebătoare. Poate, continuă ea încet, nanuakul a fost pus în calea ta şi apoi ţie ţi-a revenit ce hotărîre să iei. Cînd l-ai văzut pe fundul rîului, ai fi putut să hotărăşti că era prea periculos să încerci să-l iei. Dar n-ai făcut-o. Ţi-ai riscat viaţa pentru a-l lua. Poate că aceasta a fost o parte din test.

Era un raţionament perfect, care îl făcu pe Torak să se simtă puţin mai bine. Adormi privind crengile verzi şi tăcute ale Primului Arbore, în timp ce lupul se grăbi să iasă din peşteră, într-una din peregrinările lui misterioase, de unul singur.

Lupul părăsi vizuina şi se îndreptă în sus, spre creasta de deasupra văii, pentru a prinde mirosul

vînatului: un miros puternic de hoit, ca al unui vînat vechi, cu excepţia faptului că se mişca.

Aşa cum alerga, lupul simţi cu bucurie cît de rezistente îi erau labele, membrele lui devenind din ce în ce mai puternice cu fiecare întunecime ce trecea. Îi plăcea să alerge şi ar fi dorit ca şi Marelui Făr-de-Coadă să-i placă. Dar, la ora aceasta, fratele lui de haită era teribil de încet.

Cînd lupul se apropie de creastă, auzi răgetul Torentului Tunător şi zgomotul făcut de un iepure ce mînca în vale. Deasupra capului văzu strălucitorul ochi alb cu numeroşii lui pui. Totul era aşa cum trebuia să fie. Cu excepţia mirosului aceluia.

Pe vîrful crestei îşi ridică botul pentru a amuşina vîntul încărcat de miasme şi-l simţi din nou: aproape, mai aproape. Repezindu-se înapoi în vale, în curînd îl descoperi: obiectul ciudat şi mişcător, ce mirosea a putreziciune.

Se apropie suficient de mult, pentru a-l studia bine în întuneric, deşi avea grijă să nu-l lase să afle că e pe aproape. Spre surpriza lui, descoperi că nu era un vînat mort de mult. Avea răsuflare şi gheare, şi se deplasa cu un mers ciudat tîrşîit, mormăind pentru el în timp ce balele îi curgeau din bot.

Ce-l mira pe lup cel mai tare era că nu putea să-şi dea seama ce simte obiectul. Mintea lui părea distrusă; risipită ca nişte oase vechi. Lupul nu simţise niciodată aşa ceva înainte.

Îl privi cum îşi urmează drumul în sus pe colină, spre vizuina unde dormeau cei făr-de-coadă. În căutare de pradă, din ce în ce mai aproape...

Chiar cînd lupul era gata să atace, acesta se scutură şi plecă tîrşîind mai departe. Dar prin încîlceala gîndurilor lui distruse, lupul îi sesiză intenţia de a reveni.

18

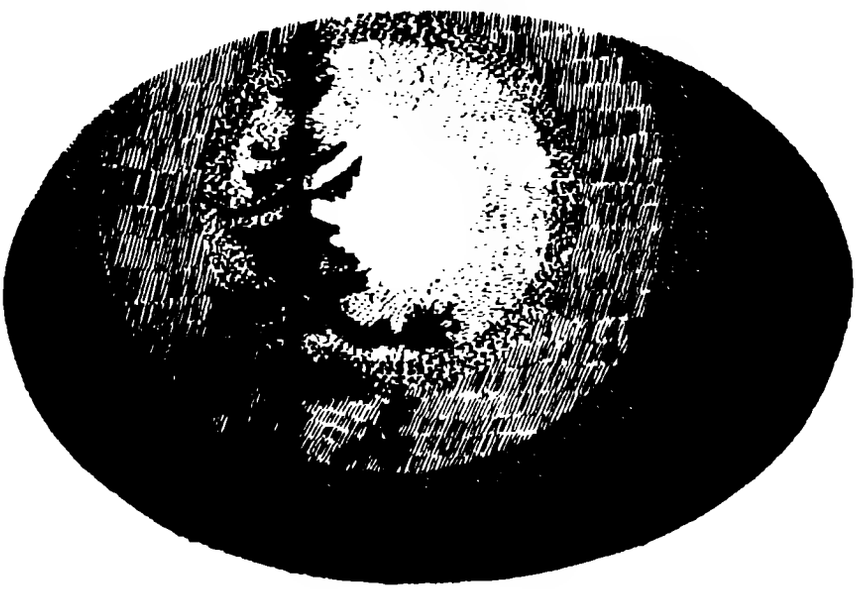

Ceaţa se strecura spre ei, ca un hoţ în noapte.

Cînd Torak se tîrî înţepenit afară din sacul de dormit, valea de dedesubt dispăruse. Respiraţia Spiritului Pămîntului o înghiţise în întregime.

Căscă. Lupul îl trezise des în timpul nopţii, alergînd şi dînd glas la jumătăţi de lătrături alarmate: „Miros de pradă moartă – veghează". N-avea nici un sens. De fiecare dată cînd Torak s-a dus să se uite, nu era nimeni, doar o duhoare de stîrv şi un sentiment neliniştitor că e privit.

– Poate că urăşte ceaţa, zise Renn ţîfnoasă, în timp ce se rostogolea afară din sacul ei de dormit. Ştiu asta, pentru că nici mie nu-mi place. În ceaţă, nimic nu e cum pare a fi.

– Nu cred să fie asta, răspunse Torak privindu-l pe lup cum adulmecă aerul.

– Ei bine, atunci ce e?

– Nu ştiu. E ca şi cum acolo ar fi ceva. Nu ursul. Nu Corbi. Altceva.

– Ce vrei să spui?

– Ţi-am zis că nu ştiu. Dar trebuie să fim prudenţi. Gînditor, puse şi mai multe lemne pe foc, pentru a încălzi restul de tocană rămasă pentru masa de zi.

Încruntată de nelinişte, Renn îşi număra săgeţile.

– Paisprezece pentru amîndoi. Nu sînt destule. Ştii cum să sfărîmi cremenea?

Torak negă, dînd din cap.

– Mîinile mele nu sînt suficient de puternice. Pa urma să mă înveţe asta vara viitoare. Dar tu?

– La fel. Va trebui să avem grijă. Şi muntele e atît de departe! În plus, mai avem nevoie de carne.

– Poate că prindem ceva astăzi.

– Pe ceaţa asta?

Avea dreptate. Ceaţa era atît de deasă, că nu-l putea vedea pe lup la cinci paşi depărtare. Era ceea ce clanurile numeau fumul îngheţat: o răsuflare de gheaţă, ce coboară din Munţii Înalţi la începutul iernii, înnegrind boabele şi determinînd creaturile mici să zorească spre vizuinele lor.

Lupul îi condusese de-a lungul unei poteci făcute de bizoni, ce ducea în sus, spre partea de miazănoapte a văii: un urcuş îngheţat printre tufişurile fragile de ferigă. Ceaţa înăbuşea sunetele şi făcea ca distanţele să fie greu de apreciat. Copacii se iveau cu o bruscheţe

alarmantă. Odată, au tras într-un ren, ca să descopere că, de fapt, loviseră un butuc. Asta a însemnat o luptă frustrantă pentru a extrage din el vîrful săgeţilor, pe care nu puteau să-şi permită să le piardă. De două ori, Toark a crezut că vede în lăstăriş o siluetă, dar cînd a alergat să se uite, n-a găsit nimic.

Le-a luat toată dimineaţa să urce creasta şi toată după-amiaza să coboare în următoarea vale, unde pădurea de pini tăcuţi păzea un pîrîu somnoros.

– Îţi dai seama, începu Renn în timp ce se îngrămădeau într-un adăpost făcut în grabă, după o masă de seară posomorîtă, că n-am văzut nici măcar un ren? Trebuiau să fie peste tot, pe aici.

– M-am gîndit şi eu la asta, răspunse Torak.

Ca şi Renn, ştia că ninsoarea mîna cirezile în codru, pentru a se îngrăşa cu muşchi şi ciuperci. Uneori mîncau atît de multe ciuperci, încît carnea lor căpăta gustul acestora.

– Ce vor face clanurile dacă nu vin renii? întrebă Renn.

Torak nu răspunse. Renii însemnau supravieţuire: carne, aşternuturi, îmbrăcăminte.

Se întreba ce va face în legătură cu îmbrăcămintea de iarnă. Renn avusese prevederea de a se îmbrăca bine, înainte de a părăsi tabăra Corbilor, dar nu putuse să fure nimic pentru el, aşa că tot ce avea era pielea de cerb din timpul verii: nici pe departe la fel de călduroasă ca veşmîntul şi pantalonii îmblăniţi pe

care el şi Pa îi făceau în fiecare toamnă. Chiar dacă ar găsi pradă, n-ar avea timp să facă haine. Dincolo de ceaţă, ochiul roşu al Marelui Bizon se înălţase mai sus.

Torak închise ochii pentru a-şi alunga gîndurile şi, eventual, pentru a cădea într-un somn plin de griji. Dar de cîte ori se trezi în timpul nopţii, simţi aceeaşi duhoare ciudată de stîrv.

Dimineaţa următoare sosi cu şi mai mult frig şi mai ceţoasă ca oricînd. Chiar şi lupul părea demoralizat în timp ce-i conducea în amonte, pe lîngă rîu. Dădură peste un stejar căzut de-a curmezişul rîului ca un pod şi se tîrîră de-a lungul lui pe mîini şi pe genunchi. Curînd după aceea, cărarea se bifurcă. La stînga, ducea într-o vale cu fagi înceţoşaţi; la dreapta, dispărea într-o viroagă udă, laturile abrupte ale acesteia fiind un talmeş-balmeş neprimitor de bolovani acoperiţi cu muşchi.

Spre groaza lor, lupul o luă pe poteca din dreapta.

– Nu poate fi drumul cel bun! ţipă Renn. Munţii sînt la miazănoapte! De ce merge el tot timpul spre răsărit?

Torak dădu din cap.

– Şi mie mi se pare un drum greşit. Dar lupul pare sigur pe el.

Renn strîmbă din nas. În mod clar, avea din nou îndoieli.

Privindu-l pe lup cum îi aştepta răbdător, Torak simţi un junghi de vinovăţie. Puiul nu avea nici măcar patru luni. La vîrsta asta ar fi trebuit să se joace pe lîngă vizuină, nu să cutreiere dealurile.

– Cred că trebuie să avem încredere în el.

– Hmm, murmură Renn.

Săltîndu-şi desagile pe umerii care-i dureau, intrară în viroagă.

N-au mers nici zece paşi şi au ştiut că aceasta nu-i voia. Cu braţele larg deschise, molizii uriaşi îi avertizau să se întoarcă. Un bolovan se sparse chiar în faţa lor, altul izbi cărarea în spatele lui Renn. Duhoarea de stîrv deveni şi mai puternică. Dar nu părea să vină dintr-un loc unde un animal fusese ucis, pentru că nu auziseră corbii la stîrv.

Ceaţa deveni mai deasă, pînă ce abia mai putură să vadă la doi paşi. Tot ce puteau să audă erau picăturile condensului de pe tufişurile de ferigă şi gîlgîitul unui curs de apă, grăbindu-se între malurile sufocate de ferigi. Torak începu să vadă în ceaţă formele ursului. Îl privi pe lup, pentru a-şi da seama dacă dă vreun semn, dar acesta mergea neînfricat mai departe.

La amiază – sau ceea ce părea amiază – se opriră pentru a se odihni. Lupul se prăbuşi la pămînt gîfîind şi Renn îşi luă desaga de pe umăr. Faţa îi era slăbită, părul îi era ud leoarcă.

– Am văzut niște trestie pe unde am trecut. Mă duc să-mi împletesc o glugă.

Atîrnîndu-şi tolba şi arcul de o ramură, se depărtă printre ferigi. Lupul se ridică greoi şi porni după ea.

Torak se ghemui la marginea rîului pentru a umple burdufurile cu apă. Nu trecu mult şi o auzi pe Renn revenind.

– Ai fost rapidă, comentă el.

– Afară! mugi o voce în spatele lui. Afară din valea Drumeţului sau Drumeţul taie gîturi!

Torak se întoarse şi văzu un om incredibil de murdar, aplecat spre el cu un cuţit în mînă.

Într-o secundă înregistră toate detaliile: o faţă desfigurată şi tot atît de aspră ca o scoarţă de copac, părul lung pînă în talie îmbîcsit de murdărie şi o pelerină respingătoare din trestii subţiri şi galbene. Şi în sfîrşit duhoarea de stîrv fu explicată, pentru că de gîtul omului atîrna o carcasă de porumbel intrată în putrefacţie.

De fapt, totul în legătură cu el părea putred: de la orbita goală şi purulentă a ochiului, la gingiile negre fără dinţi şi nasul spart, din care atîrnau mucozităţi galben-verzui.

– Afară! mugi el fluturînd un cuţit verde din gresie. Narik şi Drumeţul spun afară!

Torak îşi duse repede amîndoi pumnii în dreptul inimii, în semn de prietenie.

– Te rog, am venit ca prieteni. Vreau să spun, nu-ţi facem nici un rău...

– Dar ei deja au făcut rău! urlă omul. L-au adus cu ei în frumoasa lui vale! Toată noaptea Drumeţul veghează! Toată noaptea aşteaptă să vadă dacă vor aduce răul în valea lui!

– Care rău? întrebă Torak disperat. N-am avut nici o intenţie!

Se produse o mişcare în tufişuri şi lupul se aruncă spre Torak. Torak strînse puiul în braţe şi simţi mica inimă bătînd ca un ciocănel.

Omul nu-l observă. O auzise pe Renn strecurîndu-se în spatele lui.

– Se furişează ca un şarpe, nu-i aşa? mîrîi el şi se întoarse clătinîndu-se şi fluturînd cuţitul în faţa ei.

Renn bătu în retragere, dar asta nu făcu decît să-l înfurie şi mai rău.

– Le vrea în apă? ţipă el smulgînd arcurile şi tolbele de pe ramuri şi ţinîndu-le deasupra cursului de apă. Vrea să vadă înotînd frumoasele săgeţi şi lucioasele arcuri?

Rămasă fără grai, Renn neagă din cap.

– Atunci ei azvîrlă cuţitele şi securile repede sau merg în apă!

Amîndoi ştiau că nu aveau de ales, aşa că aşezară armele care le mai rămăseseră la picioarele lui şi acesta le înghesui degrabă sub pelerină.

– Ce vrei să facem? întrebă Torak, cu inima bătîndu-i tot atît de repede ca a lupului.

– Plecaţi! mugi omul. Drumeţul le-a spus! Narik le-a spus! Şi furia lui Narik e teribilă!

Atît Renn, cît şi Torak priviră în jur după Narik, oricine ar fi fost, dar nu văzură decît copacii uzi şi ceaţa.

– O să plecăm, zise Renn, privindu-şi arcul din pumnul uriaş.

– Dar nu în susul văii! Pe-acolo! Făcu un gest către o latură a viroagei.

– Dar nu putem merge pe acolo, zise Renn, e prea abrupt...

– Şi fără trucuri! mugi Drumeţul aruncînd tolba ei în apă.

Ea ţipă şi sări să o prindă, dar Torak o apucă de braţ.

– E prea tîrziu, i se adresă el. S-a dus.

Cursul de apă era mai adînc şi mai rapid decît părea.

Tolba pe care o îndrăgea atît dispăruse.

Renn se întoarse spre Drumeţ.

– Noi am făcut ce ai spus! Tu n-ar fi trebuit să faci asta!

– O, da, el a făcut, zise Drumeţul cu un rînjet negru, fără dinţi. Acum ei ştiu că nu glumeşte!

– Hai, Renn, zise Torak. Să facem ce spune el.

Furioasă, Renn îşi luă desaga.

Dacă pînă acum călătoria fusese grea, acum era şi mai rău. Drumeţul mergea cu paşi mari în urma lor, forţîndu-i aproape să fugă în sus, pe poteca pietroasă făcută de elani, ceea ce-i determina ca uneori să se cațere pe mîini şi genunchi. Renn mergea înainte cu chipul împietrit, plîngînd după tolbă. Curînd, lupul începu să rămînă în urmă.

Torak se întoarse pentru a-l ajuta, dar Drumeţul tăie aerul la numai un deget de faţa lui.

– Mai departe! strigă el.

– Am vrut doar să-l car...

– Mai departe!

Renn interveni:

– Eşti din clanul Vidrei, nu-i aşa? Recunosc tatuajul.

Drumeţul o privi fix.

– A fost din clanul Vidrei, mormăi Drumeţul apucîndu-se de ceafă, unde pielea ca o crustă era tatuată cu linii şerpuite albastre-verzui.

– De ce i-ai părăsit? întrebă Renn, care părea că face eforturi supraomeneşti pentru a uita de tolbă şi a şi-l face prieten, cu scopul de a rămîne în viaţă.

– N-a părăsit, zise Drumeţul. Vidrele l-au părăsit pe el. Răsucind o aripă a porumbelului, o supse între gingiile fără dinţi, împreună cu o bucată generoasă de noroi.

Torak se clătină. Renn se înverzi.

– Drumeţul făcea vîrfuri de lance, rosti el cu gura plină de putreziciune, şi cremenea a zburat spre el şi

l-a muşcat de cap. Scoase un lătrat ce voia să fie un hohot de rîs, împroşcîndu-i pe amîndoi. Muşcătura nu s-a vindecat, a fost cusut şi din nou i-a fost rău. La sfîrşit i s-a scos ochiul şi un corb l-a mîncat. Ha! Ha! Corbilor le plac ochii.

Apoi chipul i se încruntă şi-şi dădu un pumn în cap.

– Ah, dar durerile, durerile! Toate vocile urlînd, sufletele luptînd în capul lui! De asta Vidrele l-au alungat!

Renn înghiţi în sec.

– Unul din clanul meu a pierdut un ochi în acelaşi fel, zise ea. Clanul meu e prieten cu Vidrele. Noi... noi nu-ţi facem nici un rău.

– Poate, zise Drumeţul scoţînd un os din gură şi băgîndu-l cu grijă sub pelerină. Totuşi, îl aduc cu ei. Deodată se opri şi scrută colinele. Drumeţul a uitat. Narik îi cere alune de pădure! Acuma, unde s-au dus alunii!

Torak îl săltă pe lup mai strîns în braţe.

– Răul pe care crezi tu că-l aducem cu noi! zise el. Vrei să spui...

– Ei ştiu ce vrea el să spună, zise Drumeţul. Ursul demon, demonul urs. Şi Drumeţul le-a spus să nu-l cheme.

Torak se opri.

– Cui i-ai spus? Vrei să zici... pribeagului şchiop? Cel care a creat ursul?

O împunsătură de cuţit îi aminti să continue să se mişte.

– Şchiopul, da, sigur! Deşteptul, întotdeauna după demoni să-i îndeplinească poruncile. Alt rîs lătrat: Băiatul Lup nu ştie de demoni, nu-i aşa? Nu ştie nici ce sînt ei! A, da, Drumeţul poate întotdeauna să spună.

Renn părea surprinsă. Torak îi evită privirea.

– Drumeţul ştie despre ei, continuă omul scrutînd mai departe colinele, în căutare de aluni. O, da! Înainte de a fi muşcat de cremene şi el a fost un om deştept. Ştia că, dacă mori şi-ţi pierzi sufletul-nume, atunci eşti o fantomă şi uiţi cine eşti. Drumeţului întotdeauna i-a fost milă de fantome. Dar dacă-ţi pierzi sufletul-clan, atunci ceea ce rămîne e un demon.

Aplecîndu-se în faţă, îl sufocă pe Torak cu rafala respiraţiei lui împuţite.

– Gîndeşte-te la asta, băiete Lup. Fără sufletul-clan, eşti demon. Puterea brută a nanuakului, dar fără sentimentele de clan pentru a o îmblînzi; doar furie că ţi-a fost luat ceva. Iată de ce urăsc ei tot ce e viu.

Torak ştia că Drumeţul spune adevărul. Simţise această ură el însuşi. Îi ucisese tatăl.

– Ce spui de şchiop? întrebă el răguşit. Cel care a prins demonul şi l-a înlănţuit în urs? Cum îl chema?

– A! exclamă Drumeţul făcînd un gest către Torak pentru a se mişca. Atît de inteligent, atît de deştept!

Pentru început voia doar demoni mici, spintecătorii şi alergătorii. Dar ei nu sînt niciodată destul de puternici pentru el, tot timpul doreşte mai mult. Aşa că apoi i-a chemat pe muşcători şi pe vînători. Tot n-a fost destul. Rînji, învăluindu-l pe Torak într-o altă rafală de respiraţie de stîrv. La urmă, şopti el, a convocat un elemental.

Lui Renn i se tăie respiraţia.

Torak era uluit.

– Asta ce mai e?

Drumeţul rîse.

– A, ea ştie! Fata Corb ştie!

Renn întîlni privirea lui Torak. Ochii ei erau foarte negri.

– Cu cît e mai puternic sufletul, cu atît mai puternic e demonul. Îşi umezi buzele. Un elemental ia fiinţă cînd ceva extrem de puternic moare – ceva ca o cascadă sau ca un fluviu de gheaţă – şi sufletele sînt împrăştiate. Elementalul este cel mai puternic demon dintre toţi.

Lupul scăpă din braţele lui Torak şi dispăru printre ferigi. „Un elemental", gîndi Torak năuc.

Dar discuţia aceasta despre demoni l-a supărat din nou pe Drumeţ.

– Ah, cît de mult îi urăsc pe cei vii, gemu el legănîndu-se dintr-o parte în alta. Prea luminos, prea luminos, toate sufletele strălucitoare, strălucitoare! Doare!

Doare! E vina lor, a băiatului Lup şi al fetei Corb. Ei l-au adus cu ei în frumoasa vale a Drumeţului!

– Dar aproape am ieşit din valea ta, zise Renn.

– Da, uite, zise şi Torak, sîntem aproape de vîrf...

Drumeţul nu putea fi calmat.

– De ce au făcut asta? strigă el. De ce? Drumeţul nu le-a făcut niciodată rău! Învîrtind arcurile deasupra capului, le apucă de la ambele capete, ca şi cum voia să le rupă în două.

Asta era prea mult pentru Renn.

– Să nu îndrăzneşti! strigă ea. Să nu îndrăzneşti să-mi distrugi arcul!

– Înapoi, urlă Drumeţul, sau el le frînge ca pe nişte aripi!

– Lasă-le jos! ţipă Renn sărind la el şi încercînd zadarnic să ajungă la arc.

Torak trebuia să acţioneze repede. Desfăcu iute punga cu merinde, apoi întinse palma.

– Alune de pădure, strigă el. Alune de pădure pentru Narik!

Efectul fu instantaneu.

– Alune de pădure! murmură Drumeţul. Dînd drumul arcurilor pe pietre, înhăţă alunele din mîna lui Torak şi se aşează pe vine. Apoi scoase o piatră de sub pelerină şi începu să le spargă. Hmm! Bune şi dulci. Narik va fi încîntat.

În linişte, Renn recuperă arcurile şi le şterse de umezeală. I-l oferi lui Torak pe al lui, dar el nu-l luă.

Se uita fix la piatra pe care o folosea Drumeţul pentru a sparge alunele.

– Cine e Narik? întrebă el, disperat să-l ţină pe Drumeţ de vorbă, pentru a putea să vadă piatra mai de aproape. E prietenul tău?

– Drumeţul poate să-l vadă destul de bine, mormăi el. Băiatul Lup de ce nu poate? Ceva în neregulă cu ochii lui?

Băgîndu-şi mîna sub pelerină, scoase un şoarece cafeniu rîios. Ţinea strîns între lăbuţe o jumătate de alună şi ridică privirea, ţîfnos pentru că a fost deranjat.

Torak clipi. Şoarecele strănută şi se înapoie la mîncarea lui.

Cu delicateţe, Drumeţul mîngîie micul spate cocoşat cu degetul lui murdar.

– O, copilul găzduit de Drumeţ.

Piatra era acum abandonată pe pămînt. Aproximativ de mărimea palmei lui Torak: o gheară ascuţită şi curbată – făcută din piatră neagră şi strălucitoare.

Unde a existat o gheară de piatră, poate exista şi un dinte de piatră? Torak îi aruncă o privire lui Renn. Şi ea o văzuse. Şi din expresia ei, se vedea că se gîndea la acelaşi lucru. „Mai veche decît orice, muşcătura pietrei." Cel de al doilea fragment din nanuak.

– Piatra aia, rosti Torak cu grijă. Ar putea Drumeţul să-mi spună de unde o are?

Drumeţul ridică zăpăcit capul, încetînd să mai mîngîie şoarecele. Apoi chipul i se crispă.

– Gura de piatră, zise el. Vreme lungă, vreme rea. Se ascunde. Vidrele l-au alungat, dar încă n-au găsit frumoasa lui vale.

Torak şi Renn schimbară din nou priviri. Să îndrăznească să înfrunte alt acces de furie?

– Creatura de piatră, începu Torak. Are dinţi de piatră în gura de piatră?

– Sigur că da, mîrîi Drumeţul. Altfel cum ar putea să mănînce?

– Noi unde putem s-o găsim? întrebă Renn.

– Drumeţul a spus deja! În gura de piatră.

– Şi unde e creatura cu gură de piatră?

Deodată, chipul Drumeţului se lungi şi el păru foarte obosit.

– Loc rău, şopti el. Foarte rău. Pămînt ucigaş, care soarbe şi înghite. Peste tot supraveghetori. Vă văd, dar voi nu-i vedeţi. Nu înainte de a fi prea tîrziu.

– Spune-ne cum să-l găsim, zise Torak.

19

– Totuşi, cum ar putea să existe o creatură din piatră? întrebă Renn. Era în toane rele de cînd îşi pierduse tolba.

– Nu ştiu, răspunse Torak pentru a zecea oară.

– Şi ce fel de creatură e asta? Mistreţ? Linx? Ar fi trebuit să întrebăm.

– Probabil că nu ne-ar fi spus.

Renn îşi puse mîinile în şold, clătinînd din cap.

– Am făcut tot ce-a spus. Am mers timp de două zile întregi. Am traversat trei văi. Am urmat cursul rîului indicat de el. Încă nimic. Cred că a încercat să-şi bată joc de noi.

Acelaşi gînd îi trecuse prin cap şi lui Torak, dar nu avea intenţia să accepte. În cele două zile, ceaţa nu se risipise. Ceva nu era în regulă. Totul în legătură cu acest loc era greşit.

După o îndelungată muncă de convingere, Drumeţul le-a returnat şi restul armelor şi i-a trimis în drumul lor. Urmînd indicaţiile lui, au părăsit „cursul de apă de la poalele dealului pietros şi cenuşiu“ şi au urcat pe partea care şerpuia spre vîrf. Avea un aspect mohorît şi ameninţător. Mesteceni fantomatici se conturau în ceaţă. Ici-colo se vedea strălucirea stîncii goale, unde dealul fusese erodat. Singurul sunet era „tac-tac-ul“ ca al unui ciocănel, scos de o ciocănitoare ce-şi alunga rivalii.

– Nu ne vrea aici, zise Renn. Probabil că am luat-o pe un drum greşit.

– Dacă ar fi fost aşa, lupul ne-ar fi spus.

Renn arăta neîncrezătoare.

– Tot mai crezi în asta?

– Da, răspunse Torak. Cred. De fapt, dacă nu ne-ar fi condus el în Valea Drumeţului, n-am fi văzut gheara de piatră şi n-am fi ştiut nimic despre vreun dinte de piatră.

– Poate. Dar eu tot mai cred că am ajuns prea departe spre răsărit. Ne-am apropiat prea mult de Munţii Înalţi.

– Cum poţi să spui asta, cînd nu putem vedea nici la zece paşi mai departe?!

– Pot să simt. Aerul acesta îngheţat vine de pe fluviul de gheaţă.

Torak se opri şi o privi.

– Care fluviu de gheaţă?

– Cel de la poalele munţilor.

Torak scrîşni din dinţi. Obosise să fie mereu cel care nu ştie nimic.

Urcară în tăcere şi curînd ciocănitoarea rămase în urmă. Pe Torak îl deranja zgomotul pe care-l făceau: scîrţîitul desagei lui, scrîşnetul pietricelelor cînd Renn făcea efort să înainteze. Putea să simtă cum stîncile ascultă, cum copacii se răsucesc avertizîndu-i în tăcere să se întoarcă.

Deodată Renn se răsuci şi se repezi spre el.

– Am înţeles greşit! gîfîi ea, cu ochi speriaţi larg deschişi.

– Ce vrei să spui?

– Drumeţul n-a vorbit niciodată despre vreo creatură de piatră! Noi am fost cei care am spus asta. El tot timpul vorbea despre o gură de piatră!

Apucîndu-l de braţ, îl trase în sus pe deal.

Apoi, terenul se netezi şi poteca se termină. Torak ajunsese într-un punct mort, în ceaţa care se învălătucea. Cînd realiză ce se afla în faţă, în suflet i se instală groaza.

Deasupra lor se ridica dominantă o stîncă cenuşie, ca un nor de furtună. La picioarele ei, păzită de un copac solitar de tisă, se deschidea o peşteră întunecată ca o gură ce ţipa, fără a scoate nici un sunet: o gură de piatră larg deschisă.

– Nu putem intra acolo, se împotrivi Renn.

– Trebuie să intrăm... să intru, sublinie Torak. Aceasta e gura de piatră despre care vorbea Drumeţul. E locul unde a găsit gheara de piatră. E locul unde eu trebuie să găsesc dintele de piatră.

De aproape, gura grotei era mai mică decît au crezut la început: un semicerc umbrit, care nu îi trecea de umăr. Îşi puse mîna pe buza pietrei şi se aplecă să se uite înăuntru.

– Ai grijă, îl avertiză Renn.

Podeaua grotei se înclina în pantă. Frigul năvălea dinspre ea: un curent tăios de aer, ca respiraţia unei creaturi străvechi, ce nu văzuse niciodată soarele. „Loc rău, a spus Drumeţul. Loc foarte rău. Pămînt ucigaş care soarbe şi înghite. Peste tot supraveghetori."

– Nu mişca mîna, zise Renn de alături.

Ridicînd privirea, văzu cu o tresărire că degetele lui erau la o depărtare de un fir de păr de o mînă mare şi turtită, ce fusese adînc săpată în piatră. Îşi trase mîna.

– E un avertisment, şopti Renn. Vezi cele trei dungi de deasupra degetului mijlociu? Acestea sînt liniile puterii, care te apără de rău. Se aplecă mai aproape. E veche. Foarte veche. Nu putem intra. Înăuntru e ceva.

– Ce? întrebă Torak. Ce e înăuntru?

Ea dădu din cap.

– Nu ştiu. Poate o poartă spre Lumea de Dincolo. Probabil că a fost foarte rău pentru cineva, dacă a simţit nevoia să sculpteze mîna aceea.

Torak reflectă la cele spuse de ea.

– Nu cred că am de ales. Mă duc. Tu rămîi aici.

– Nu. Dacă te duci tu, merg şi eu...

– Lupul nu poate veni cu mine, nu ar putea suporta mirosul. Stai aici cu el. Dacă voi avea nevoie de ajutor, te chem.

A avut nevoie de cîtva timp, dar cu cît argumenta mai mult, cu atît era mai convins de dreptatea lui.

Fu gata după ce lăsă arcul şi tolba sub copacul de tisă, împreună cu desaga, sacul de dormit şi burduful de apă; după care îşi desprinse securea de la cingătoare. Numai cuţitul îi va putea fi de un oarecare ajutor în întuneric. În final, tăie pentru pui o lesă din piele netăbăcită. Lupul se agită şi se repezi la el, pînă ce Torak reuşi să-i explice că trebuie să rămînă cu Renn, care rezolvă problema scoţînd o mînă de boabe de merişor uscate din punga ei cu merinde. Dar Torak nu reuşi să găsească o cale pentru a-i spune lupului că se va întoarce. În graiul lupilor nu exista timpul viitor.

Renn îi dădu o rămurică de scoruş pentru a-l proteja şi una din mănuşile ei cu un deget din piele de somon, prinsă cu un şnur.

– Adu-ţi aminte, zise ea, dacă găseşti dintele de piatră nu-l atinge cu mîinile goale. Şi ar fi mai bine să-mi laşi mie punga cu ochii rîului.

Avea dreptate. Era imposibil să-şi dea seama ce s-ar putea întîmpla dacă ar fi luat nanuakul cu el în peşteră.

Cu un sentiment ciudat că scapă de o povară nedorită, Torak îi înmînă punga din piele de corb şi ea şi-o prinse la cingătoare. Lupul privea ce se întîmplă mişcîndu-şi urechile: „Ca şi cum, gîndi Torak, punga ar fi făcut vreun zgomot".

– Vei avea nevoie de lumină, zise Renn încîntată că poate face totuşi ceva practic.

Din desaga ei scoase două torţe: măduvă de trestie decojită ce fusese înmuiată în grăsime de căprioară, apoi uscată la soare. Cu amnarul aprinse o bucăţică de scoarţă de ienupăr ce servea drept iască şi una din torţe pîlpîi prinzînd viaţă: o flacără strălucitoare, clară, reconfortantă. Torak se simţi extrem de recunoscător.

– Dacă ai nevoie de ajutor, zise ea îngenunchind şi îmbrăţişîndu-l pe lup, pentru a-l face să înceteze să mai tremure, strigă. Vom veni în goană.

Torak dădu din cap. Apoi se aplecă şi pătrunse în gura de piatră.

Bîjbîind, atinse peretele. Îl simţi subţire, ca o carne moartă.

Se tîrî mai departe, pipăind drumul cu picioarele. Torţa tremură şi flacăra se micşoră pînă ajunse doar o

licărire. Din întuneric emana duhoare, înţepîndu-i nările.

După cîţiva paşi şovăielnici, ajunse la o stîncă. Aici gura peşterii se îngusta ca un esofag. A trebuit să se întoarcă pe o parte pentru a se strecura prin spărtură. Închizînd ochii, pătrunse înăuntru. Se simţea ca şi cum ar fi fost înghiţit. Nu putea să respire. Şi continuă să se gîndească la greutatea stîncii ce-l apăsa...

Aerul se răci. Se afla tot într-un tunel, dar acesta era mai larg şi cotea în unghi ascuţit spre dreapta. Aruncîndu-şi privirea înapoi, văzu că lumina zilei dispăruse şi, odată cu ea, Renn şi lupul.

Duhoarea deveni mai puternică, pe măsură ce înainta prin tunel, dar nu auzi nimic decît propria respiraţie şi nu văzu nimic decît frînturi de piatră roşie scînteietoare.

Un curent îngheţat năvăli dinspre stînga şi Torak aproape îşi pierdu echilibrul. Pietricelele de sub picioare hurui ră, apoi se instală din nou liniştea.

Peretele din stînga dispăruse. Se afla pe o muchie îngustă ieşită în afară, în întuneric. De departe, de jos, ajungea la el sunetul unei ape picurînd şi stîrnind ecoul. Dacă ar aluneca, s-ar prăvăli peste margine.

Încă o cotitură, de data aceasta spre stînga, şi o piatră i se rostogoli de sub picior. Cu un ţipăt se apucă cu mîna de ceva, revenind la timp în poziţie verticală.

La ţipătului său, ceva se mişcă.

Îngheţă.

– Torak? răsună vocea lui Renn în depărtare.

Nu îndrăzni să răspundă. Indiferent ce se mișcase, acum se liniștise: dar era o liniște cumplită, tensionată. Știau că e acolo. „Supraveghetori peste tot. Ei te văd, dar tu nu-i vezi. Nu înainte de a fi prea tîrziu."

Făcu efort să înainteze. În jos, mereu mai jos. Duhoarea venea spre el în valuri. „Respiră pe gură", zicea o voce în mintea lui. Asta era ceea ce el și Pa obișnuiau să facă atunci cînd ajungeau într-un loc unde vreun animal ucis duhnea a hoit sau într-o peșteră infestată de lilieci. Încercă acest remediu și duhoarea deveni suportabilă, deși tot îi mai ataca ochii și gîtul.

Brusc terenul se netezi și Torak simți cum spațiul se lărgește în jurul lui. O lumină slabă venea de undeva, deoarece se trezi într-o cavernă vastă, plină de umbre. Gazele rău mirositoare aproape îl sufocau. Se afla în adîncul pămîntului, care picura și duhnea.

Muchia pe care continua să meargă se termină și podeaua ce urma avea o cocoașă ciudată. În mijlocul cavernei, o piatră mare, cu vîrful teșit, strălucea ca gheața, dar neagră. Arăta ca și cum n-ar fi fost atinsă de mii de ierni. Chiar și de la o depărtare de douăzeci de pași, Torak putea să-i simtă forța.

Aici găsise Drumețul gheara de piatră. Pentru aceasta a fost sculptată mîna de la gura peșterii. Asta

păzeau Supraveghetorii: o poartă spre Lumea de Dincolo.

Torak nu mai putu să facă nici un pas. Era ca atunci cînd se trezea dintr-un somn greu şi pînă şi să mişte un deget i se părea imposibil.

Pentru a-şi face curaj, îşi puse mîna liberă pe mînerul cuţitului. Legăturile din tendoane se simţeau uşor calde, dîndu-i curaj să coboare pe pardoseala peşterii.

Făcînd aceasta, ţipă de dezgust. Podeaua se lăsă sub încălţările lui: o moliciune rău mirositoare îl trăgea în jos. „Pămîntul ucigaş care soarbe şi înghite..."

Ţipătul lui făcu ocolul pereţilor şi departe, deasupra, auzi o mişcare uşoară. Ceva întunecat se desprinse din tavan şi se prăvăli peste el.

Nu era nici un loc unde să te ascunzi; nicăieri unde să fugi. Moliciunea îi atrăgea încălţămintea ca nisipul mişcător. O aterizare grăbită plină de duşmănie şi obiectul se afla pe el: o blană unsuroasă îi înfunda gura şi nasul, nişte gheare ascuţite îi smulgeau părul. Mîrîind de groază, începu să dea în atacatorul tăcut.

În sfîrşit, acesta se înălţă cu un fîşîit. Dar Torak era conştient că n-a dispărut. Supraveghetorul venise special să afle ce e el. Odată ce a aflat, a plecat.

Dar ce era? Un liliac? Un demon? Cît de mulţi se mai aflau acolo?

Torak se mişcă însă cu greutate înainte. Cam la jumătatea distanţei pînă la piatră, făcu un pas greşit şi

căzu. Duhoarea era de nesuportat. Bălăcindu-se în bezna sufocantă, nu putea să vadă, nu putea să gîndească. Chiar şi torţa devenise neagră – o flacără neagră pîlpîind deasupra lui...

Se ridică apoi clătinîndu-se şi scuturîndu-se pentru a se elibera, ca un înotător gîfîind după aer. Se mai linişti. Flacăra neagră ardea acum din nou şi era galbenă.

Ajunse la piatră. Pe vîrful neted şi străvechi, şase gheare de piatră fuseseră aranjate în spirală, cu un loc gol, locul de unde Drumeţul o smulsese pe a şaptea. În centru, se afla un singur dinte negru, de piatră.

„Mai veche decît orice, muşcătura pietrei." Al doilea fragment din nanuak.

Sudoarea îi aluneca pe spinare. Se întrebă ce puteri va elibera dacă-l va atinge.

Întinse mîna, apoi şi-o retrase brusc, amintindu-şi avertismentul lui Renn. „Nu atinge nanuakul cu mîinile goale."

Unde era mănuşa? Probabil că a pierdut-o.

Lumină în jur cu torţa, băgîndu-şi mîna în movila duhnitoare. Din nou îl cuprinse ameţeala. Din nou se întunecă flacăra...

Găsi mănuşa tocmai la timp, legată la cingătoare. Trăgîndu-şi-o pe mînă, se întinse după dinte.

Torţa sclipi pe zidul peşterii din spatele pietrei şi scoase la iveală strălucirea a mii de ochi.

Cu mîna suspendată deasupra dintelui, mişcă încet flacăra înainte şi înapoi. Astfel prinse în raza ei

strălucirea lichidă a ochilor. Pereţii mişunau de supraveghetori. Oriunde ajungea lumina, unduiau şi săltau ca o carcasă ciuruită de viermi. Dacă va lua dintele, vor năvăli peste el.

Ce urmă se petrecu fulgerător.

De sus veni lătratul ascuţit şi alarmat al lupului.

Renn ţipă:

– Torak! Vine!

Supraveghetorii se agitau în jurul lui.

Torţa se stinse.

Ceva îl lovi în spate şi căzu în faţă, pe piatră.

Renn ţipă din nou.

– Torak! Ursul!

20

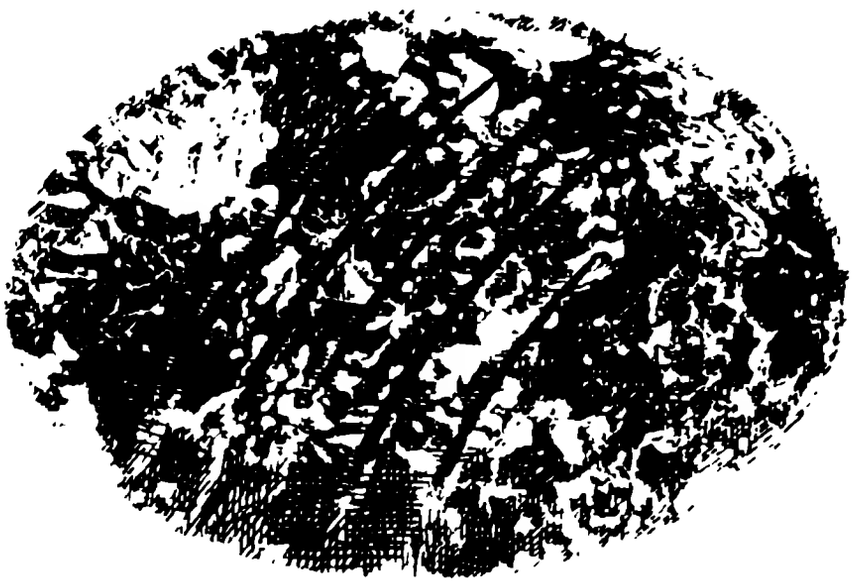

Apucînd tolba lui Torak, Renn fugi spre marginea potecii şi se împiedică de o rădăcină împrăştiind săgeţile în noroi. Panica o copleşea. „Ce să fac? Ce să fac?“

Cu doar cîteva clipe mai devreme, ea se plimba în sus şi în jos pe potecă, un stol de cintezoi verzi ciuguleau boabele roz şi zemoase ale copacului de tisă, iar lupul trăgea de lesă scoţînd mormăieli lătrate, pe care Torak le-ar fi înţeles, dar ea le găsea doar îngrijorătoare.

Apoi cintezoii zburară ciripind şi ea îşi aruncă privirea spre poalele dealului. O breşă în ceaţă îi oferi o viziune clară: văzu rîul curgînd grăbit pe lîngă un pîlc de molizi şi un bolovan mare şi negru ghemuit alături. Apoi bolovanul s-a mişcat.

Încremenită de groază, privi ursul înălţîndu-se pe labele dinapoi, devenind astfel mai înalt decît molizii. Capul uriaş se legăna în timp ce adulmeca aerul. Prinse mirosul ei şi se lăsă înapoi pe cele patru labe.

Atunci a alergat la peşteră şi a strigat, avertizîndu-l pe Torak, dar fără să primească nici un răspuns, doar ecoul.

Acum, că revenise ceaţa, îşi căuta bîjbîind săgeţile imaginîndu-şi-l pe urs urcînd dealul spre ea. Ştia cît de rapid se pot mişca urşii: va fi aici în cîteva clipe.

Peretele stîncii era prea abrupt pentru a se căţăra pe el; şi, în afară de asta, nu-l putea părăsi pe lup. Singura soluţie era deci peştera. Dar fiecare părticică din ea ţipa să nu intre. Ar fi prinşi în capcană ca nişte iepuri şi nu vor ieşi niciodată de acolo.

Smuciturile disperate din lesă ale lupului îi frînseră panica. O trăgea spre peşteră şi, ca un fulger, realiză că animalul are dreptate. Torak e înăuntru. Vor lupta împreună.

Intră trăgînd după ea desagile şi sacii de dormit. Întunericul o orbi. Alergă pe piatra solidă, lovindu-se la cap.

După o căutare pe nerăsuflate, descoperi că peştera se îngusta ajungînd doar la o despicătură. Lupul trecuse deja, trăgînd de ea să-l urmeze. Se întoarse într-o parte şi se strecură pieziş – repede, repede – apoi căzu în genunchi şi reuşi să tragă după ea prin spărtură toate uneltele.

În timp ce trăgea înăuntru desagile, arcurile şi tolba, simţi un licăr de speranţă. Poate că spărtura era prea îngustă pentru urs? Poate că astfel l-ar fi ţinut...

Burduful cu apă îi fu smuls din mînă cu o forţă care o trînti peste spărtură şi simţi durerea străbătîndu-i umărul. În panica ei se căţără pieziş într-o scobitură, trăgînd lupul după ea.

„Ursul nu poate să se mişte atît de repede“, gîndi ea amorţită.

Un mormăit grav răsuna în toată grota. I se făcu pielea de găină.

„Nu poate pătrunde prin spărtură, îşi spuse ea. Stai liniştită. Stai foarte, foarte liniştită.“

Din străfundurile peşterii se auzi un strigăt.

– Renn!

Era Torak, cerînd ajutor, sau venea să o ajute el pe ea? Nu putea să spună. Nu putea să strige. Nu putea să facă nimic, decît să se ghemuiască în scobitură împreună cu lupul, conştientă totuşi că era prea aproape de despicătura prin care intrase – doar la doi paşi – şi fără să mai aibă putere de a se mişca. O forţă o reţinea acolo. Nu-şi putea lua ochii de la fîşia îngustă de lumină.

Dar lumina zilei păli.

Ştiind că era cel mai rău lucru ce putea să-l facă, Renn se aplecă şi se uită atentă prin spărtură. Sîngele îi bătea în tîmple. O porţiune dintr-o blană neagră fluturînd în adierea abia simţită; o fulgerare de

gheare lungi şi pline de cruzime scînteind de sînge negru.

Un răcnet zgudui peştera. Gemînd, Renn îşi apăsă pumnii pe urechi, în timp ce răcnetul răzbătea prin ea, mereu, mereu, pînă ce avu impresia că îi va plesni capul...

Linişte: tot atît de cumplită ca şi răcnetul. Luîndu-şi mîinile de la urechi, auzi şoaptele prafului. Lupul gîfîind. Nimic altceva.

Încet, îngrozită de ceea ce făcea, se tîrî spre despicătură, trăgînd puiul şovăielnic după ea.

Văzu din nou lumina zilei. Peretele cenuşiu al stîncii. Copacul de tisă cu bobiţele împrăştiate sub el. Nici un urs.

Un mormăit cutremurător: atît de aproape, că-i auzi pocnitura fălcilor ude şi mirosi duhoarea de măcel. Apoi lumina zilei dispăru din nou şi un ochi se fixă în ochii ei. Mai negru ca bazaltul, străbătut de flăcări, o atrăgea, o voia.

Ea se înclină înainte.

Lupul o prinse cu ghearele de spate, rupînd vraja, astfel încît ea se dădu înapoi chiar în momentul în care ghearele mortale sfîşiau pămîntul exact unde fusese îngenuncheată.

Ursul răcni din nou. Ea se ghemui din nou în scobitură. Apoi auzi sunete noi: zornăit de pietre, geamătul unui copac muribund. În furia lui, ursul

zgîria la gura peşterii, scoţînd tisa din rădăcini şi aruncînd-o departe.

Scîncind, se strînse şi mai mult în scobitură.

Lîngă umărul ei, stînca se mişcă. Cu un ţipăt sări înapoi.

De pe partea cealaltă auzi pietrele sfîrmîndu-se şi ursul azvîrlind pămîntul. Realiză ce se întîmpla. Stînca aceea care forma această parte a spărturii nu era o parte din peşteră aşa cum a crezut, ci mai curînd o limbă de stîncă ieşind afară din pămînt. Ursul zgîria la baza ei: încercînd să-i scoată afară, ca pe nişte furnici de pădure dintr-un cuib.

Sudoarea îi curgea şiroaie. Se uită la lup.

Şocată, descoperi că acesta nu mai era un pui. Ţinea capul plecat şi ochii fixaţi asupra obiectului din spatele despicăturii. Buzele lui negre erau ridicate într-un rînjet ce-i dezgolea nişte colţi albi formidabili.

Încercă să se îmbărbăteze.

– Nu ca pe nişte furnici de pădure, şopti ea.

Sunetul vocii îi dădu curaj.

Dezlegă lesa pentru a elibera lupul: poate că el va reuşi să scape, chiar dacă ea şi Torak nu. Apoi îşi căută arcul pe bîjbîite. Atingerea lemnului de tisă, rece şi neted, îi dădu puteri. Se ridică în picioare.

„Concentrează-te asupra ţintei, îşi spuse ea, aducîndu-şi aminte de nenumăratele lecţii pe care i le predase Fin-Kedinn. E cel mai important lucru. Trebuie să te concentrezi atît de intens, încît să faci o

gaură arzîndă în ţintă... Şi ţine-ţi relaxat braţul cu care tragi, nu-l încorda. Forţa vine din spatele tău, nu din braţ..."

– Paisprezece săgeţi, zise ea. Trebuie să reuşesc să-l ating cu cîteva, înainte de a mă prinde.

Păşi afară din scobitură şi se pregăti.

Torak lovea în supraveghetorii ce mişunau pe el.

Ghearele îi zgîriau faţa şi i se agăţau în păr. Aripi urît mirositoare îi înăbuşeau gura şi nasul. Reuşi să-şi tragă pe mînă mănuşa lui Renn şi se întinse după dintele de piatră. Era mai greu decît se aşteptase. Smulse mănuşa cu dinte cu tot şi o băgă în gulerul pieptarului.

– Renn! strigă el retrăgîndu-se de lîngă piatra cea mare. Strigătul lui fu înăbuşit de aripile fără pene.

Ieşind afară prin duhoare se lovi de ceva, pentru că torţa se stinsese şi el nu putea să-şi vadă nici mîna în faţa ochilor.

De undeva de deasupra, foarte slab, se auziră urletele înnebunite ale lupului. „Unde eşti? Pericol! Pericol!"

Merse cu greu în direcţia sunetului, cu supraveghetorii mişunînd deasupra lui şi trăgîndu-l în jos, în duhoare.

Imagini teribile se înghesuiră în capul lui. Lupul şi Renn zăcînd morţi, la fel ca Pa. De ce i-a determinat

să rămînă acolo sus „în siguranţă“, cînd tot timpul acolo s-a aflat adevăratul pericol?

Urlînd în sinea lui, îşi scoase cuţitul din teacă şi începu să taie printre supraveghetori. Aceştia părură că se ridică, pentru a evita lama.

– A, deci vă e frică de cuţit, nu-i aşa? strigă el. Ei bine, încă o tură!

Tăie din nou în direcţia lor şi din nou se ridicară, într-un nor negru imposibil de atins.

Mînerul deveni fierbinte în mîna lui. Mîrîind, îşi croi cu greu drumul prin duhoare.

Îşi zgîrie fluierele picioarele de piatra solidă. Ajunse la muchie.

– Vin! strigă el trăgîndu-se în sus şi începînd să urce panta.

Un răcnet zgudui peştera, făcîndu-l să cadă în genunchi. Supraveghetorii se ridicară într-un nor şi dispărură.

Liniştea de după ce se stinse ultimul ecou era şi mai rea. Torak simţi stînca de sub genunchii lui; dintele de piatră pulsa în interiorul pieptarului. Se luptă să se ridice şi continuă să alerge în sus pe muchie. Era abruptă, aşa de abruptă! De ce nu se auzea nici un sunet deasupra? Ce s-a întîmplat acolo?

Şi continuă să urce, pînă cînd genunchii începură să-l doară şi respiraţia îi uscă gîtul. Apoi luă o ultimă curbă şi lumina zilei îl orbi.

Gura peşterii se afla la o depărtare de cinci paşi şi era mai largă decît şi-o amintea. Spărtura prin care se strecurase la coborîre fusese lărgită şi în faţa ei stătea Renn, o siluetă mică şi dreaptă, incredibil de curajoasă, ţintind cu ultima săgeată obiectul care se contura deasupra ei.

Timp de o secundă, Torak se revăzu împreună cu Pa în noaptea atacului, pironit de răutatea ochilor bîntuiţi de demon...

– Nu! strigă el.

Renn dădu drumul săgeţii. Ursul îi abătu traseul cu o mişcare a ghearelor. Dar chiar cînd era gata să înainteze pentru a o ucide, lupul sări din umbră, nu la urs, ci la Renn. Cu o singură muşcătură a puternicelor lui fălci, lupul smulse punga din piele de corb de la cingătoarea ei, doborînd-o totodată şi pe ea, pentru ca ursul să n-o poată ajunge, apoi se grăbi să iasă din peşteră. Ursul izbi pămîntul sfărîmîndu-l la o distanţă de doar o palmă de locul unde fusese puiul.

– Lupule! strigă Torak, aruncîndu-se înainte.

Cu punga în gură, lupul dispăru în ceaţă. Ursul se răsuci cu o agilitate terifiantă şi alergă după el.

– Lupule! strigă din nou Torak.

Dar ceaţa îi înghiţise, lăsînd partea aceea a dealului goală, să-l sfideze. Ursul plecase. La fel şi lupul.

21

– Unde eşti? Urletul disperat al lui Torak stîrni ecoul pe pereţii stîncii.

„Unde eşti?“ răspunseră dealurile urlînd.

Vechea durere fu redeschisă în pieptul lui. Întîi Pa, acum lupul. „Te rog, nu lupul...“

Renn rămăsese la gura peşterii.

– De ce i-ai dat drumul din lesă? ţipă el.

Ea se clătină.

– A trebuit. A trebuit să-l las liber.

Plîngînd, Torak începu să răscolească în jur printre sfărîmături.

– Ce faci? întrebă Renn.

– Îmi caut desaga. Mă duc după el.

– Dar în curînd va fi întuneric!

– Şi atunci, să stăm aici şi să aşteptăm?

– Nu! Ne recuperăm uneltele, construim un adăpost şi facem foc. Apoi aşteptăm. Aşteptăm ca lupul să ne găsească.

Torak era gata să o contrazică. Dar pentru prima oară realiză că Renn tremura. Avea o zgîrietură însîngerată pe obraz şi o umflătură vînătă de mărimea unui ou de porumbel deasupra celuilalt ochi.

Se simţi ruşinat. Fata ţinuse piept ursului. A avut chiar curajul să tragă în el. N-ar fi trebuit să ţipe la ea.

– Regret, zise el. N-am vrut... Ai dreptate. Nu pot să-l urmăresc prin întuneric.

Renn se aşeză greoi pe un bolovan.

– Nu mi-am imaginat că poate fi aşa de mare, zise ea. N-am crezut niciodată că ar putea fi aşa... Îşi acoperi gura cu amîndouă mîinile.

Torak dezgropă o săgeată dintre dărmături. Mînerul îi era rupt în două.

– L-ai atins? întrebă el.

– Nu ştiu. Nu cred că ar fi contat. Săgeţile nu-l pot doborî. Dădu din cap. Acum mă urmărea pe mine şi în clipa următoare s-a luat după lup. De ce?

El aruncă mînerul rupt al săgeţii.

– Mai contează de ce?

– Poate, spuse ea, aruncîndu-i o privire. Ai luat dintele de piatră?

Aproape uitase de el. Acum, căutîndu-se în interiorul pieptarului şi scoţînd mănuşa, nu voia decît să scape de el. Din cauza nanuakului, lupul ar putea fi

mort. Nu vor mai exista muşcături pline de atenţie dimineaţa, nu se vor mai juca de-a ascunselea şi de-a vînătoarea, nu se vor mai bucura... Torak îşi muşcă degetele, luptîndu-se cu groaza. Nu putea să-l piardă pe lup.

Renn luă mănuşa şi o răsuci între degete.

– Am găsit cel de-al doilea fragment din nanuak, zise ea gînditoare, şi l-am pierdut pe primul. Dar de ce l-a luat lupul?

Cu un efort, Torak îşi forţă mintea să înregistreze ce spunea. Ceva îi licări în memorie.

– Îţi aduci aminte, zise el, cînd am găsit ochii rîului, era ca şi cum lupul putea să-i audă. Sau să-i simtă într-un anume fel.

Renn se încruntă.

– Crezi că şi ursul ar putea?

– Toate sufletele strălucitoare, strălucitoare, murmură el. Asta a spus Drumeţul. Demonii urăsc ce e viu, urăsc strălucirea sufletelor.

– Şi dacă sufletele creaturilor obişnuite sînt aşa de strălucitoare, zise Renn ridicîndu-se şi începînd să umble încoace şi încolo, atunci cît de strălucitor – chiar orbitor – trebuie să fie nanuakul!

– Iată de ce te-a atacat pe tine, pentru că aveai la tine ochii rîului...

– Şi de aceea a luat lupul punga. Din cauză că ştia. Din cauză... se opri din mişcare şi-l privi pe Torak.

Pentru a-l atrage pe urs departe de noi. O, Torak! Ne-a salvat viaţa!

Torak păşi nesigur spre marginea potecii. Ceaţa se ridicase în sfîrşit şi sub el, vastitatea codrului se contura departe spre apus. Ce şanse a avut lupul acolo, singur împotriva ursului?

– Lupii sînt mai inteligenţi decît urşii, zise Renn.

– E doar un pui, Renn. Nu are nici măcar patru luni.

– Totuşi, e călăuză. Dacă poate găsi cineva un drum, acela e el.

Lupul alerga printre fagi, cu vîntul în urmă şi strălucitoarea, strălucitoarea piele de corb strînsă între fălci.

Departe, auzi urletul singuratic al Marelui Făr-de-Coadă.

Lupul tînjea de dorinţa de a-i răspunde, dar nu putea. Vîntul aducea spre el în rafale mirosul demonului. Îi mirosea furia şi foamea teribilă; îi auzea respiraţia neobosită şi, mai puternică decît orice, îi simţea ura: ura împotriva lui şi a obiectului pe care îl ducea.

Dar lupul mai ştia, cu o bucurie intensă şi minunată, că ursul nu-l va prinde niciodată. Demonul era rapid, dar el era şi mai rapid.

Nu se mai simţea un pui ce trebuia să aştepte ca bieţii şi înceţii făr-de-coadă să-l ajungă din urmă. Era

lup, alergînd printre copaci în salturi rapide, şi niciodată nu va mai fi un pui slab. Se delecta cu puterea picioarelor lui şi cu spatele său lat; cu supleţea care-i permitea să se întoarcă în plină viteză pe o singură labă. O, nu, demonul nu l-ar putea prinde niciodată!

Lupul se opri să bea apă la un torent mic şi zgomotos, lăsînd din gură pentru o clipă pielea de corb. Apoi o înhăţă din nou şi reveni la mersul cu paşi mari, căţărîndu-se astfel şi mai sus spre Marele Frig Alb, pe care îl simţise doar în somn.

Un miros proaspăt îi atrase atenţia: intrase pe terenul unei haite de lupi străini. La fiecare cîţiva paşi, trecea pe lîngă marcajele lăsate de ei. Trebuia să aibă grijă. Dacă îi vor descoperi mirosul, pot ataca. Cînd a avut nevoie să-şi împrăştie la rîndul lui mirosul, a aşteptat pînă a ajuns la un alt mic torent repede şi l-a împrăştiat în el, în loc să marcheze un copac. Mirosul va fi spălat şi nici lupii străini, nici demonul nu-l vor simţi.

Veni întunericul. Lupului îi plăcea întunericul. În el, mirosurile şi sunetele erau mai acute, iar el putea să vadă aproape la fel de bine ca în timpul luminii.

Departe, în faţă, haita străină începu urlatul de seară. Aceasta îl întristă pe lup. Îşi aminti cu cîtă bucurie obişnuia haita lui să urle, cu ce sentimente puternice se întîmpinau unul pe altul după somn. Îşi aminti cum se amuşinau, se lingeau şi îşi amestecau

mirosurile; îşi aminti zîmbetele şi jocurile cînd se încurajau unul pe altul la vînătoare.

Deodată, pe cînd lupul se gîndea la haita lui, începu să obosească. Simţea fiecare pas lovindu-se de pietre, ceea ce nu se întîmplase pînă acuma. Simţi cum durerea îi urcă în picioare. Începu să sufere.

Frica îl rodea. Deci nu putea să meargă întruna. Nu putea să continue să meargă. Era departe de Marele Făr-de-Coadă şi traversa teritoriul unei haite străine. Şi demonul îl urmărea neobosit prin întuneric.

Torak tîrî ce mai rămăsese dintre uneltele lor într-un adăpost din ramuri de tisă, apoi izbi focul cu piciorul, trimiţînd scînteile să se împrăştie spre cer. Aşteptarea era îngrozitoare. De cum s-a înserat a tot urlat. Ştia că riscă să atragă ursul, dar lupul era mai important. Unde se afla oare?

Era o noapte rece, şi înstelată şi, chiar fără să privească în sus, putea să simtă ochiul roşu al Marelui Bizon privindu-l crunt, savurînd cu plăcere neliniştea lui.

Renn apăru din întuneric, cărînd un braţ de frunze şi scoarţă de copac.

– Ai stat mult, comentă Torak sec.

– Am avut nevoie de anumite lucruri. Nici un semn de la lup?

El clătină din cap.

Renn îngenunche lîngă foc şi-şi puse încărcătura pe pămînt.

– Cînd căutam astea, am auzit sunet de corni. Corn din scoarţă de mesteacăn.

Torak se îngrozi.

– Cum? Unde?

Ea făcu un semn cu capul spre apus.

– Departe.

– Era, oare, Fin-Kedinn?

Ea încuviinţă.

Torak închise ochii.

– Am crezut că au renunţat.

– El nu renunţă niciodată, zise Renn.

Era o urmă de mîndrie în vocea ei, care-l irită.

– Ai uitat că a vrut să mă ucidă? „Ascultătorul îşi dă muntelui sîngele inimii sale.“

Ea se întoarse spre Tarak.

– Sigur că n-am uitat! Dar sînt îngrijorată pentru ei! Dacă ursul nu e aici, atunci e acolo, unde sînt ei. Din ce alt motiv ar fi sunat Fin-Kedinn din corn?

Torak se simţi rău. Renn era îngrijorată şi aşa era şi el. Să se certe nu le era de nici un folos.

Dezlegă de la centură micul fluier din osul cocoşului de munte, pe care-l făcuse cînd l-a întîlnit prima oară pe lup.

– Ia-l, i-l întinse el. Acuma poţi să-l chemi şi tu pe lup.

Ea îl privi surprinsă.

– Mulţumesc.

Se aşternu tăcerea. Apoi Torak o întrebă de ce avea nevoie de ierburi.

– Pentru dintele de piatră. Trebuie să găsim un mod de a-l ascunde de urs. Dacă n-o facem, ne va lua urma.

„Aşa cum îl urmăreşte pe lup", gîndi Torak. Durerea din piept se accentuă.

– Dacă frunzele de scoruş şi punga n-au putut să ascundă ochii rîului, zise el, de ce crezi că scoarţa şi pelinul pot face mai mult?

– Pentru că am să le folosesc pentru ceva mai puternic. Îşi muşcă buza. Am încercat să-mi amintesc exact ce făcea Saeunn. Ea tot timpul a încercat să mă înveţe meşteşugul vrăjitoriei şi eu tot timpul m-am dus la vînătoare, în loc să învăţ. Aş vrea să o fi ascultat.

– Eşti norocoasă că ai învăţat totuşi ceva, mormăi Torak.

– Dar ce se întîmplă dacă greşesc?

El nu răspunse. Putea să simtă cum îşi bătea joc de el ochiul roşu. Chiar dacă lupul găseşte drumul înapoi, va aduce ursul cu el, atras de ochii rîului. Şi singura cale ca lupul să poată scăpa de urs ar fi să-i piardă – ceea ce ar însemna că nu va mai exista nici o şansă ca demonul să fie răpus vreodată.

Trebuia să existe o posibilitate de rezolvare, dar Torak nu putea s-o vadă.

Lupul obosea repede. Nu avea nici o cale de scăpare.

Pînă acum, demonul rămăsese suficient de în urmă cît să nu mai simtă pielea de corb, totuşi încă îi mai urmărea mirosul şi va continua s-o facă. Şi cînd, pînă la urmă, lupul va fi nevoit să încetinească ritmul, deoarece labele care-l dureau îi vor impune asta, ursul îl va prinde.

Haita străină nu mai urla de mult şi plecase la vînătoare, departe în munţi. Lupului îi lipseau vocile lor. Se simţea îngrozitor de singur.

Vîntul îşi schimbă direcţia şi el prinse un nou miros. Reni. Lupul nu vînase niciodată reni, dar cunoştea bine mirosul, pentru că mama lui obişnuia să-i aducă crengile ce creşteau pe capul lor, cu pielea ce atîrna în zdrenţe delicioase şi bune de mestecat. Acum, în timp ce mirosea turma din valea următoare, impulsul sîngelui îi strecură în membre o nouă putere şi speranţa renăscu în el. Dacă ar putea să-i ajungă...

În timp ce urca cu greu colina, bocănitul copitelor se auzea din ce în ce mai aproape. Deodată, renii năvăliră peste el în galop, cu capetele împodobite de crengi şi cu copitele late, pe măsură ce se revărsau printre fagi ca un torent rapid, de nestăvilit.

Lupul se întoarse pe o labă şi sări printre reni, dar aceştia îl dominară cînd se cufundă în mirosul lor de mosc. Un mascul atacă şi lupul evită coarnele lui. O femelă fornăi la el atenţionîndu-l să nu se apropie de puiul ei, iar el o ocoli pentru a scăpa de copitele gata să-l sfărîme. În curînd, însă, turma îşi dădu seama că el nu-i vînează şi nu-l mai băgară în seamă. Alergă în susul văii: mirosul lui fusese înghiţit de cel al turmei.

Aceasta părăsi fagii şi acum alerga prin pădurea de molizi. Stîncile deveniră mai mari, copacii mai mici; apoi copacii fură lăsaţi cu totul în urmă, cînd pătrunseră pe un teren neted şi pietros, cum nu văzuse niciodată.

După mirosul adus de vînt, lupul ştia că acest teren plat se întindea pe o distanţă de multe salturi în întuneric şi că dincolo de el se afla Marele Frig Alb. Ce era asta? Nu ştia. Dar undeva în spatele lui era ceea ce-l chemase încă din prima vizuină, atrăgîndu-l...

Departe, în urma lui, demonul mugi. Îi pierduse urma lăsată de miros! Încîntat, lupul aruncă în aer punga din piele de corb şi apoi o prinse dintr-o singură mişcare.

După o vreme, alt zgomot ajunse la el. Foarte slab, dar de neconfundat: chemarea acută şi prelungă pe care o scotea Marele Făr-de-Coadă cînd sufla din osul de pasăre.

Apoi altul, un sunet şi mai îndrăgit: însuşi Marele Făr-de-Coadă, urlînd după el! Cel mai îndrăgit sunet din pădure!

Renii continuau să alerge, dar lupul ştia că trebuie să se întoarcă şi să se îndrepte din nou spre pădure. Încă nu venise vremea să ajungă la Marele Frig Alb şi la ceea ce se afla dincolo de el; trebuia să meargă înapoi şi să-l aducă aici pe Marele Făr-de-Coadă.

22

Renn era ghemuită în sacul de dormit, gîndindu-se să se scoale, cînd Torak apăru la intrarea în adăpost, făcînd-o să tresară.

– E timpul să începem, zise el, ghemuindu-se lîngă foc şi întinzîndu-i o felie de carne de cerb uscată.

Din cearcănele de sub ochi, fata ghici că nici el nu dormise mai bine decît ea.

Se aşeză şi luă fără entruziasm o îmbucătură din masa ei de zi. Zgîrietura de pe obraz se simţea fierbinte şi vînătaia de deasupra ochiului durea. Dar mai rea decît orice era groaza strecurată în suflet. Nu era numai apropierea peşterii sau teroarea ursului. Era încă ceva: ceva la care nu voia să se gîndească.

– Am găsit poteca, anunţă Torak întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

Ea se opri din mestecat.

– Pe ce drum a luat-o?

– Spre apus, de partea cealaltă a dealului, apoi în jos într-o pădure de fagi. Se întinse şi scormoni în foc, cu faţa lui slabă ascuţită de îngrijorare. Ursul se afla chiar în spatele lui.

Renn şi-l închipui pe lup alergînd prin codru, cu ursul apropiindu-se.

– Torak, zise ea, îţi dai seama că atunci cînd îi vom lua urma lupului, îl vom urmări de fapt şi pe urs?

– Da.

– Dacă reuşim să-l găsim...

– Ştiu, i-o reteză el, dar nu suport nesiguranţa. Am aşteptat toată noaptea şi încă nimic. Trebuie să mergem să-l găsim. Măcar, eu. Tu poţi rămîne aici...

– Nu! Sigur că vin cu tine! Vorbeam doar aşa. Privi la mănuşa de piele de somon ce atîrna de stîlpul tavanului.

– Crezi că o să dea rezultate? întrebă Torak urmărindu-i privirea.

– Nu ştiu.

Vraja păruse aşa de inteligentă cînd i-a explicat-o ea ieri!

– Cînd cineva se îmbolnăveşte, îi spusese ea simţindu-se importantă, e de obicei din cauză că a mîncat ceva rău. Dar uneori şi din cauză că sufletele i-au fost ademenite de către demoni să-l părăsească. Sufletele bolnave au nevoie să fie salvate. Am văzut-o

pe Saeunn făcînd asta de o mulţime de ori. Îşi lega mici cîrlige de prins peşte pe vîrful degetelor, pentru a o ajuta să prindă sufletele; apoi bea o poţiune specială, pentru a dezlega propriile suflete, astfel încît să poată să-i părăsească trupul şi să găsească...

– Ce are asta de a face cu nanuakul?

– Tocmai voiam să-ţi spun, zise ea cu o privire liniştitoare. Pentru a le găsi, Saeunn trebuie să-şi ascundă de demoni propriile suflete.

– A!! Aşa că, dacă faci şi tu ceea ce făcea ea, poţi să ascunzi nanuakul de urs?

– Da, aşa cred. Pentru a se camufla, îşi mînjea faţa cu pelin şi cu sîngele pămîntului, apoi îşi punea o mască de scoarţă de scoruş legată cu fire de păr luate de la fiecare membru al clanului. Iată ce vreau să fac şi eu. Sau cam aşa ceva.

După asta, a făcut o cutiuţă din scoarţă de scoruş şi a uns-o cu pelin şi ocru roşu. Apoi a pus înăuntru dintele de piatră şi a legat-o strîns cu fire din părul ei şi al lui Torak.

A fost o uşurare să facă totuşi ceva, în loc să stea să se îngrijoreze în legătură cu lupul şi s-a simţit mîndră de ea. Dar acum, în zorile îngheţate, îndoiala pusese stăpînire din nou pe ea. De fapt, ce ştia ea despre meşteşugul vrăjitoriei?

– Hai, rosti Torak sărind în picioare. Putem să-l urmărim destul de bine. Lumina e plăcută şi nu prea violentă.

Renn își aruncă privirea afară din adăpost.

– Dar ce spui de urs? Ar fi putut să piardă urma lupului și să vină iar după noi.

– Nu cred, zise el. Cred că încă-l mai urmărește pe lup.

Într-un fel, asta n-o făcea să se simtă mai bine.

– Ce nu e în regulă? întrebă Torak.

Ea oftă. Ce ar fi vrut să-i spună era: „Îmi lipsește cu adevărat clanul meu; sînt îngrozită că Fin-Kedinn nu mă va ierta niciodată că te-am ajutat să scapi; cred că sîntem inconștienți de urmărim de bunăvoie ursul; am sentimentul oribil că o să ajungem să sfîrșim într-un loc unde nu am vrut niciodată să merg; mi-e teamă că eu n-ar fi trebuit să fiu aici, pentru că, spre deosebire de tine, eu nu sînt Ascultătorul și nu fac parte din profeție, eu sînt doar Renn. Dar nu e de nici un folos să-ți spun ceva din toate astea, pentru că tu nu te poți gîndi decît cum să-l găsești pe lup". Așa că, în final, nu mai spuse decît:

– Nimic. Totul e în regulă.

Torak îi aruncă o privire neîncrezătoare și se apucă să stingă focul.

Toată dimineața au urmat poteca din pădurea de fagi, apoi au intrat în cea de molizi, îndreptîndu-se spre nord-est și urcînd întruna. Ca de obicei, Renn era tulburată de abilitatea lui Torak de se lua după urme.

Părea că merge în transă, scrutînd terenul cu o răbdare nesfîrşită şi adesea găsind semne minuscule, pe care cei mai mulţi dintre vînătorii maturi le-ar fi ratat.

Era pe la mijlocul după-amiezii şi lumina începuse să scadă, cînd se opri.

– Ce este? întrebă Renn.

– Şşt! Am crezut că aud ceva. Îşi făcu mîna pîlnie la ureche. Acolo! Auzi?

Ea clătină din cap.

Pe faţa lui se aşternu un zîmbet larg.

– E lupul!

– Eşti sigur?

– Aş recunoaşte urletul lui oriunde. Haide, e sus, pe aici! arătă el spre răsărit.

Pe Renn o părăsi curajul. „Nu spre răsărit, gîndi ea. Te rog, nu spre răsărit."

În timp ce Torak urmărea sunetul, terenul deveni mai pietros, iar copacii erau foarte mici. Rămăseseră sălcii şi mesteceni înalţi doar pînă la brîu.

– Eşti sigur că e aici? întrebă Renn. Dacă vom continua să mergem, vom sfîrşi sus, într-un pustiu mlăştinos.

Torak n-o auzea; continua să alerge. Dispăru în spatele unui bolovan şi, cîteva clipe mai tîrziu, îl auzi strigînd-o emoţionat.

Alergă în sus pe colină, ocoli bolovanul şi fu întîmpinată de un vînt îngheţat de nord. Se dădu

înapoi clătinîndu-se. Ajunseseră chiar la marginea pădurii. Şi la marginea pustiului mlăştinos.

În faţa ei se întindea un vast ţinut neroditor, fără copaci, unde iarba neagră şi salcia pitică îmbrăţişau solul în încercarea zadarnică de a evita vîntul; unde mici lacuri de turbă cafenie tremurau în mijlocul ierbii de mlaştină, zgîlţîită încoace şi-ncolo. În depărtare, o colină acoperită de grohotiş înşelător domina pustiul mlăştinos, iar în spatele ei se ridicau Munţii Înalţi. Însă între colina de grohotiş şi munţi, zărindu-se doar ca o sclipire albă, se afla ceea ce o înspăimînta pe Renn cel mai tare.

Torak, desigur, nu-şi dădea seama de toate acestea.

– Renn, strigă el şi vîntul îi ducea vocea departe. Aici!

Întorcîndu-şi privirea, văzu că băiatul stătea îngenuncheat pe malul unui pîrîu îngust. Lupul era întins lîngă el, cu ochii închişi şi punga din piele de corb la cap.

– E viu! ţipă Torak îngropîndu-şi faţa în blana cenuşie şi udă.

Lupul deschise ochii şi dădu slab din coadă. Renn păşi nesigură prin iarba neagră, spre ei.

– E epuizat, continuă Torak fără să ridice privirea, şi ud leoarcă. A intrat în pîrîu pentru a-şi camufla mirosul. A procedat inteligent, nu-i aşa?

Renn îşi aruncă privirea plină de teamă în jur.

– Şi trucul a ţinut?

– O, da, afirmă Torak. Uită-te la toate aceste fîţe de mlaştină. N-ar fi aici, dacă ursul ar fi prin apropiere.

Dorind să-i poată împărtăşi încrederea, Renn îngenunche şi scotoci prin desaga ei după o bucată de somon, pentru a i-o da lupului. Fu răsplătită cu o altă vînturare a cozii, mai puternică.

Era minunat să-l vezi din nou pe lup, dar ea se simţea neobişnuit de rău. Multe alte gînduri o copleşeau; prea multe despre care Torak nu ştia nimic.

Luă punga din piele de corb şi o desfăcu la gură, pentru a se uita înăuntru. Ochii rîului erau tot în cuibul lor din frunze de scoruş.

– Da, ia-o, interveni Torak luîndu-l pe lup în braţe şi aşezîndu-l cu blîndeţe pe un petic moale din iarbă de mlaştină. E necesar să o ascundem de urs chiar acum.

Renn dezlegă cutia din scoarţă de scoruş în care ţinea dintele de piatră şi deşertă în ea ochii rîului; apoi o închise bine la loc şi o puse în pungă, pe care o legă la cingătoare.

– Acum va fi în siguranţă, zise Torak după ce linse cu afecţiune nasul puiului. Putem face un adăpost chiar aici, la adăpostul colinei. Fă focul şi lasă-l pe el să se odihnească.

– Nu aici, interveni repede Renn. Trebuie să ne întoarcem în pădure.

Pe acest teren pustiu şi mlăştinos, măturat de vînt, se simţea expusă, ca o omidă atîrnînd de un fir.

– E mai bine dacă rămînem aici, zise Torak. Arătă spre miazănoapte, spre colina de grohotiş şi spre strălucirea albă. E cea mai rapidă cale spre munte.

Renn se crispă.

– Cum? Despre ce vorbeşti?

– Aşa mi-a spus lupul. Acolo trebuie să mergem.

– Dar nu putem să ne ducem acolo, sus.

– De ce nu?

– Pentru că acolo e fluviul de gheaţă!

Torak şi lupul o priviră surprinşi, aşa că ea se trezi în faţa a două perechi de ochi de lup: unii ca ambra, ceilalţi de un cenuşiu-deschis. Asta a făcut-o să se simtă exclusă.

– Dar, Renn, zise Torak răbdător, este cel mai scurt drum spre munte.

– Nu-mi pasă! Încercă să găsească un argument pe care el să-l accepte. Noi încă sîntem în căutarea celui de al treilea fragment din nanuak? Îţi aminteşti? „Mai rece decît orice, cea mai întunecată lumină." N-o să-l găsim acolo, nu-i aşa? Rece va fi într-adevăr, dar altceva nu mai e acolo! Nimic decît moarte, adăugă ea pentru sine.

– Ai văzut ochiul roşu azi-noapte, interveni Torak. A urcat şi mai sus. Mai aveam doar cîteva zile.

– N-ai auzit? ţipă ea. Nu putem traversa fluviul de gheaţă.

– Ba da, putem, răspunse el cu un calm terifiant. Vom găsi noi o cale.

– Cum? Avem doar un burduf cu apă şi patru săgeţi amîndoi! Patru săgeţi! Şi vine iarna, iar tu ai doar îmbrăcăminte de vară pe tine!

El o privi gînditor.

– Nu de asta nu vrei tu să mergi acolo!

Ea se ridică şi se îndepărtă mîndră; apoi se întoarse şi zise:

– Tatăl meu a murit pe un fluviu de gheaţă ca ăsta.

Vîntul şuiera trist peste pustiul mlăştinos. Torak se uită în jos la lup, apoi înapoi la ea.

– Ninsese, continuă ea. El se afla pe fluviul de gheaţă de dincolo de lacul Axehead. O jumătate dintr-o terasă de gheaţă s-a prăvălit peste el. I-au găsit cadavrul abia în primăvara următoare. Saeunn a trebuit să îndeplinească un ritual special pentru a-i aduna sufletele la un loc.

– Îmi pare rău, zise Torak, n-am ştiut...

– Nu-ţi spun asta ca să-ţi pară rău pentru mine, i-o reteză ea. Îţi spun pentru a înţelege. Era un vînător puternic, cu experienţă, care cunoştea munţii – şi totuşi, fluviul de gheaţă l-a ucis. Ce speranţă, ce şansă crezi tu că avem noi?

23

– Stai liniştit, foarte liniştit, şopti Renn. Orice zgomot brusc şi se poate trezi.

Torak întinse gîtul şi privi terasele de gheaţă care îi dominau. Mai văzuse gheaţă şi înainte, dar nimic de felul acesta. Nu ca aceste ţancuri ascuţite ca muchiile de cuţit, viroage pline de crevase şi ţurţuri mai înalţi decît copacii. Era ca şi cum un val mare şi foarte arcuit îngheţase deodată sub atingerea Spiritului Pămîntului. Şi acum, privite de pe colina de grohotiş, terasele păreau doar un rid pe vastul, răvăşitul fluviu de gheaţă.

După ce l-au lăsat pe lup să se odihnească o zi întreagă lîngă lac, continuară drumul peste mlaştini şi în sus prin grohotiş, unde făcură tabără într-o scobitură ce îi adăpostea de vînt. Nu era nici o urmă de urs. Poate că farmecele făcute pentru camuflare au

funcţionat. Sau poate, aşa cum a subliniat Renn, ursul era la apus, vărsîndu-şi mînia pe clanuri şi distrugîndu-le.

În dimineaţa următoare, au urcat pînă la marginea fluviului de gheaţă şi s-au îndreptat spre miazănoapte.

Trebuia să fii inconştient să mergi pe sub terasele de gheaţă, cînd o avalanşă te putea surprinde în orice moment, dar ei nu aveau de ales. Drumul spre apus era blocat de un torent de apă provenită de la topirea gheţii, ce săpase o viroagă adîncă şi albastră.

Era imposibil să te mişti fără să faci zgomot. Zăpada era îngheţată şi încălţările lor scîrţîiau foarte tare. Noua pelerină din trestii a lui Torak trosnea ca frunzele uscate; chiar şi răsuflarea lui răsuna asurzitor. De jur împrejur auzeau scîrţîieli stranii şi gemete ce stîrneau ecoul: fluviul de gheaţă murmura în somn. Părea că nu mai avea mult pînă să se trezească.

În mod ciudat, lupul nu părea îngrijorat. Lui îi plăcea cu adevărat zăpada: se repezea la ea şi arunca bulgări de gheaţă în aer, apoi patina şi se oprea pentru a asculta lemingii şi şoarecii de zăpadă, mişunînd prin vizuinele lor de dedesubt.

Acum se oprise să miroasă o falie de gheaţă şi s-o lovească apoi cu o labă. Şi, fiindcă ea nu răspunse, se lăsă pe toate cele patru labe şi-i ceru să se joace cu el, scheunînd îmbietor.

– Şşt! şuieră Torak uitînd să mai vorbească în graiul lupilor.

– Şşt, repetă şi Renn din faţă.

Străduindu-se să-l liniştească pe lup, Torak se prefăcu, aşadar, că a localizat o pradă în depărtare, şi rămase foarte liniştit, privind intens.

Lupul îl imită. Dar, pentru că nu prinse nici un miros şi nici un sunet, îşi încreţi nasul şi-şi mişcă mustăţile uitîndu-se la Torak. „Unde e? Unde e prada?“

Torak se întinse şi căscă. „Nu e nici o pradă“.

„Cum? Atunci de ce vînăm?“

„Stai liniştit!“

Lupul scoase un mic scheunat indignat.

– Haideţi! şopti Renn. Trebuie să traversăm înainte de căderea nopţii!

Era ger în umbra teraselor de gheaţă. Cînd au campat lîngă lac şi-au luat toate măsurile să nu îngheţe: şi-au înfundat ciubotele cu iarbă de mlaştină, şi-au făcut mănuşi cu un deget, au făcut o pelerină din piele de somon şi dintr-un rest de piele netăbăcită, pentru Renn, şi o pelerină din mănunchiuri de trestii legate cu iarbă de mlaştină, apoi cusute cu tendoane, pentru Torak. Dar nu era de ajuns.

Şi proviziile lor se împuţinaseră: un burduf de apă, somon uscat şi carne de cerb cît pentru două zile. Torak putea să-şi imagineze ce ar fi spus Pa. „Un drum pe zăpadă nu e o joacă, Torak. Dacă tu crezi că este, acolo vei sfîrşi.“

Îşi dădea bine seama că, de fapt, nu ştia prea multe despre zăpadă. Aşa cum a spus Renn, cu obişnuita ei acurateţe fără echivoc:

– Tot ce ştiu este că zăpada face urmărirea mult mai uşoară, e bună pentru bulgări şi, dacă eşti prins într-o furtună de zăpadă, tot ce trebuie să faci este să-ţi sapi o peşteră în ea şi să aştepţi să treacă. Dar asta e tot ce ştiu eu.

Zăpada deveni mai groasă şi în curînd de-abia mergeau prin troiene înalte pînă la coapse. Lupul rămînea în urmă, lăsîndu-l special pe Torak să croiască drumul, astfel ca el să poată păşi în urmele făcute de el.

– Sper că ştie drumul, comentă Renn cu voce scăzută. N-am fost niciodată atît de departe spre miazănoapte.

– Dar cine a fost? întrebă Torak.

Ea ridică din sprîncene.

– Ei bine, unii au fost. Clanurile Gheţii, de exemplu. Dar ele trăiesc la cîmpie, nu pe fluviul de gheaţă.

– Clanurile Gheţii?

– Vulpile polare. Cocoşii polari. Narvalii. Desigur tu...

– Nu, zise el obosit. Eu nu. Eu nici nu...

În spatele lui, lupul scoase un mîrîit alarmat, de avertizare.

Torak se întoarse şi-l văzu pe pui sărind pentru a intra sub o boltă solidă de gheaţă. Îşi aruncă privirea în sus.

– Fii atentă! ţipă el, apucînd-o pe Renn şi trăgînd-o sub boltă. Într-un zgomot asurzitor, fură aproape acoperiţi de zăpadă. Gheaţa tuna în jurul lor, lovindu-se, izbindu-se de zăpadă, explodînd în cioburi ucigaşe. Înghesuiţi sub boltă, Torak se ruga ca aceasta să nu se prăbuşească. Dacă s-ar fi întîmplat aşa, ar fi fost risipiţi în zăpadă, ca nişte merişori striviţi...

Avalanşa se opri tot atît de brusc cum se stîrnise.

Torak respiră puternic. Acum nu mai auzeau decît ninsoarea liniştită.

– De ce s-a oprit? şuieră Renn.

El ridică din umeri.

– Poate că s-a întors doar pe partea cealaltă, în somn.

Renn privi gheaţa adunată grămadă în jurul lor.

– Dacă n-ar fi fost lupul, acum am fi acolo, dedesubt.

Era palidă, iar tatuajul clanului ei era livid. Torak ghici că se gîndea la tatăl ei.

Lupul se ridică şi se scutură, stropindu-i cu zăpada udă. Făcu apoi cîţiva paşi, adulmecă îndelung şi-i aşteptă să-l ajungă.

– Haide, zise Torak. Cred că sîntem în siguranţă.

– În siguranţă? mormăi Renn.

Cum ziua era pe sfîrşite şi soarele călătorise tot timpul spre apus, pe un cer fără nori, în zăpadă apărură bălţoace de apă, mai albastre decît orice văzuse Torak vreodată. Se făcuse din ce în ce mai cald. Cam pe la jumătatea după-amiezii, soarele ajunse la terase şi, cît ai clipi, umbrele îngheţate se transformară într-o strălucire de un alb perfect. Torak începu să transpire sub pelerina lui de trestii.

– Ia asta, rosti Renn dîndu-i o fîşie de lemn de mesteacăn. Fă nişte fante în ea şi leag-o peste ochi. Altfel, zăpada te va orbi.

– Am crezut că n-ai fost niciodată aşa departe spre miazănoapte.

– Eu n-am fost, dar Fin-Kedinn a fost. El mi-a vorbit despre asta.

Torak se simţi stînjenit să privească printr-o crăpătură atît de îngustă, cînd de fapt avea nevoie să fie atent în toate direcţiile: oricînd o lespede de zăpadă sau un ţurţure gigantic putea să cadă bubuind de pe terase. Pe măsură ce se tîrau mai departe, băgă de seamă că Renn rămînea mereu în urmă. Asta nu se întîmplase niciodată înainte. De obicei, ea mergea mai repede decît el.

Aşteptînd-o să-l ajungă, fu uimit să vadă că buzele îi erau vinete. O întrebă dacă se simte bine.

Ea negă, aplecîndu-se şi punîndu-şi mîinile pe genunchi.

– Am mers toată ziua, zise ea. Mă simt epuizată. Cred... cred că e vorba de nanuak.

Torak se simţi vinovat. Fusese atît de concentrat să nu trezească fluviul de gheaţă, încît a uitat că în tot acest timp ea căra punga din piele de corb.

– Dă-mi-o mie, zise el. O vom purta cu rîndul.

Ea acceptă.

– Dar am să duc burduful cu apă. Aşa e corect.

Făcură schimbul. Torak îşi legă punga la cingătoare, în timp ce Renn privi peste umăr să vadă cît au mers.

– Mult prea puţin, comentă ea. Dacă nu traversăm înainte de venirea nopţii...

Nu avea nevoie să spună şi restul. Torak îşi imagină cum ar fi fost să sape o peşteră în zăpadă şi să stea ghemueat, pe întuneric, în timp ce fluviul de gheaţă ofta şi gemea în jurul lor.

– Crezi că avem suficient lemn de foc? întrebă el.

Renn dădu din nou din cap.

Înainte de a se îndrepta spre colina cu grohotiş, amîndoi au adunat cîte un braţ de vreascuri pentru foc şi au pregătit o flacără, pe care să o ia cu ei. Pentru aceasta, au tăiat o bucată mică dintr-o ciupercă potcoavă, ce creşte pe trunchiurile putrede de mesteacăn, şi au aprins focul cu ea, apoi l-au înăbuşit pentru a arde mocnit. După care l-au înfăşurat în scoarţă de mesteacăn, au găurit scoarţa în cîteva locuri, pentru a lăsa focul să respire şi au astupat ruloul astfel format

cu licheni, pentru a-l păstra adormit. Focul putea să fie astfel purtat toată ziua, dormitînd în liniște, dar gata să se aprindă cînd aveau nevoie, ajutîndu-l cu iască și suflînd peste el.

Torak socoti că aveau lemne de foc suficiente cam pentru o noapte. Dacă se stîrnește furtună și vor trebui să rămînă în grota de zăpadă zile întregi, vor îngheța.

Merseră mai departe tîrîndu-și picioarele, și în curînd Torak înțelese de ce o obosise nanuakul pe Renn. Deja putea să simtă cum îl trăgea în jos.

Brusc Renn se opri, smulgîndu-și fîșia de lemn de mesteacăn de pe ochi.

– Unde s-a dus apa? murmură ea.

– Ce spui? întrebă Torak.

– Apa din topirea zăpezii! Acum mi-am dat seama. Viroaga a dispărut. Crezi că asta înseamnă că putem să ieșim de sub terase?

Scoțîndu-și fîșia de lemn de mesteacăn de pe ochi, Torak privi zăpada cu ochii mijiți. Nu putea să vadă din cauza luminii orbitoare.

– Pot să o aud încă, zise el, înaintînd pentru a cerceta. Poate că s-a dus doar la fund, sub...

Nu fură avertizați în nici un fel. Nici o trosnitură a gheții, nici o bufnitură provocată de vreo cădere de zăpadă. O clipă mai înainte Torak mergea; în următoarea, se prăbuși în neant.

24

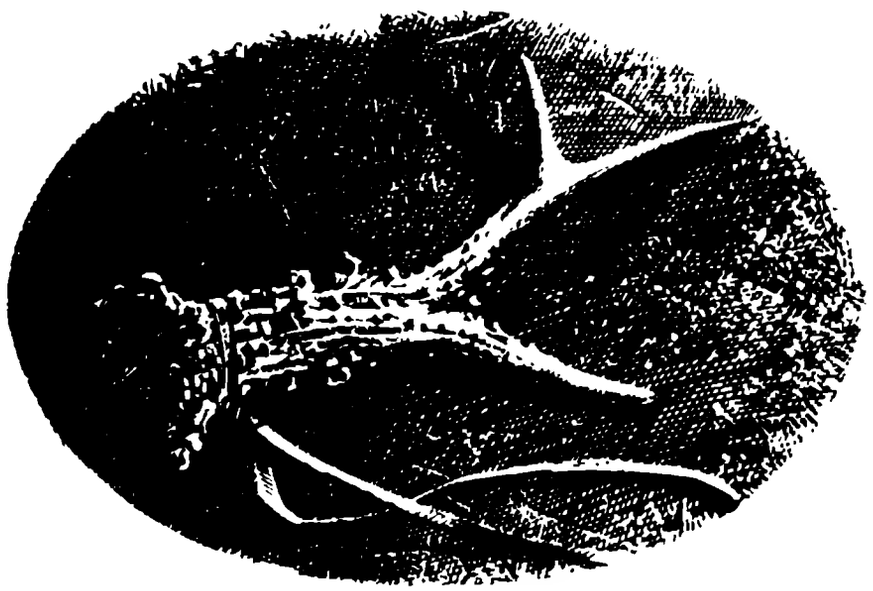

Torak se lovi la genunchi atît de tare, că ţipă de durere.

– Torak! şopti Renn de sus. Eşti bine?

– Cred... aşa cred, răspunse el.

Dar nu era. Căzuse într-o gaură din gheaţă. Doar o muchie îngustă îl oprise să se prăbuşească spre moarte.

În întuneric văzu că gaura era îngustă – putea să-i atingă pereţii cu mîinile întinse – dar fără fund. Departe, jos, auzea vuietul torentului provenit din topirea zăpezii. Se afla în interiorul fluviului de gheaţă. Cum va reuşi oare să iasă de acolo?

Renn şi lupul se uitau încordaţi la el. Probabil că se aflau mai sus de el cam cu trei paşi. Ar fi putut să fie şi treizeci.

– Ei bine, acum ştim unde a dispărut apa de la topire, zise el, străduindu-se să rămînă calm.

– Nu eşti chiar atît de jos, comentă Renn, încercînd să-l încurajeze. Cel puţin ţi-ai păstrat desaga.

– Şi arcul, răspunse el sperînd să nu pară prea speriat. Şi nanuakul.

Punga era încă legată la centura lui, în siguranţă. „Nanuak", gîndi el speriat.

Ce se va întîmpla dacă nu va putea să iasă? Va rămîne înţepenit acolo jos, şi nanuakul odată cu el. Fără nanuak, nu va exista nici o şansă ca ursul să fie distrus. Întregul ţinut va fi condamnat: condamnat pentru că el n-a fost atent unde calcă...

– Torak? şopti Renn. Eşti bine?

El încercă să spună da, dar din gură nu-i ieşi decît un croncănit.

– Nu vorbi prea tare! suflă precipitat Renn. S-ar putea să cadă o nouă avalanşă de sau... sau să astupe gaura cu tine înăuntru...

– Mulţumesc, îndrugă el. Nu m-am gîndit la asta.

– Fii atent, încearcă să te apuci de asta.

Aplecîndu-se periculos peste margine, legănă înspre el capul securii ei, cu mînerul curelei răsucit în jurul încheieturii mîinii.

– Nu poţi să-mi suporţi greutatea, o atenţionă el. Am să te trag şi pe tine jos şi ne vom prăbuşi amîndoi...

„Amîndoi, amîndoi", repetă ecoul gheţii din jurul lui.

– Există oare vreun mod de a te putea cățăra afară? întrebă Renn, iar din vocea ei reieșea nesiguranța.

– Probabil. Dacă aș avea ghearele unei wolverine.

„Gheare, gheare", cîntă gheața.

Și astfel îi veni lui Torak ideea.

Încet, îngrozit că ar putea să alunece de pe muchie, își dădu jos desaga de pe unul din umeri și cercetă dacă mai are înăuntru coarnele căpriorului. Le avea. Erau scurte și rădăcina lor era zimțată. Dacă ar putea să lege cîte una de fiecare încheietură a mîinii și să se apuce de ramificații, poate că ar reuși să folosească rădăcinile ca pe un tîrnăcop, pentru a se agăța de gheață și a ieși.

– Ce vrei să faci? întrebă Renn.

– Ai să vezi, zise el.

Nu avea timp să-i explice. Muchia pe care stătea devenise alunecoasă sub încălțările lui și genunchiul îl durea îngrozitor.

Lăsînd coarnele în desagă pînă va avea nevoie de ele, își scoase securea de la cingătoare.

– Trebuie să fac crestături în gheață, îi strigă lui Renn. Sper doar ca fluviul de gheață să nu simtă.

Ea nu răspunse. În mod sigur va simți. Dar ce altceva aveau de făcut?

Prima mușcătură a securii trimise cu zgomot așchii de gheață în abis. Chiar dacă fluviul de gheață nu a simțit, sigur că a auzit.

Strîngînd din dinţi, Torak se forţă să dea o nouă lovitură. Şi mai multe aşchii se sparseră, ecoul reverberînd iar şi iar.

Gheaţa era dură şi el nu îndrăznea să balanseze prea tare securea, de frică să nu cadă de pe bordură, dar, după mai multe ciopliri îngrijite, reuşi să facă patru crestături, în trepte, pînă la nivelul la care a putut ajunge, la aproximativ o lungime de braţ una de alta. Erau superficiale – nu mai adînci decît degetul lui mare – şi nu avea idee dacă îl vor ţine. Dacă se lăsa cu toată greutatea pe una, gheaţa ar putea să se rupă, luîndu-l cu ea.

Fixîndu-şi înapoi securea în centură, îşi scoase mănuşile şi căută în desagă coarnele de cerb şi ultimele fîşii de piele netăbăcită. Degetele erau neîndemînatice din cauza frigului şi i-a fost atît de greu să-şi lege coarnele la încheieturi, încît s-a înfuriat. În sfîrşit, folosindu-şi dinţii pentru a strînge nodurile, reuşi.

Cu mîna dreaptă ajunse la crestătura de deasupra capului lui, în care înfipse cît de adînc putu marginea coarnelor. Se prinse, ţinîndu-se bine. Cu piciorul stîng, pipăi prima gaură făcută pentru picior, doar puţin mai sus de bordură. O găsi şi se sprijini în ea.

Desaga îl trăgea înapoi în gaura de gheaţă. Disperat, se aplecă înainte, sprijinindu-şi faţa de gheaţă şi regăsindu-şi echilibrul.

Lupul mîrîi să se grăbească. Zăpada îi umpluse blana.

– Dă-te înapoi! îi şuieră Renn puiului.

Torak auzi zgomotul unei încăierări şi mai multă zăpadă alunecînd peste el, apoi lupul scoase un mormăit arţăgos.

– Încă puţin, zise Renn. Şi nu te uita în jos.

Prea tîrziu! Torak tocmai asta făcuse şi dăduse cu ochii de îngrozitorul hău de dedesubt.

Ajunse la următoarea gaură pentru mînă şi nu reuşi să se agaţe, desprinzînd o bucată de gheaţă care aproape îl tîrî cu ea. Făcu un efort uriaş pentru a prinde din nou coarnele şi reuşi chiar la timp.

Încet-încet, îşi îndoi piciorul drept şi găsi următoarea gaură pentru picior, cu aproximativ un braţ mai sus decît cea în care îşi fixase piciorul stîng. Dar în momentul în care îşi lăsă greutatea pe ea, genunchiul începu să-i tremure.

„O, foarte inteligent din partea ta, Torak, îşi spuse. Tocmai ţi-ai lăsat toată greutatea pe piciorul greşit – cel pe care ţi l-ai scrîntit în cădere!“

– Mă lasă genunchiul, gîfîi el. Nu pot...

– Ba da, poţi! îl îndemnă Renn. Încearcă să ajungi la ultima gaură pentru mînă, şi te prind eu...

Umerii îi ardeau, desaga îi atîrna ca şi cum ar fi fost plină cu pietre. Împinse puternic şi genunchiul se îndoi. Dar o mînă apucă apoi cureaua desagii de pe umăr şi fu pe jumătate tras, pe jumătate împins din gaură.

Torak şi Renn zăceau aproape fără suflare la marginea găurii de gheaţă. Apoi se ridicară cu greutate, plecară legănîndu-se de lîngă terasele de gheaţă şi

căzură în troienele de zăpadă. Lupul crezu că e vorba despre o joacă şi începu să ţopăie în jurul lor, cu un zîmbet larg de lup.

Renn rîse uşurată.

– A fost mult prea aproape! Data viitoare uită-te pe unde calci!

– Am să încerc! îşi trase sufletul Torak.

Stătea întins pe spate, lăsînd adierea de vînt să-i răspîndească zăpada pe obraji. Sus, pe cer, nori subţiri şi albi se adunau ca nişte petale. Nu văzuse niciodată ceva atît de frumos.

În spatele lui, lupul crănţănea un obiect îngheţat.

– Ce ai acolo? întrebă Torak.

Dar lupul îşi elibera prada, o arunca în sus şi o prindea în gură, într-unul din jocurile lui favorite. Se aruncă pentru a o apuca din aer, o mestecă de două ori, apoi sări şi i-o scuipă lui Torak în faţă. Încă un joc favorit al lui.

– Vai, zise Torak. Fii atent ce faci! Apoi văzu ce era. Un obiect de mărimea unui pumn mic: cafeniu, cu blană, turtit, probabil de o cădere de gheaţă. Expresia de pe chipul animăluţului îl amuză pe Torak ca o glumă reuşită.

– Ce e? întrebă Renn, luînd o gură din burduful de apă.

El simţi că îl pufneşte rîsul.

– Un leming îngheţat.

Renn izbucni şi ea într-un rîs dezlănţuit, împrăştiind apa pe gheaţă.

– Pur și simplu turtit, gîfîi Torak, rostogolindu-se în zăpadă. Poți să-i vezi figura! Atît de surprinsă!

– Nu, nu! țipă Renn apucîndu-se de coaste.

Rîseră pînă ce începu să-i doară pieptul, în timp ce lupul țopăia în jur cu salturi pline de veselie, aruncînd și prinzînd din nou lemingul înghețat. Pînă la urmă îl aruncă sus de tot, făcu o săritură răsucindu-se spectaculos și-l înghiți dintr-odată. Apoi hotărî că îi era prea cald și intră într-o groapă cu apă pentru a se răcori.

Renn se ridică ștergîndu-se la ochi.

– Se întîmplă vreodată să prindă obiectele fără să ți le arunce în față?

Torak negă.

– Am încercat să-l întreb. N-a făcut-o niciodată.

Se ridică. Se făcuse mai frig. Vîntul se întețise și zăpada spulberată plutea deasupra pămîntului ca un fum. Norii care semănau cu niște petale acoperiseră complet soarele.

– Privește, rosti Renn de lîngă el, arătînd spre răsărit.

El se răsuci și văzu norii clocotind deasupra teraselor de gheață.

– O, nu, murmură el.

– O, da, răspunse Renn.

Trebuia să ridice vocea pentru a domina vîntul. Furtună de zăpadă.

Fluviul de gheață se trezise. Și era înfuriat.

25

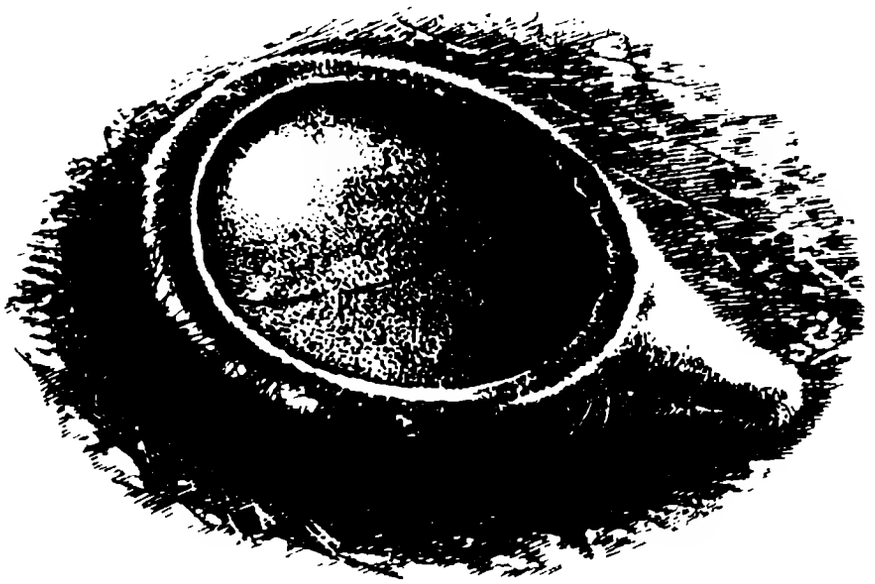

Furia fluviului de gheaţă se prăvăli asupra lor cu o forţă terifiantă.

Torak trebui să se aplece în faţa rafalelor ca să rămînă în picioare şi îşi strînse în jurul lui pelerina, ca să nu i-o ia vîntul. Prin zăpada ca un abur, o văzu pe Renn împotrivindu-se vîntului şi înaintînd cu greu; lupul păşea alături, cu ochii mijiţi împotriva vîntului. Fluviul de gheaţă îi prinsese în îmbrăţişarea lui şi nu-i mai lăsa să plece. Urla atît de tare, încît pe Torak îl dureau urechile, şi îi înţepa obrajii cu ace de gheaţă; apoi îl răsuci în jurul lui, pînă nu mai putu să descifreze nimic: nici pe Renn, nici pe lup, nici măcar încălţările lui. În fiecare moment putea să-l azvîrle într-o gaură de gheaţă...

Printre vîrtejurile albe reuşi să distingă ceva înalt şi întunecat. O piatră? Un troian de zăpadă? Era, oare, posibil ca în sfîrşit să fi ajuns la marginea fluviului de gheaţă?

Renn îl apucă de braţ.

– Nu mai putem continua aşa! strigă ea. Trebuie să săpăm şi să aşteptăm pînă trece!

– Încă nu! ţipă la rîndul lui. Priveşte! Aproape am ajuns!

Luptă să înainteze spre ridicătura pe care o zărise. Dar aceasta se sfărîmă şi se împrăştie. Nu fusese nimic altceva decît un nor de zăpadă, încă o ticăloşie a fluviului de gheaţă. Se întoarse spre Renn.

– Ai dreptate! Trebuie să săpăm o grotă în zăpadă.

Dar Renn dispăruse.

– Renn! Renn! Fluviul de gheaţă îi smulse numele de pe buze şi îl duse departe în pulberea ce se aduna.

Căzu în genunchi şi orbecăi după lup. Mănuşa lui găsi blana şi îl apucă pe pui. Lupul căuta peste tot mirosul lui Renn. Dar ce putea să simtă un lup în viscolul acela?

Surprinzător, lupul ciuli totuşi urechile şi privi fix drept înainte. Torak crezu că vede vreo siluetă tălăzuind prin zăpadă.

– Renn!

Lupul sări în urmărire şi Torak merse după el, dar nu ajunse prea departe, cînd vîntul îl aruncă pe gheaţă. Căzu pe spate, aproape zdrobind puiul. Se lovi de ceva ce semăna cu o ridicătură de gheaţă. Într-o parte a ei găsi o gaură destul de mare pentru a se tîrî prin ea. O grotă de zăpadă? În mod cert, Renn n-a avut timp să sape una atît de repede!

Cu un salt, lupul dispăru înăuntru. După o ezitare de o clipă, Torak îl urmă.

Larma fluviului de gheaţă încetă în momentul în care se tîrî în întuneric. Cu mănuşile încărcate de gheaţă începu, să pipăie în jurul lui. Un tavan jos, atît de scund că trebui să se lase pe mîini şi pe genunchi; o lespede de gheaţă lîngă gaura de intrare. Cineva probabil că a tăiat-o pentru a-i servi drept uşă. Dar cine?

– Renn? o strigă el din nou.

Nici un răspuns.

Împinse lespedea peste gaura de intrare şi liniştea se instală în jurul lui. Putea să-l audă pe lup lingîndu-şi zăpada de pe labe şi gheaţa alunecîndu-i de pe umeri.

Întinse o mînă, dar lupul mormăi un avertisment.

Imediat, Torak îşi retrase mîna. Părul de pe ceafă începu să i se zbîrlească. Renn nu era aici, dar cineva era, totuşi. Cineva care aştepta în întuneric.

– Cine e? întrebă el.

Întunericul îngheţat se încărcă şi mai mult de tensiune.

Smulgîndu-şi mănuşile cu dinţii, scoase cuţitul.

– E cineva aici?

Tot nici un răspuns. Orbecăi după una din torţele lui Renn. Degetele îi erau atît de îngheţate, încît scăpă din mînă punga cu iască. Îi trebui o veşnicie să o găsească, să scapere amnarul pe cremene şi să trimită scînteile pe grămăjoara de scoarţă de tisă aşchiată din palma lui, dar pînă la urmă torţa se aprinse.

Scoase un strigăt. Uită de fluviul de gheaţă, aproape că uită şi de Renn.

Lîngă genunchiul său era întins un om.

Dar era mort.

Torak se lipi de peretele de gheaţă. Dacă lupul nu l-ar fi avertizat, ar fi atins cadavrul, iar asta ar fi atras după sine un pericol îngrozitor. Cînd sufletele părăsesc trupul, s-ar putea să fie furioase, derutate sau pur şi simplu să nu dorească să se îmbarce pentru Călătoria Morţii. Dacă cineva dintre cei vii se apropie prea tare, sufletele fără trup pot încerca să pună stăpînire pe el sau să-l urmeze acasă.

Toate acestea îi fulgerară prin minte lui Torak în timp ce privea mortul.

Buzele lui păreau dăltuite în gheaţă; pielea îi era galbenă precum ceara. Zăpada plutea în jurul nărilor lui, ca o crudă parodie de respiraţie, iar ochii umbriţi de o peliculă de gheaţă erau deschişi, fixaţi pe un

obiect pe care Torak nu putea să-l vadă: ceva ascuns în îndoitura braţului lipsit de viaţă.

Lupul nu părea înfricoşat; era chiar atras de cadavru. Stătea întins cu botul pe labe, privindu-l cuminte.

Mortul avea părul despletit, şaten şi lung, cu excepţia unei singure bucle la tîmplă, unse cu ocru roşu. Torak se gîndi imediat la femeia Cerb Roşu de la adunarea clanurilor convocată de Fin-Kedinn; purta părul aranjat în acelaşi mod. Fusese oare omul acesta din acelaşi clan cu ea? Acelaşi clan cu al mamei lui?

Îl cuprinse un sentiment de milă. Care era numele omului? Ce căutase oare pe aici şi cum a murit?

Apoi Torak văzu pe fruntea maronie un cerc nesigur, ce fusese trasat cu ocru roşu. Veşmîntul gros de iarnă era desfăcut larg şi încă un cerc se vedea desenat pe stern. Torak ghici că, dacă ar fi fost suficient de nechibzuit pentru a-i scoate încălţările grele şi îmblănite, ar fi găsit un semn asemănător pe fiecare călcîi. Însemnele morţii. Probabil că omul a simţit moartea venind şi şi-a înscris propriile semne, astfel încît sufletele să-i rămînă împreună şi după moarte. De aceea a lăsat întredeschisă şi lespedea de la intrare, pentru a-şi elibera sufletele.

– Ai fost viteaz, rosti Torak cu glas tare. Nu ai fugit de moarte.

Îşi aminti silueta pe care o zărise în viscol. Fusese oare unul dintre sufletele plecate în călătoria finală? Oare sufletele pot fi văzute? Torak nu ştia.

– Pacea fie cu tine! i se adresă cadavrului. Fie ca sufletele tale să-şi găsească odihna şi să rămînă împreună.

Îşi plecă apoi capul în semn de respect faţă de ruda lui moartă.

Lupul se ridică ciulind urechile spre cadavru. Torak era uimit. Lupul părea că ascultă.

Torak se aplecă peste el.

Mortul privea calm la obiectul pe care-l ţinea în braţe. Iar cînd Torak văzu ce era, fu şi mai uimit. Era un opaiţ obişnuit: un oval din gresie roşie şlefuită, cam cît o jumătate din palma lui, cu un recipient nu prea adînc pentru untura de peşte şi un şanţ pentru fitilul din licheni răsuciţi. Fitilul rămăsese doar ca o urmă arsă şi din untura de peşte rămăsese doar o dungă vagă, cenuşie.

Lîngă el, lupul scoase un scheunat ascuţit, dar blînd. Blana de pe ceafă nu era zbîrlită şi nu părea înspăimîntat: scheunatul fusese doar un salut.

Torak se încruntă. Lupul reacţionase la fel şi înainte. În peştera de sub Cascada Tunătoare.

Îl privi din nou pe omul mort. Îşi imagină ultimele lui clipe: ghemuit în zăpadă, privind mica flacără strălucitoare, în timp ce viaţa lui abia pîlpîia, gata să se stingă...

Brusc, Torak ştiu. „Mai rece decît orice, cea mai întunecată lumină.“ Lumina cea mai întunecată este ultima lumină pe care o vede omul înainte de a muri.

Găsise cel de al treilea fragment din nanuak.

Ţinînd strîns torţa într-o mînă, Torak dezlegă cu cealaltă punga din piele de corb şi fixă cutia în zăpadă.

Lupul îl avertiză cu un mormăit.

Torak desfăcu legăturile din păr şi înlătură capacul. Ochii rîului îl priviră orbi, cuibăriţi în curbura dintelui de piatră neagră. Mai era loc exact pentru a pune opaiţul: „Ca şi cum, gîndi el, Renn ar fi ştiut cît de mare trebuie făcută cutia“.

Cu degetele amorţite îşi puse o mănuşă şi se aplecă peste mort, foarte atent să nu-l atingă, şi ridică apoi cu îndemînare lampa. Doar după ce a pus-o în cutie, în siguranţă, şi aceasta înapoi în pungă, şi-a dat seama că-şi reţinuse respiraţia.

Era timpul să se ducă s-o caute pe Renn. Îşi legă repede punga la cingătoare. Dar cînd se întoarse să dea la o parte lespedea, ceva îl făcu să se oprească.

Avea toate cele trei fragmente din nanuak. Aici, în această grotă de zăpadă, unde era în siguranţă.

„Dacă eşti prins într-o furtună de zăpadă, a spus Renn, trebuie să-ţi sapi o grotă în zăpadă şi să aştepţi

pînă trece.“ Dacă ar ignora sfatul acum – dacă ar înfrunta mînia fluviului de gheaţă pentru a o căuta pe Renn – probabil că n-ar supravieţui. Şi nanuakul ar fi îngropat odată cu el. Întregul codru ar fi condamnat.

Dacă însă n-o va face, Renn ar fi putut muri.

Torak se lăsă pe călcîie. Lupul îl privea intens, cu ochii de ambră, ochi de pui.

Torţa se clătină în mîna lui Torak. Nu putea s-o părăsească. Era prietena lui. Dar putea, oare, să sacrifice pădurea pentru a o salva? Asta trebuia să facă?

Mai mult decît oricînd tînjea după Pa. El ar fi ştiut ce să facă...

„Dar Pa nu e aici, îşi spuse. Tu trebuie să hotărăşti. Tu, Torak. Tu singur.

Lupul îşi înclină capul într-o parte, privindu-l şi aşteptînd să vadă ce va face.

26

– Torak! strigă Renn cu toată puterea. Torak! Lupule! Unde sînteţi?

Era singură în viscol. Puteau să fie la trei paşi de ea şi să nu-i vadă. Sau cei doi ar fi putut să cadă într-o crevasă, fără ca ea să le fi auzit ţipetele.

Vîntul o aruncase la voia întîmplării şi zăpada o acoperise. Una din mănuşi îi alunecase de pe mînă şi fluviul de gheaţă a purtat-o departe.

– Nu! ţipă ea, izbind zăpada cu pumnii. Nu, nu, nu!

Se tîrî împotriva vîntului pe mîini şi pe genunchi. „Rămîi calmă. Găseşte zăpadă bătătorită. Sapă.“

După o luptă ce părea fără sfîrşit, ajunse la o ridicătură de zăpadă. Vîntul o tasase bine, dar nu destul

pentru a o transforma în gheață. Desprinzîndu-și securea de la centură, începu să taie o gaură.

„Probabil că Torak face același lucru, își spuse ea. Cu ajutorul Spiritului, sper."

Cu o viteză surprinzătoare, reuși să sape în zăpadă o grotă destul de largă pentru a o primi pe ea și desaga ei, dacă se înghesuia puțin. Săpatul o încălzise, dar nu-și mai putea simți mîna fără mănușă.

Tîrîndu-se de-a-ndăratelea, îngrămădi bucățile desprinse la gura de intrare, zidindu-se astfel în întunericul înghețat. Respirația topi în curînd gheața care-i acoperise îmbrăcămintea și Renn începu să tremure. Cînd ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul, văzu că degetele fără mănușă erau albe și țepene. Încercă să le îndoiască, dar nu se mișcară.

Auzise de degerături: iarna trecută, fiul conducătorului clanului Mistrețului, Aki, și-a pierdut trei degete de la picioare din cauza gerului. Dacă nu și le va încălzi repede, degetele se vor înnegri și vor muri, apoi ea va trebui să le taie ori va muri și ea. Disperată, suflă peste ele, apoi își băgă mîna sub pieptar, la subsuoară. Mîna era grea și rece; parcă nu mai făcea parte din trupul ei.

Apoi apărură spaime noi. Va muri singură, ca tatăl ei? Nu-l va mai revedea niciodată pe Fin-Kedinn?

Unde erau Torak şi lupul? Chiar dacă supravieţuiseră, cum va putea să-i găsească?

Scoţîndu-şi şi cealaltă mănuşă, scotoci după fluierul din os de cocoş de munte, pe care i-l dăduse Torak. Suflă cu toată puterea. Nu se auzi nici un sunet. A suflat, oare, cum trebuie? Va fi lupul în stare să audă? Poate că funcţiona doar în mîna lui Torak. Poate că pentru asta trebuie să fii Ascultătorul.

Suflă pînă simţi că ameţeşte şi i se face rău. „Nu vor veni, gîndi ea. Probabil că şi-au făcut igluul mult mai departe. Dacă mai trăiesc."

Fluierul avea un gust sărat. De la osul cocoşului sau de la lacrimile ei? „Nu e cazul să plîngi, îşi spuse." Ţinînd ochii strîns închişi, continuă să sufle.

Se trezi plutind într-o căldură minunată. Zăpada era tot atît de caldă şi de moale ca pielea de ren. Se cuibări în ea, atît de somnoroasă încît nu putea nici să-şi ridice pleoapele, prea somnoroasă pentru a se tîrî în sacul de dormit...

Vocile o treziră. Fin-Kedinn şi Saeunn veniseră în vizită.

„Aş vrea să mă lase să dorm", gîndi ea confuză.

Fratele ei comenta, aşa cum făcea întotdeauna.

– De ce şi-a facut un adăpost atît de mic? De ce nu poate niciodată să facă lucrurile cum trebuie?

– Nu e adevărat, Hord! zicea Fin-Kedinn. A făcut tot ce a putut.

– Totuşi, interveni Saeunn, ar fi putut să facă o uşă mai bună.

– Am fost prea obosită, mormăi Renn.

Chiar atunci uşa fu deschisă împrăştiind gheaţa peste ea.

– Închide uşa, protestă ea.

Unul dintre cîinii taberei sări pe ea, împroşcînd-o cu zăpadă şi vîrîndu-şi nasul rece sub bărbia ei. Îl alungă.

– Cîine afurisit! Pleacă de aici!

– Trezeşte-te, Renn! îi ţipă Torak în ureche.

– Mi-e somn, murmură Renn îngropîndu-şi faţa în zăpadă.

– Nu, nu ţi-e! ţipă Torak. Tînjise el însuşi după puţin somn, dar mai întîi trebuia să creeze puţin spaţiu pentru el şi lup, şi să o trezească pe Renn. Dacă acum ar fi adormit, ar fi fost pentru totdeauna. Renn, haide! O apucă de umeri şi o scutură. Trezeşte-te!

– Lasă-mă în pace, zise ea. Sînt bine.

Dar nu era. Faţa îi era pătată şi inflamată de la gheaţă, ochii îi erau aproape închişi de umflaţi ce erau. Degetele de la mîna dreaptă erau ţepene şi galbene, lipsite de viaţă precum cele ale cadavrului Cerbului Roşu.

În timp ce Torak săpa în zăpadă, se întreba cît ar mai fi trăit Renn dacă lupul n-ar fi găsit grota făcută

de ea în zăpadă. Torak era aproape epuizat, niciodată n-ar fi avut puterea să ridice una nouă.

Dintre ei trei, lupul se ţinea cel mai bine. Blana lui era atît de groasă, încît zăpada se aşeza pe ea fără să-l ude. O scuturătură serioasă şi zăpada zbura în toate direcţiile, stropindu-i pe toţi.

Clătinîndu-se de epuizare, Torak termină de mărit grota şi zidi din nou intrarea, lăsînd doar sus o spărtură pentru a ieşi fumul de la focul pe care promisese că-l va face. Apoi îngenunche lîngă Renn şi, după mai multe încercări, trase de sub ea sacul de dormit.

– Intră aici, mormăi el.

Ea îi dădu un picior alungîndu-l.

Luînd zăpadă în pumnii înghеţaţi, îi frecă faţa şi mîinile.

– Au! scînci ea.

– Trezeşte-te sau te omor, mîrîi el.

– Dar mă omori chiar în momentul ăsta, se repezi ea.

Ştiind că trebuia să facă repede focul, îşi frecă mîinile cu zăpadă, apoi încercă să le încălzească la subsuori. Pe măsură ce simţurile îi reveneau, revenea şi durerea.

– Au! gemu el. Au, au, ce rău doare!

– Ce ai spus? întrebă Renn ridicîndu-se şi lovindu-se cu capul de tavan.

– Nimic.

– Ba da, vorbeai singur.

– Am vorbit singur? Tu ai pălăvrăgit cu tot clanul tău!

– Nu-i adevărat, replică ea indignată.

– Ba da, rosti el rînjind.

În sfîrşit, se trezise. N-a fost niciodată atît de încîntat că se ceartă cu cineva.

Pînă la urmă reuşiră să facă un foc între ei. Focul avea nevoie de jar şi de aer, aşa că Torak folosi puţin din lemnul de foc pentru a construi o mică platformă, ca să-l ţină departe de zăpadă şi, de data aceasta, în loc să caute pe bîjbîite după amnarul lui, băiatul îşi aduse aminte de ruloul cu foc din desagă. La început, focul din ruloul din scoarţă de mesteacăn refuză să se trezească, chiar şi atunci cînd suflă peste el pentru a-l convinge, iar Renn îl alimentă cu bucăţi de iască încălzită în mîinile ei. Dar în cele din urmă se aprinse, răsplătindu-le eforturile cu o mică flacără veselă.

Cu părul ud şi dinţii clănţănind, se îngrămădiră deasupra lui, gemînd de durere cînd mîinile începură să li se dezgheţe, iar feţele începură să li se înroşească. Vederea flăcărilor le aduse mai multă alinare decît căldura. În fiecare noapte din viaţa lor se duseseră la culcare în sfîrîitul şi pocnetul acesta şi în fîşîitul dulce-amar al fumului. Focul era o părticică din codru.

Torak găsi ultimul rulou de carne de cerb uscată şi-l împărţi între ei trei. Renn îi dădu burduful cu apă.

Nu-şi dăduse seama cît de sete îi era, dar după o înghiţitură bună simţi cum îi revin puterile.

– Cum m-ai găsit? întrebă Renn.

– Nu eu. Lupul te-a găsit, răspunse el. Nu ştiu cum.

Ea reflectă o clipă.

– Eu cred că ştiu, spuse şi îi arătă fluierul din os de cocoş de munte.

Torak şi-o imaginä stînd în întuneric şi suflînd în fluierul lipsit de sunet. Se întreba cum ar fi fost dacă el ar fi rămas singur. Cel puţin l-a avut pe lup.

I-a vorbit apoi despre cadavrul Cerbului Roşu şi despre cum a găsit cel de al treilea fragment din nanuak. Nu i-a pomenit însă de clipa îngrozitoare cînd s-a gîndit să nu încerce s-o găsească. Îi era atît de ruşine!

– O lampă de piatră, murmură Renn. Nu mi-ar fi trecut prin minte.

– Vrei s-o vezi?

Ea clătină din cap. După o vreme zise:

– În locul tău, m-aş fi gîndit de două ori înainte de a părăsi grota de zăpadă. Ai riscat să pierzi nanuakul.

Torak rămase tăcut, apoi răspunse:

– Chiar m-am gîndit de două ori. Eram gata să stau acolo şi să nu plec să te caut.

Părea calmă.

– Ei bine, afirmă ea, şi eu aş fi făcut la fel.

Torak nu știa dacă se simțea mai bine sau mai rău, pentru că i-a mărturisit.

– De fapt, ce ai fi făcut? o întrebă el. Ai fi rămas? Sau ai fi plecat să mă cauți?

Renn își șterse nasul cu dosul mîinii. Apoi îl fulgeră cu un rînjet rapid:

– Cine știe? Dar, poate că și ăsta a fost un fel de test. Nu găsirea celui de al treilea fragment din nanuak, ci întrebarea dacă puteai să riști să-l pierzi pentru un prieten.

Torak se trezi într-o misterioasă strălucire albastră. Nu știa unde se află.

– Viscolul a încetat, zise Renn. Și eu am o durere la ceafă.

La fel avea și Torak. Înghesuit în sacul de dormit, se întoarse spre ea.

Ochii nu-i mai erau umflați, dar fața îi era roșie și plină de bășici. Cînd zîmbi, în mod evident o duru.

– Au! mîrîi ea. Dar, am supraviețuit!

Îi zîmbi larg la rîndul lui, apoi ar fi dorit să n-o fi făcut. Fața parcă îi fusese frecată cu nisip. Probabil că arăta exact ca Renn.

– Acum, tot ce avem de făcut este să părăsim fluviul de gheață, zise el.

Lupul scheuna să-i dea drumul afară. Torak bîjbîi după secure şi făcu o gaură. Lumina năvăli înăuntru şi lupul ţîşni afară. Torak se tîrî după el.

Pătrunse într-o lume sclipitoare, troienită de zăpadă şi de creste sculptate de vînt. Cerul era de un albastru-intens, ca şi cum ar fi fost spălat. Fluviul de gheaţă se dusese înapoi la culcare.

Fără să-l prevină, lupul sări pe el, doborîndu-l pe un morman de zăpadă. Fără să-l lase să se ridice, lupul se urcă pe pieptul lui, rînjind şi dînd din coadă. Rîdea. Torak încercă să-l lovească, dar lupul se feri, apoi se răsuci în aer şi rămase arcuit cu coada încîrligată pe spate. „Să ne jucăm!“

Torak se lăsă pe mîini. „Atunci, hai!“

Lupul se aruncă spre Torak şi împreună se rostogoliră, iar şi iar, lupul muşcîndu-l în joacă şi trăgîndu-l pe Torak de păr, iar Torak apucîndu-l de bot şi trăgîndu-l de ceafă. În final, Torak aruncă un bulgăre de zăpadă în sus şi lupul făcu una din uluitoarele lui salturi răsucite, prinzîndu-l cu gura şi aterizînd pe un morman de zăpadă, după care ieşi de acolo cu o serioasă grămăjoară de zăpadă pe vîrful nasului.

În timp ce Torak, cu răsuflarea tăiată, se lupta să se ridice în picioare, o auzi pe Renn croindu-şi drum afară din grota de zăpadă.

– Sper, căscă ea, că nu sîntem prea departe de pădure. Ce s-a întîmplat cu pelerina ta?

Era gata să-i spună că vîntul o sfîșiase, cînd se întoarse și uită de pelerină.

La răsărit – chiar dincolo de fluviul de gheață – Munții Înalți se vedeau terifiant de aproape.

Timp de mai multe zile, ceața îi ascunsese; apoi, cu o zi în urmă, terasele de gheață se conturaseră atît de aproape, încît dincolo de ele nu văzuseră nimic. Acum, în lumina clară și rece, munții mușcau cerul.

Torak se clătină. Pentru prima oară în viața lui, munții nu mai erau doar o dungă întunecată la răsărit. Se afla chiar la poalele lor: înălță capul spre pereții de gheață vaști și abrupți, spre piscurile negre ce perforau norii. Le simți puterea și amenințarea. Erau căminul spiritelor. Nu al oamenilor.

„Undeva printre ei, gîndi el, se află Muntele Spiritului Pămîntului. Muntele pe care am jurat să-l găsesc.“

27

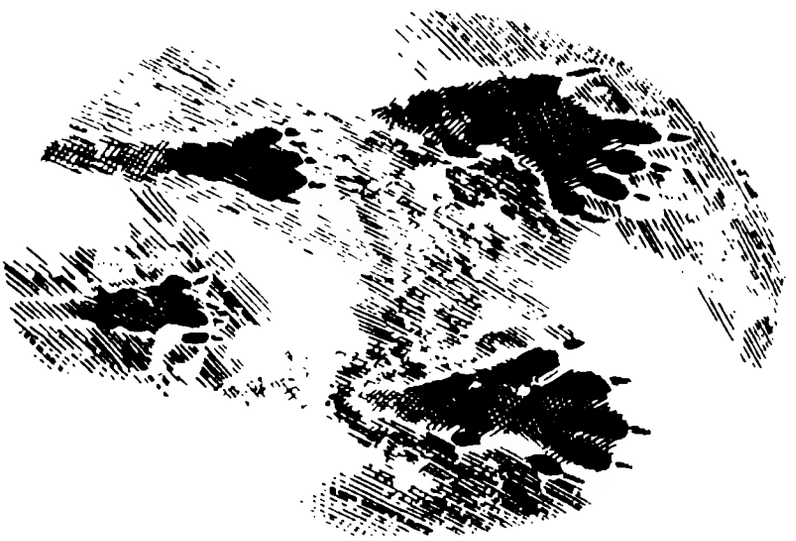

Ochiul roşu se înălţase foarte sus. Torak mai avea doar cîteva zile la dispoziţie pentru a găsi muntele.

Şi, dacă îl găsea, ce urma după aceea? Ce trebuia să facă, de fapt, cu nanuakul? Cum va putea distruge ursul?

Renn veni prin zăpada scîrţîitoare şi rămase lîngă el.

– Hai, zise ea. Trebuie să părăsim fluviul de gheaţă şi să ne ducem înapoi în codru.

În acel moment, lupul începu să alerge spre vîrful unei creste de zăpadă, ciulindu-şi urechile spre poalele muntelui.

– Ce e? şopti Renn. Ce a auzit?

Apoi Torak auzi la rîndul lui: voci îndepărtate din munţi, lupi intonînd un cîntec sălbatic de haită.

Lupul își lăsă capul pe spate, îndreptîndu-și botul spre cer și urlă la rîndul lui. „Sînt aici! Sînt aici!“

Torak era uimit. De ce răspundea puiul la urletele unei haite străine? Lupii singuratici nu fac asta. Ei încearcă să evite lupii străini.

Cu un scheunat, îi ceru lupului să vină la el, dar acesta rămase unde era, cu ochii mijiți și buzele negre dezvelindu-i dinții, în timp ce continua să-și intoneze cîntecul. Torak constată că nu mai arăta a pui, ca înainte. Picioarele îi erau mai lungi și îi crescuse o manta de blană neagră și deasă în jurul umerilor. Chiar și în urlet își pierduse nesiguranța de pui.

– Ce le spune? întrebă Renn.

Torak înghiți în sec.

– Le spune unde se află.

– Și ei ce spun?

Torak ascultă, fără a-și lua ochii de la lup.

– Se adresează unor lupi din haita lor: doi cercetași care au coborît în pustiul mlăștinos să caute reni. Spune că... Făcu o pauză. Da, au găsit o mică turmă. Cercetașii le transmit celorlalți unde se află și că trebuie să urle cu nasurile în zăpadă.

– De ce? Pentru ce?

– E un truc pe care-l folosesc uneori lupii, astfel încît renii să creadă că sînt mult mai departe decît în realitate.

Renn părea stînjenită.

– Poți să spui și tu toate astea?

El ridică din umeri.

Cu călcîiul, ea săpă o gaură în zăpadă.

– Nu-mi place cînd vorbeşti în graiul lupilor. Pare ciudat.

– Iar mie nu-mi place cînd lupul vorbeşte cu alţi lupi, răspunse Torak. Şi asta e ceva ciudat.

Renn îl întrebă ce voia să spună, dar el nu-i răspunse. Era prea dureros să traducă în cuvinte. Începuse să-şi dea seama că, deşi cunoştea graiul lupilor, nu era şi nu va fi niciodată un lup adevărat. Adevărul era că el va fi întotdeauna altfel decît puiul acesta.

Lupul se opri din urlat şi coborî de pe creastă. Torak îngenunche şi-l înconjură cu braţul. Simţi minunatele oase uşoare de sub blana deasă de iarnă şi bătaia puternică a credincioasei lui inimi. Cînd se aplecă pentru a inhala mirosul de iarbă dulce al puiului, lupul îi linse obrazul, apoi blînd îşi apăsă fruntea pe cea a lui Torak.

Acesta strînse pleoapele. „Să nu mă părăseşti niciodată", ar fi vrut să-i spună lupului. Dar nu ştia cum.

Se îndreptară spre miazănoapte.

Era un drum lung şi epuizant. Furtuna adunase zăpada în creste îngheţate, cu jgheaburi între ele, adînci pînă la coapse. Cu gîndul la crevase, încercau zăpada din faţa lor cu săgeţile, ceea ce le încetinea şi mai mult înaintarea. Adesea simţeau munţii

privindu-i, aşteptînd să vadă dacă drumeţii vor cădea.

Pe la amiază avansaseră foarte puţin, fără să se îndepărteze prea mult de grota de zăpadă. Apoi întîlniră un nou obstacol: un perete de gheaţă. Era prea vertical pentru a te căţăra pe el şi prea dur pentru a-ţi tăia drumul prin el. Altă glumă cinică a fluviului de gheaţă.

Renn hotărî că va merge în recunoaştere, în timp ce Torak va aştepta împreună cu puiul. Torak era încîntat de această pauză: desaga din piele de corb îl trăgea cu putere în jos.

– Fii atentă la crevase, o avertiză, privind îngrijorat cum aceasta cerceta o crăpătură dintre cei mai înalţi doi colţi de gheaţă.

– Arată ca şi cum ar putea fi o cale de acces printre ei, strigă ea. Desprinzîndu-şi desaga, se strecură înăuntru şi dispăru.

Torak era gata să plece după ea, cînd ea scoase capul.

– O, Torak, vino să vezi! Am reuşit! Am reuşit!

Lupul sări după ea. Torak îşi luă desaga şi îi urmă. Nu-i plăcea să se strecoare prin crăpătura aceea – îi amintea de grotă – dar, cînd ajunse de partea cealaltă, i se tăie răsuflarea.

Jos văzu un torent de gheaţă învălmăşită, ca o cascadă îngheţată. Dincolo de el se întindea o colină lungă din bolovani ninşi şi, după aceasta, la doar o

aruncătură de piatră şi licărind în mantia lui albă de iarnă, se găsea pădurea.

– N-am crezut că am să-l mai revăd vreodată, zise Renn plină de o emoţie.

Lupul îşi ridică botul pentru a prinde mirosurile, apoi îl privi pe Torak şi dădu din coadă.

Torak nu putea să scoată nici un cuvînt. Nu-şi dăduse seama cît de dureros era – cu adevărat dureros – să te afli departe de pădure. Au trecut doar trei nopţi de cînd au părăsit-o, dar păreau luni.

Pe la mijlocul după-amiezii, se căţărară pe ultima creastă de gheaţă, după care începură să coboare colina în zigzag. Umbrele deveniseră violete. Pinii le făceau semne cu crengile grele de zăpadă. Era o imensă uşurare să mergi printre ei, în afara privirii munţilor. Însă liniştea era descurajantă.

– Nu poate fi din cauza ursului, şopti Renn. N-a fost nici o urmă a lui pe fluviul de gheaţă. Şi, dacă l-ar fi ocolit prin văi, i-ar fi luat zile întregi.

Torak îşi aruncă privirea spre lup. Avea urechile date pe spate, dar blana de la ceafă nu era zbîrlită.

– Nu cred să fie pe aproape, zise el. Dar nici prea departe.

– Uită-te aici, zise Renn, arătînd zăpada de sub un ienupăr. Urme de pasăre.

Torak se opri pentru a le examina.

– Un corb. Mergînd, nu ţopăind. Ceea ce înseamnă că nu era speriat. Şi a mai fost şi o veveriţă. Arătă

spre niște conuri împrăștiate la rădăcina unui pin, fiecare ros pînă la miez, ca un măr. Și urme de iepure sălbatic. Destul de proaspete. Se văd chiar niște rămășițe de blană.

– Dacă sînt proaspete, e semn bun, zise Renn.

– Hmm! Torak privi înspre umbra copacilor. Ăsta însă nu e!

Bizonul zăcea pe o parte, ca un uriaș bolovan cafeniu. Viu ar fi fost mai înalt decît cel mai înalt bărbat, iar deschiderea coarnelor lui, de un negru strălucitor, ar fi fost aproape la fel de amplă. Însă ursul îi despicase burta, lăsîndu-l în zăpada murdară, amestecată cu sînge roșu-aprins.

Torak privi uriașul animal mort și simți un val de furie. În ciuda mărimii lor, bizonii sînt creaturi blînde, care își folosesc coarnele doar în lupta pentru cucerirea perechii sau pentru a-și apăra puii. Acest mascul nu meritase o moarte atît de brutală.

Leșul lui nici măcar nu hrănise alte creaturi ale codrului. Nici vulpile, nici jderii pinului nu se apropiaseră; nici corbii nu s-au ospătat din el. Nimic nu trebuia să atingă prada ursului.

Lupul pufni alergînd în jurul bizonului, cu blana de pe ceafă zbîrlită.

– Pleacă de acolo, îl atenționă Torak.

Lumina scăzuse, dar se mai puteau vedea urmele ursului și nu voia ca lupul să le atingă.

– Nu arată ca şi cum ar fi fost ucis de curînd, comentă Renn. Asta e ceva, nu-i aşa?

Torak studie carcasa, atent să evite atingerea urmelor. O împunse cu un băţ, apoi dădu din cap.

– E îngheţată tun. Da, a fost ucis acum o zi sau două, pe puţin.

În spatele lui, lupul mormăi.

Torak se întrebă de ce era aşa agitat, mai ales că vînatul nu era proaspăt.

– Într-un fel, zise Renn, cred că vom fi mai în siguranţă acum, că ne-am înapoiat în codru. Credeam...

Dar Torak nu avea să afle ce credea ea. Deodată, zăpada de sub copaci se vînzoli şi mai multe siluete înalte, îmbrăcate în alb, îi înconjurară.

Torak realiză prea tîrziu că lupul nu mormăise la bizon, ci la aceşti atacatori tăcuţi. „Uită-te în spatele tău, Torak.“ Uitase. Din nou.

Smulgîndu-şi cuţitul cu o mînă şi avînd securea în cealaltă, se strecură spre Renn, care deja pusese o săgeată în arc. Lupul se refugie în umbră. Spate în spate, Torak şi Renn erau înconjuraţi de un cerc ţepos de săgeţi.

Cea mai înaltă dintre siluetele îmbrăcate în alb făcu un pas înainte şi-şi scoase gluga. În lumina înserării, părul roşcat părea aproape negru.

– În sfîrşit, v-am prins! exclamă Hord.

28

– De ce faci asta? ţipă Renn. Încearcă să ne ajute! Nu puteţi să-l trataţi ca pe un duşman.

– Mai bine priveşte, zise Hord, tîrîndu-l pe Torak prin zăpadă.

Torak se lupta să rămînă pe picioarele lui, dar nu era aşa uşor cu mîinile legate la spate. Nu era nici o speranţă de scăpare: era înconjurat de Oslak şi de încă patru oameni din clanul Corbilor.

– Mai repede! îi impulsionă Hord. Trebuie să ajungem în tabără înainte de venirea întunericului!

– Dar el e Ascultătorul! interveni Renn. Pot să o dovedesc! Arătă spre desaga din piele de corb de la cingătoarea lui Torak. A găsit toate cele trei fragmente din nanuak!

– Oare? mormăi Hord, care, fără să se oprească din mers, scoase cuţitul şi desprinse punga de la brîul lui Torak. Ei bine, acum sînt ale mele.

– Ce faci? ţipă Renn. Dă-i-le înapoi!

– Ţine-ţi gura! o repezi Hord.

– Şi de ce aş face-o? Cine spune că poţi...

Hord îi trase o palmă. A fost o lovitură grea peste obraz, aşa că Renn zbură cîţiva paşi în spate, aterizînd pe un morman de zăpadă.

Oslak mormăi un protest, dar Hord îl admonestă. Răsufla cu greu privind-o pe Renn cum se ridică.

– Nu mai eşti sora mea, scuipă el cuvintele. Am crezut că ai murit, cînd ţi-am găsit tolba în torent. Fin-Kedinn n-a vorbit trei zile, dar eu n-am jelit. Eram bucuros. Ţi-ai trădat clanul şi m-ai făcut de ruşine. Aş vrea să fi murit.

Renn îşi duse la buze mîna tremurîndă. Sîngera. O crestătură roşie îi apăruse pe obraz.

– N-ar fi trebuit să dai în ea, zise Torak.

Hord se întoarse spre el.

– Tu să nu te bagi!

Torak se uită atent la Hord şi fu şocat de schimbarea petrecută. În locul tînărului bine făcut, cu care se luptase acum mai puţin de o lună, se afla în faţa unei umbre slăbănoage. Ochii lui Hord erau roşii de nesomn şi mîna care se încleştase pe nanuak nu avea unghii: doar nişte răni negre de murdărie. Ceva îl devora din interior.

– Nu te mai holba la mine, mîrîi el.

– Hord, zise Oslak, trebuie să ne mișcăm. Ursul...

Hord se răsuci, încordîndu-și privirea pentru a străpunge întunericul.

– Ursul, ursul, mormăi el ca și cum doar gîndul la asta îl făcea să sufere.

– Vino, Renn, spuse Oslak, se aplecă și-i oferi mîna. În curînd îți vom pune o compresă pe rană. Tabăra nu e departe.

Renn îl ignoră și se ridică fără ajutor.

Aruncîndu-și ochii pe potecă, Torak surprinse un licăr portocaliu, în amurgul din ce în ce mai întunecat. Și mai aproape, în umbrele unui molid tînăr, doi ochi de ambră.

Inima i se răsuci în piept. Dacă Hord îl vedea pe lup, era imposibil de știut ce ar putea să se întîmple...

Din fericire, atenția tuturor se concentrase asupra lui Renn.

– Fratele meu e acum conducătorul clanului? întrebă ea. Îl ascultați pe el, în locul lui Fin-Kedinn?

Oamenii își plecară capetele.

– Nu e chiar așa de simplu, răspunse Oslak. Acum trei zile, ursul a atacat... A ucis... Vocea lui se frînse. A ucis doi dintre noi...

Renn păli. Se apropie mai mult de Oslak, care avea sprînceana și oasele feței însemnate cu lut cenușiu din rîu.

Torak nu știa ce înseamnă aceste semne, dar lui Renn i se tăie răsuflarea cînd le văzu.

– Nu, șopti ea, atingînd mîna lui Oslak.

Omul cel mare dădu din cap şi se întoarse.

– Dar de Fin-Kedinn ce-mi spui? întrebă Renn cu voce stridentă. E...

– Grav rănit, interveni Hord. Dacă moare, eu voi fi conducătorul. Voi avea grijă ca aşa să se întîmple.

Renn îşi duse mîinile la gură şi alergă spre tabără.

– Renn! strigă Oslak după ea. Vino înapoi!

– Las-o să plece, zise Hord.

După ce Renn plecă, Torak se simţi complet singur. Nici măcar nu cunoştea numele celorlalţi oameni Corb.

– Oslak, se rugă el, spune-i lui Hord să-mi dea înapoi nanuakul! E singura noastră speranţă. Ştii doar.

Oslak începu să vorbească, dar Hord interveni.

– Rolul tău s-a terminat, i se adresă el lui Torak. Eu voi duce nanuakul pe munte! Eu îi voi oferi sîngele Ascultătorului, pentru a-mi salva poporul!

Lupul era atît de speriat, încît îi venea să urle. Cum putea oare să-l ajute pe fratele lui de haită? De ce era totul atît de încîlcit?

Atît timp cît i-a urmărit pe adulţii făr-de-coadă prin răceala-moale-strălucitoare, a luptat împotriva foamei care-i rodea burta şi împotriva mirosului nasului ud al lemingilor, aflaţi la doar un salt depărtare. A luptat împotriva chemării, care acum era atît de puternică, încît o simţea tot timpul, şi împotriva demonului, a cărui prezenţă o mirosea în vînt. Şi-a întors urechile de

la urletele îndepărtate ale haitei străine: haită care nu mai suna atît de străină, ci ca o familie de departe...

A fost nevoit să nu le dea atenţie. Fratele lui de haită era în pericol. Lupul îi putea simţi durerea şi frica. De asemenea, simţea furia adulţilor făr-de-coadă şi frica lor. Erau speriaţi din cauza Marelui Făr-de-Coadă.

Vîntul îşi schimbă direcţia şi lupul prinse un val de mirosuri dinspre marea vizuină a celor făr-de-coadă. Sunetele şi mirosurile îl copleşiră. „Rău, rău, rău!“ Curajul îl părăsi. Scîncind, ţîşni sub un copac doborît.

Vizuina însemna un pericol teribil. Era mare şi complicată, cu cîini fioroşi care nu ascultau şi multe bestii-strălucitoare-ce-muşcă-fierbinte. Dar răul cel mai mare dintre toate îl reprezentau chiar cei făr-de-coadă. Deşi nu puteau nici să audă, nici să miroasă prea bine, făceau totuşi lucruri deştepte cu labele din faţă şi trimiteau gheara-lungă-ce-zboară-departe să muşte prada.

Lupul nu ştia dacă să fugă sau să rămînă.

Pentru a gîndi mai limpede, mestecă o ramură, apoi o bucată din răceala-moale-strălucitoare. Alergă în cerc. Dar nimic nu-l ajută. Tînjea după ciudata siguranţă, care apărea uneori şi-i spunea ce să facă. Acum însă, nu venea. Probabil că zburase în văzduh ca un corb.

Ce trebuia să facă?

Torak se învinovăţea pe sine însuşi. Din cauza lipsei lui de grijă, nanuakul i-a fost luat. Doar din vina lui. În jur, copacii încărcaţi de zăpadă aruncau pe potecă umbre albăstrite de lună. „E vina ta", păreau să-i spună.

– Mai repede, zise Hord împungîndu-l în spate.

Corbii ridicaseră tabăra într-un luminiş de lîngă un torent de munte. În mijlocul luminişului, un foc puternic din trei buşteni de pin strălucea portocaliu. Adunate în jurul lui, se aflau adăposturile improvizate ale clanului, apoi un cerc de focuri mai mici şi gropi cu ţepi, păzite de oameni cu lănci. Părea că tot clanul venise în nord.

Hord alergă înainte, în timp ce Torak aştepta împreună cu Oslak lîngă unul dintre adăposturi. O văzu pe Renn şi se simţi mai bine. Era îngenuncheată la intrarea unui adăpost, de partea cealaltă a luminişului şi vorbea cu însufeţire. Nu-l văzuse.

Oamenii erau adunaţi în jurul focului mare. Teama plutea în atmosferă. Potrivit spuselor lui Oslak, cercetaşii au găsit urma ursului la numai două văi depărtare.

– Devine din ce în ce mai puternic, zise el. Distrugînd pădurea, ca şi cum... ca şi cum ar căuta ceva.

Torak începu să tremure. Marşul forţat impus de Hord îl încălzise, dar acum, îmbrăcat în hainele din piele de cerb pentru vară, îngheţa. Spera ca ei să nu-şi închipuie că e speriat.

Oslak îi dezlegă încheieturile şi îşi puse o mînă pe umărul lui, pentru a-l conduce prin luminiş. Torak uită de frig, cînd dădu peste lumina orbitoare a focului uriaş şi peste zumzetul vocilor, ca al unui roi de albine furioase.

O văzu pe Saeunn, pe un maldăr de piei de ren, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu traista din piele de corb în poală; Hord era lîngă ea, rozîndu-şi degetul mare; Dyrati îl privea încordată.

Se aşternu liniştea. Oamenii făcură loc celor patru bărbaţi care îl cărau pe Fin-Kedinn pe un culcuş din piele de bizon. Faţa conducătorului Corbilor era trasă şi piciorul stîng era înfăşurat în legături moi pătate de sînge. Figura i se contractă uşor cînd oamenii îl aşezară jos, lîngă foc. A fost singura dovadă a suferinţei sale.

Apăru şi Renn, rostogolind o bucată dintr-un buştean de pin. Îl aşeză în spatele lui Fin-Kedinn pentru a se putea sprijini de el, apoi se făcu ghem lîngă el, pe o piele de ren. Nu se uita la Torak, ci-şi ţinea ochii aţintiţi asupra focului.

Oslak îl împinse de la spate şi el făcu cîţiva paşi şovăielnici mai aproape de culcuş.

Conducătrul Corb îi prinse privirea şi i-o susţinu, iar Torak simţi un val de uşurare. Ochii albaştri erau la fel de profunzi şi de misterioşi ca întotdeauna. Hord va trebui să aştepte mult şi bine pentru a deveni conducătorul Clanului.

– Cînd l-am găsit pentru prima oară pe acest băiat, începu Fin-Kedinn cu vocea lui clară, nu ştiam cine sau ce este. De atunci, a găsit cele trei fragmente din nanuak. A salvat viaţa unuia dintre ai noştri. Făcu o pauză. Nu mai am nici o îndoială. El e Ascultătorul. Întrebarea e, îl lăsăm să ducă nanuakul la munte? Un băiat, de unul singur? Sau îl trimitem pe cel mai puternic vînător al nostru: un bărbat în toată firea, cu şanse infinit mai mari de a-i ţine piept ursului?

Hord încetă să-şi mai roadă degetul şi-şi îndreptă umerii. Pe Torak îl părăsi curajul.

– Timpul e scurt, reluă Fin-Kedinn, privind cerul nopţii unde strălucea Marele Bizon. În cîteva zile, ursul va fi prea puternic pentru a fi răpus. Nu putem convoca o adunare a clanurilor; nu e timp. Trebuie ca eu să hotărăsc asta, acum, în numele tuturor clanurilor.

Singurele sunete erau şuieratul şi trosnetul focului. Corbii sorbeau fiecare cuvînt de pe buzele lui.

– Există mulţi printre noi, continuă Fin-Kedinn, care spun că ar fi o nebunie să ne punem soarta în mîinile unui băiat.

Hord se ridică.

– Ar fi, într-adevăr, o nebunie! Eu sînt cel mai puternic! Lăsaţi-mă să merg pe munte şi să-mi salvez poporul!

– Tu nu eşti Ascultătorul, interveni Torak.

– Cu restul profeției cum rămîne? întrebă Saeunn cu vocea ei ca un croncănit de corb. „Ascultătorul dă muntelui sîngele inimii sale.“ Poți să faci asta?

Torak inspiră adînc.

– Dacă asta e ceea ce vrea el.

– Dar mai este o cale! strigă Hord. Îl ucidem acum și îi duc eu sîngele pe munte! Cel puțin în felul acesta avem o șansă!

Un murmur de aprobare trecu printre Corbi.

Finn-Kedinn ridică o mînă pentru a impune tăcerea, apoi i se adresă lui Torak:

– De obicei negai că ai fi Ascultătorul. Acum de ce susții asta?

Torak își ridică privirea.

– Ursul mi-a omorît tatăl. Știu că, acum, eu trebuie să omor ursul.

– Aici e vorba de ceva mai mult decît de răzbunare, zîmbi batjocoritor Hord.

– Dar și de ceva mai mult decît de vanitate, replică Torak. Apoi se adresă lui Fin-Kedinn. Nu-mi pasă dacă sînt sau nu „salvatorul poporului meu“. Care popor? Nu m-am întîlnit niciodată cu clanul meu. Dar i-am jurat tatălui că voi găsi muntele. Am făcut un legămînt.

– Ne pierdem vremea! interveni Hord. Dați-mi nanuakul și voi rezolva eu!

– Cum? întrebă o voce calmă. Era Renn. Cum vei găsi muntele?

Hord ezită.

Renn se ridică în picioare.

– Se spune că e piscul cel mai îndepărtat, de la capătul cel mai nordic al Munţilor Înalţi. Ei bine, aici ne aflăm la capătul cel mai nordic al Munţilor Înalţi. Aşa că, unde e? Îşi desfăcu braţele. Eu nu ştiu. Se întoarse spre Hord. Tu ştii?

Acesta scrîşni din dinţi.

Ea i se adresă lui Saeunn:

– Nici chiar el nu ştie unde e, şi el e ascultătorul. Făcu o pauză. Dar e cineva care ştie.

Se uită direct la Torak, ochii ei sfredelindu-i pe ai lui.

El sesiză la cine se referea. „Renn cea deşteaptă, gîndi el. Atîta timp cît va funcţiona..."

Îşi duse mîinile la gură şi urlă.

Corbilor li se tăie răsuflarea. Cîinii taberei se agitară, într-un vacarm infernal.

Torak scoase un nou urlet.

Deodată, o pată cenuşie traversă luminişul şi se prăvăli peste el.

Mulţimea murmură arătîndu-l; cîinii lătrau sălbatic, aşa că bărbaţii fură nevoiţi să îi alunge de acolo. Un copilaş rîse.

Torak îngenunche şi-şi îngropă faţa în blana lupului. Apoi linse nasul puiului în semn de recunoştinţă. Lupul dăduse dovadă de un curaj uriaş, pentru a răspunde chemării lui.

Cînd vacarmul se mai potoli, Torak ridică privirea.

– Numai lupul poate găsi muntele, i se adresă el lui Fin-Kedinn. El ne-a adus pînă aici, aşa departe. Şi numai datorită lui am găsit nanuakul.

Conducătorul Corb îşi trecu o mînă peste barba roşie.

– Dă-mi înapoi nanuakul, pledă Torak. Lasă-mă să i-l duc Spiritului Pămîntului. E singura noastră şansă.

Focul trosni, muşcînd lemnele. Zăpada căzu cu zgomot de pe un molid apropiat. Corbii aşteptau hotărîrea conducătorului.

În sfîrşit Fin-Kedinn vorbi:

– Îţi vom da hrană şi îmbrăcăminte pentru drum. Cînd pleci?

Torak respiră adînc.

Renn îi făcu un scurt semn din cap.

Hord îşi strigă protestul, dar Fin-Kedinn îi impuse tăcerea, cu o privire. Apoi i se adresă din nou lui Torak:

– Cînd pleci?

Torak înghiţi în sec.

– Hmm... Mîine?

29

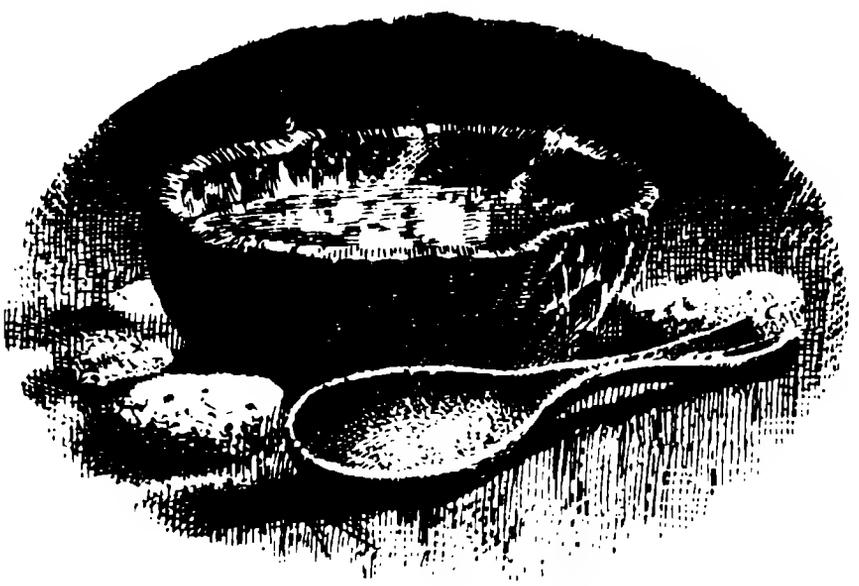

A doua zi, Torak şi lupul urmau să se afunde în codru, unde vîna ursul, şi Torak nu avea nici o idee ce va trebui să facă.

Chiar dacă vor ajunge la munte, ce urmează? Va aşeza pur şi simplu nanuakul pe pămînt? Îl va ruga pe Spiritul Pămîntului să distrugă ursul? Va încerca să lupte singur cu el?

– Vrei încălţări noi sau să le reparăm pe ale tale? îl întrebă perechea lui Oslak, care îi lua măsurile pentru îmbrăcămintea de iarnă.

– Ce spui? întrebă el.

– Încălţările, repetă femeia.

Avea ochii obosiţi şi obrajii mînjiţi cu lut din rîu. Era mînioasă pe el, dar Torak nu ştia de ce.

– Sînt obişnuit cu încălţările mele, zise el. Oare ai putea să...

– Să le repar? fornăi ea. Cred că pot s-o fac!

– Mulţumesc, zise Torak cu umilinţă.

Îşi aruncă privirea spre lup, care stătea ghemuit într-un colţ, cu urechile date pe spate.

Femeia lui Oslak apucă o bucată de piele şi îl înconjură pe Torak, pentru a-i măsura lăţimea umerilor.

– O! Se vor potrivi de minune, mormăi ea. Stai jos, stai jos!

Torak se aşeză şi o privi făcînd noduri, pentru a marca măsurile. Ochii îi erau umezi şi clipea des. Îl surprinse privind-o.

– La ce te holbezi?

– La nimic, spuse el. Trebuie să-mi scot hainele?

– Doar dacă vrei să îngheţi! O să ai lucrurile cele noi în zori. Acum, dă-mi încălţămintea.

Torak se supuse şi femeia se uită la încălţările lui ca şi cum ar fi fost o pereche de somoni în descompunere.

– Mai multe găuri decît într-o plasă de pescuit, comentă ea.

Băiatul s-a simţit uşurat cînd ea a ieşit în grabă din adăpost.

Nu plecase de mult, cînd apăru Renn. Lupul se ridică şi-i linse degetele. Ea îl scărpină după urechi.

Torak ar fi vrut să-i mulţumească pentru că a intervenit în favoarea lui, dar nu prea ştia cum să înceapă. Tăcerea se prelungea.

– Cum te-ai descurcat cu Vedna? întrebă deodată Renn.

– Vedna? A, femeia lui Oslak? Nu cred că mă place.

– Nu e asta. E vorba de noile tale haine. Începuse să le facă pentru fiul ei. Acum le termină pentru tine.

– Fiul ei?

– Ucis de urs.

„Vai! Biata Vedna, gîndi el. Bietul Oslak! Asta explică şi obrajii mînjiţi cu lut. Probabil că e felul Corbilor de a ţine doliu."

Rana de pe obrazul lui Renn devenise purpurie. Torak întrebă dacă o doare. Ea negă, clătinînd din cap. El ghici că fetei îi era ruşine de ceea ce făcuse fratele ei.

– Ce e cu Fin-Kedinn? mai întrebă el. Cît de gravă e rana de la picior?

– E o rană urîtă. Adîncă pînă la os. Dar nu e nici un semn de cangrenă.

– Asta e bine. Ezită. A fost foarte supărat pe tine?

– Da. Dar nu de asta mă aflu aici.

– Atunci, de ce?

– Mîine, vin şi eu cu tine.

Torak îşi muşcă buzele.

– Cred că trebuie să mergem doar eu şi lupul.

Ea îi aruncă o privire iritată.

– De ce?

– Nu ştiu. Aşa cred eu.

– E o prostie.

– Poate. Dar asta e situaţia.

– Vorbeşti ca Fin-Kedinn.

– Ăsta e un motiv în plus. El nu-ţi va permite niciodată să vii.

– De cînd mă poate opri?

El rînji.

Fata nu-i mai răspunse. Indignată, se mută lîngă focul de la intrarea în adăpost.

– Vei lua masa de seară cu el, zise ea. E o onoare, în caz că n-ai ştiut.

Torak înghiţi în sec. Îi era teamă de Fin-Kedinn, dar, într-un fel ciudat, dorea să aibă încuviinţarea lui. Să ia masa de seară cu el suna cam descurajant.

– Vei fi şi tu acolo? întrebă el.

– Nu!

– Aha...

Din nou se lăsă liniştea. Apoi ea zise mai împăcată:

– Dacă vrei, am să-l ţin pe lup la mine. E mai bine să nu-l laşi singur cu cîinii.

– Mulţumesc.

Renn îşi coborî privirea şi descoperi că Torak are picioarele goale.

– Mă duc să văd dacă pot să-ţi găsesc o pereche de încălţări.

Puţin mai tîrziu, Torak se îndreptă spre adăpostul lui Fin-Kedinn, poticnindu-se în încălţămintea împrumutată, care-i era mult prea mare.

Îl găsi pe conducătorul Corb într-o discuţie aprinsă cu Saeunn, dar cei doi tăcură cînd intră el. Saeunn părea supărată. Figura lui Fin-Kedinn nu spunea nimic.

Torak se aşeză pe o piele de ren, cu picioarele încrucişate. Nu vedea nici un fel de mîncare prin apropiere, dar cîţiva oameni erau ocupaţi cu burdufurile de gătit, lîngă focul mare. Se întreba cînd vor mînca. Şi ce căuta el aici?

– Ţi-am spus ce gîndesc, zise Saeunn.

– Aşa şi trebuie, rosti Fin-Kedinn cu o voce neutră.

Nu făcură nici o tentativă de a-l include pe Torak în discuţie, ceea ce îi permise să studieze adăpostul lui Fin-Kedinn. Nu era mai mare decît celelalte şi de stîlpul acoperişului atîrnau obişnuitele unelte de vînător; dar coarda marelui arc din lemn de tisă era ruptă şi veşmîntul alb din piele de ren era pătat de sînge uscat: dovezi clare ale confruntării conducătorul Corb cu ursul şi ale supravieţuirii sale.

Deodată, Torak observă un om care-l privea din umbră. Avea părul şaten, tuns scurt, şi trăsături întunecate şi ofilite.

– E Krukoslik, îl informă Fin-Kedinn, din clanul Iepurelui de Munte.

Omul îşi duse ambii pumni în dreptul inimii şi îşi coborî privirea.

Torak făcu la fel.

– Krukoslik cunoaşte locurile astea mai bine decît oricine, adăugă Fin-Kedinn. Vorbeşte cu el

înainte de a pleca. Dacă nu te va putea ajuta prea mult, măcar îți va da cîteva sugestii privind supraviețuirea în munți. M-a impresionat starea în care erai cînd te-am prins. Fără haine de iarnă, cu un singur burduf de apă și fără hrană. Tatăl tău te-a învățat mai bine decît atît.

Torak își ținu răsuflarea.

– Deci l-ai cunoscut?

Saeunn se încruntă, dar Fin-Kedinn o potoli cu o privire.

– Da, afirmă el. L-am cunoscut. A fost o vreme cînd era cel mai bun prieten al meu.

Furioasă, Saeunn întoarse capul.

Torak simți cum furia creștea și în el.

– Dacă ai fost cel mai bun prieten al lui, de ce m-ai condamnat la moarte? De ce m-ai făcut să lupt cu Hord? De ce m-ai ținut legat, în timp ce adunarea clanurilor hotăra dacă să mă sacrifice sau nu?

– Ca să văd din ce aluat ești făcut, rosti calm Fin-Kedinn. Nu ești bun la nimic dacă nu poți să-ți folosești inteligența. Făcu o pauză. Dacă îți amintești, nu te-am ținut sub pază strictă. Și chiar l-am lăsat pe puiul de lup să stea cu tine.

Torak reflectă la toate acestea.

– Vrei să spui că m-ai supus unui test?

Fin-Kedinn nu răspunse.

Doi oameni se apropiară dinspre focul cel mare, aducînd patru boluri aburinde din lemn de mesteacăn.

– Mănîncă, zise Krukoslik întinzîndu-i unul lui Torak.

Fin-Kedinn îi aruncă o lingură din corn şi pentru o vreme Torak uită de toate, în timp ce înfuleca de zor. Era o supă lungă, făcută din copite de elan fierte, cu cîteva felii subţiri de inimă uscată de cerb în ea şi îngroşată cu boabe de scoruş şi ciuperci de copac, tari şi fără gust, pe care clanurile le numesc urechile bizonului. În afară de supă, mai primiră şi cîte o turtă din miez de ghindă fript: foarte amară, dar nu prea rea, după ce o rupeai şi o înmuiai în supă.

– Îmi pare rău, dar nu avem altceva mai bun, zise Fin-Kedinn. E greu să faci rost de vînat.

A fost singura referire pe care a făcut-o în legătură cu ursul. Torak era prea flămînd pentru a-i păsa. Numai după ce şi-a lins bolul a observat că Fin-Kedinn şi Saeunn de abia se atinseseră de ale lor. Saeunn le duse înapoi la burduful de gătit, apoi se întoarse la locul ei. Krukoslik îşi atîrnă lingura la cingătoare şi plecă să îngenuncheze lîngă focul cel mic de la intrarea în adăpost, în timp ce murmura o scurtă rugăciune de mulţumire.

Torak nu văzuse niciodată pe cineva asemănător lui. Purta o robă voluminoasă din piele cafenie de ren, care îi atîrna pînă la călcîie, şi un brîu lat şi roşu din piele de cerb. Semnul clanului lui era reprezentat de o mantie din blană de iepure, aşezată pe umeri şi vopsită roşu-aprins, iar tatuajul clanului era o bandă roşie trasată în zigzag pe frunte. Pe

piept îi atîrna un ciob, cît un deget de lung, din cristal de stîncă fumuriu.

Bărbatul îl surprinse pe Torak privindu-l și zîmbi.

– Fumul e respirația Spiritului Focului. Clanurile din munți venerează focul mai mult decît orice altceva.

Torak își aminti cît de reconfortant fusese pentru el și pentru Renn focul din grota de zăpadă.

– Pot să înțeleg asta foarte bine, comentă el.

Krukoslik zîmbi larg.

După-masă, Fin-Kedinn îi rugă pe toți ceilalți să plece, pentru ca el să poată sta singur de vorbă cu Torak. Krukoslik se ridică și se înclină. Saeunn scoase un șuierat furios și ieși din adăpost ca o furtună.

Torak se întrebă ce va urma.

– Saeunn nu crede că ar trebui să ți se mai spună și altceva, începu Fin-Kedinn. Ea crede că asta te va distrage, mîine.

– Să mi se mai spună ce? întrebă Torak.

– Ce ai vrea să știi?

Torak reflectă îndelung.

– Vreau să știu totul.

– Nu e posibil. Mai încearcă.

Torak zgîndări gaura din genunchiul pantalonilor din piele.

– De ce eu? De ce sînt eu Ascultătorul?

Fin-Kedinn își mîngîie barba.

– E o poveste lungă.

– E din cauza tatălui meu? Pentru că a fost magul Lup? Dușmanul pribeagului șchiop care a creat ursul?

– Asta e numai o parte din întreg.

– Dar cine era el? De ce erau dușmani? Pa n-a pomenit niciodată de el.

Cu un băț, conducătorul Corb scormoni în foc și Torak văzu liniile suferinței adîncindu-i-se de fiecare parte a gurii. Fără să-l privească, Fin-Kedinn zise:

– A pomenit vreodată tatăl tău de Devoratorii de Suflete?

Torak era uluit.

– Nu, n-am auzit niciodată de ei.

– Atunci înseamnă că ești singurul din codru care n-a auzit. Fin-Kedinn tăcu, lumina focului sculptîndu-i figura cu umbre. Devoratorii de Suflete, continuă el, au fost șapte magi, fiecare din alt clan. La început, nu erau diavoli. Își ajutau clanurile. Fiecare avea propriul har. Unul era șiret ca un șarpe; întotdeauna cufundat în cercetarea ierburilor și a poțiunilor. Unul era puternic ca un stejar; voia să deslușească mintea copacilor. Altul avea gînduri ce zburau mai iute ca un liliac; îi plăcea să farmece creaturile mici pentru a-i îndeplini poruncile. Altul era mîndru și vizionar, fascinat de demoni și încercînd în permanență să-i controleze. Se spunea că altul putea să stăpînească moartea.

Scormoni din nou în foc.

Pentru că nu mai continuă, Torak își adună tot curajul.

– Sînt doar cinci. Ai spus că erau şapte.

Fin-Kedinn nu-i dădu atenţie.

– Cu multe ierni în urmă s-au unit cu toţii, în secret. La început, şi-au spus Tămăduitorii. Minţindu-se singuri că doreau să facă numai bine, să vindece bolile, să păzească de demoni. Gura i se strîmbă dispreţuitoare. În curînd se îndreptară spre dezastru, pervertiţi de foamea lor de putere.

Degetele lui Torak se încleştară pe genunchi.

– De ce li s-a spus Devoratorii de Suflete? întrebă el, abia mişcîndu-şi buzele. Au mîncat într-adevăr suflete?

– Cine ştie? Oamenii erau speriaţi şi cînd oamenii sînt speriaţi, zvonurile devin realitate. Expresia lui era distantă, în timp ce-şi amintea. Mai mult decît orice, Devoratorii de Suflete doreau puterea. Pentru asta trăiau. Să ia în stăpînire codrul. Să-l oblige pe fiecare să se supună poruncilor lor. Apoi, acum treisprezece ierni, s-a întîmplat ceva ce le-a distrus puterea.

– Ce? şopti Torak. Ce s-a întîmplat?

Fin-Kedinn oftă.

– Tot ce trebuie să ştii tu e că a fost un foc mare şi Devoratorii de Suflete au fost împrăştiaţi. Unii au fost grav răniţi. Toţi s-au ascuns. Am crezut că ameninţarea a dispărut pentru totdeauna. Dar am greşit. Rupse băţul în două şi-l aruncă în foc. Omul căruia îi spui Pribeagul Şchiop – omul care a creat ursul – era unul dintre ei.

– Un Devorator de Suflete?

– Am ştiut imediat ce Hord mi-a vorbit despre el. Numai un Devorator de Suflete poate prinde în cursă atît de bine un demon. Întîlni privirea lui Torak. Tatăl tău era duşmanul lui. El a fost duşmanul al tuturor Devoratorilor de Suflete.

Torak nu-şi putea desprinde privirea din ochii aceia de un albastru-intens.

– Nu mi-a spus niciodată nimic.

– A avut motivele lui să n-o facă. Tatăl tău... Tatăl tău a făcut o mulţime de greşeli în viaţă. Dar a făcut tot ce a putut să-i oprească pe Devoratorii de Suflete. De aceea l-au ucis. Iată de ce te-a crescut pe tine departe de lume. Astfel, ei n-au ştiut nici măcar că exişti.

Torak îl privi fix.

– Că exist eu? De ce?

Fin-Kedinn nu-l asculta. Încă o dată privi în flăcări.

– Aproape că nu pare posibil, murmură el. Nimeni nici n-a bănuit măcar că are un fiu. Nici chiar eu.

– Saeunn ştia. Pa i-a spus acum cinci veri, la adunarea clanurilor de lîngă mare. Ea nu...

– Nu, zise Fin-Kedinn. Nu mi-a spus niciodată.

– Nu înţeleg, rosti Torak. De ce Pa n-a vrut ca Devoratorii de Suflete să ştie de mine? Ce nu e în regulă cu mine?

Fin-Kedinn îi studie chipul.

– Nimic. Nu trebuia să se știe de tine pentru că... Clătină din cap, ca și cum ar fi fost prea multe de spus. Pentru că într-o zi ai putea fi în stare să-i oprești.

Torak era îngrozit.

– Eu? Cum?

– Nu știu. Știu doar că, dacă ei află de existența ta, vor veni după tine. Încă o dată privirea lui o susținu pe a lui Torak. Aceasta este ceea ce Saeunn nu voia să știi. Și ceea ce eu cred că trebuie să știi. Dacă trăiești – dacă reușești să distrugi ursul – acesta nu va fi sfîrșitul. Devoratorii de Suflete vor descoperi cine a făcut-o. Vor afla că exiști. Și, mai devreme sau mai tîrziu, vor veni după tine.

Un tăciune trosni.

Torak tresări.

– Vrei să spui că – în cazul în care mîine supraviețuiesc – voi fi urmărit toată viața.

– N-am spus asta. Poți să fugi sau poți să lupți. Întotdeauna ai de ales.

Torak privi în sus, la veșmîntul pătat de sînge. Hord avea dreptate, aceasta e o luptă pentru un bărbat, nu pentru un băiat.

– De ce nu mi-a spus Pa nimic, niciodată? întrebă el.

– Tatăl tău știa ce face, răspunse Fin-Kedinn. A făcut destule prostii. Unele pentru care nu l-am iertat niciodată. Dar cu tine cred că a procedat cum trebuie.

Torak amuți.

– Pune-ţi următoarea întrebare, Torak: De ce vorbeşte profeţia despre un „Ascultător“? De ce nu despre un „vorbitor“ sau despre un „vizionar“?

Torak scutură din cap.

– Pentru că, de fapt, cea mai importantă calitate a unui vînător este să asculte. Să asculte ce-i spun vîntul şi copacii. Să asculte ce-i vorbesc despre pădure ceilalţi vînători, precum şi prada. Acesta e darul pe care ţi l-a transmis tatăl tău. Nu te-a învăţat arta vrăjitoriei şi nici despre istoria clanurilor. Te-a învăţat să vînezi. Să-ţi foloseşti inteligenţa. Făcu o pauză. Dacă vei reuşi mîine, numai aşa se va întîmpla. Folosindu-ţi inteligenţa.

Era trecut de miezul nopţii, dar Torak tot mai stătea lîngă focul cel mare din luminiş, privind întunecimea aruncată de Munţii Înalţi.

Era singur. Lupul plecase într-una din peregrinările lui nocturne şi singurele semne de viaţă din tabără erau Corbii tăcuţi care păzeau mijloacele de apărare şi zgomotul sforăiturilor din adăpostul lui Oslak.

Torak ar fi vrut s-o trezească pe Renn şi să-i spună totul. Dar nu ştia unde doarme aceasta. În plus, nu era sigur că putea să se convingă pe sine însuşi să-i spună despre Pa, despre prostiile pe care Fin-Kedinn zicea că le-a făcut.

„Dacă supravieţuieşti, acesta nu va fi sfîrşitul... Devoratorii de Suflete vor veni după tine... Poţi să fugi sau poţi să lupţi. Întotdeauna ai de ales...“

Imagini teribile îi bîntuiau mintea ca o furtună de zăpadă. Ochii ucigaşi ai ursului. Devoratorii de Suflete, ca nişte umbre abia zărite dintr-un coşmar. Faţa lui Pa, cînd acesta era pe moarte.

Pentru a le alunga din minte, se sculă şi începu să meargă de colo-colo. Se forţa să gîndească.

Nu avea idee ce trebuia să facă a doua zi, dar ştia că Fin-Kedinn avea dreptate. Singura lui şansă împotriva ursului era să-şi folosească inteligenţa. Spiritul Pămîntului îl va ajuta doar dacă va încerca să se ajute singur.

Încă o dată îşi aminti cuvintele profeţiei: „Ascultătorul luptă cu aerul şi vorbeşte cu tăcerea... Ascultătorul luptă cu aerul...“

Licărirea unei idei începu să-l lumineze.

30

Degetele lui Torak tremurau atît de tare, încît nu putea să scoată dopul de la cornetul de medicamente.

De ce lăsase asta pentru ultima clipă? Acum lupul se plimba prin faţa adăpostului şi Corbii aşteptau să-l vadă ieşind, iar el tot nu putea să scoată dopul din...

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Renn din uşă.

Faţa îi era palidă, ochii–încercănaţi.

Torak îi întinse cornetul de medicamente şi ea smulse cu dinţii dopul negru din lemn de stejar.

– Ăsta pentru ce e? întrebă ea restituindu-i-l.

– Pentru însemnele morţii, răspunse el fără să o privească.

Fetei i se tăie răsuflarea.

– Ca acelea ale omului de pe fluviul de gheaţă?

El dădu afirmativ din cap.

– Dar el a știut că moare. Tu trebuie să supraviețuiești...

– N-ai de unde să știi asta. Nu vreau să risc să-mi fie separate sufletele. Nu vreau să risc să devin demon.

Ea încetă să mai mîngîie urechile lupului.

– Ai dreptate.

Torak privi dincolo de ea, în luminiș, unde se iviseră zorile albastre. În timpul nopții, norii se rostogoliseră din munți, acoperind codrul cu un strat gros de zăpadă. Se întrebă dacă asta îl va ajuta sau îl va stînjeni.

Deșertă în palmă puțin ocru roșu și scuipă peste el. Dar gura îi era atît de uscată, încît nu putu să pregătească pasta.

Renn se aplecă și îi scuipă în palmă. Apoi luă și puțină zăpadă, o încălzi în mîini și o adăugă la pasta făcută.

– Mulțumesc, mormăi el.

Tremurînd, trasă cîte un cerc pe fiecare cîlcîi, pe stern și pe frunte. Cînd îl termină pe cel de pe frunte, închise ochii. Ultima oară cînd a făcut asta a fost pentru Pa.

Lupul se lipi strîns de el, impregnîndu-și mirosul pe noii pantaloni de piele ai lui Torak. Își puse apoi laba din față pe brațul lui. „Sînt alături de tine."

Torak se aplecă și-i mirosi botul. „Știu."

– Ia-o, zise Renn scoțînd traista din piele de corb. Am mai adăugat niște pelin și am controlat

totul împreună cu Saeunn. Farmecele de camuflare trebuie să funcţioneze. Ursul nu va simţi nanuakul.

Torak îşi agăţă punga la cingătoare. Deja putea să simtă însemnele morţii întărindu-i-se pe piele.

– Ar fi bine să iei şi asta.

Renn ţinea o legăturică din fîşii de mesteacăn.

– Ce este?

Ea părea speriată.

– Ceea ce ai cerut. Am stat trează aproape toată noaptea ca să o fac.

Era îngrozit. Aproape că uitase. Dacă ar fi plecat fără asta, ce s-ar fi întîmplat cu planul lui?

– Am pus şi nişte ierburi purificatoare, zise Renn.

– De ce?

– Ei bine, dacă... dacă ucizi ursul, vei deveni impur. Vreau să spun că e totuşi un urs, un vînător. Chiar dacă are un demon în el. Vei avea nevoie să te purifici.

Cît de mult îi plăcea lui Renn să anticipeze totul! Torak se simţi mai bine văzînd că Renn îşi închipuia că are o şansă în faţa ursului!

Lupul scoase un scheunat nerăbdător şi băiatul inspiră adînc. Era timpul să plece.

Cînd începură să traverseze luminişul, Torak îşi aminti de cornetul de medicamente lăsat în adăpost şi fugi înapoi după el. Ieşind apoi afară, deschise punga cu medicamente cu mîini tremurătoare

pentru a băga cornetul înăuntru, dar acesta îi alunecă din mînă.

Fin-Kedinn fu cel care îl ridică.

Conducătorul Corb era în cîrje. Cînd se uită la cornetul de medicamente din mînă, păli.

– Ăsta a fost al mamei tale, zise el.

Torak clipi.

– De unde ştii?

Fin-Kedinn tăcu. Apoi i-l restitui.

– Să nu-l pierzi niciodată.

Torak băgă cornetul în pungă. Părea ciudat ce spusese conducătorul, dat fiind locul spre care se îndrepta Torak. Cînd se întoarse să plece, Fin-Kedinn îl chemă înapoi.

– Torak...

– Da?

– Dacă supravieţuieşti, există aici, printre noi, un loc pentru tine. Asta dacă vrei să rămîi cu noi.

Torak era prea surprins pentru a vorbi. Cînd îşi reveni, conducătorul Corb plecase, cu acelaşi aer misterios, ca de obicei.

Munţii Înalţi erau tiviţi cu aur, cînd Torak se îndreptă spre Corbi prin zăpada ce scîrţîia. Oslak îi înmînă sacul de dormit şi burduful de apă, Renn – securea, tolba şi arcul. Spre surprinderea lui, Hord îl ajută cu desaga. Era tras la faţă, dar părea că acceptase că nu el era cel care trebuia să caute muntele.

Saeunn făcu un semn cu mîna asupra lui Torak şi apoi asupra lupului.

– Fie ca paznicul să zboare împreună cu voi amîndoi.

– Şi să alerge cu voi, completă Renn încercînd să zîmbească.

Torak îi făcu un semn scurt din cap. Ar fi vrut să fi plecat deja.

Corbii îl priveau în linişte cum porni prin zăpadă, cu lupul tropăind pe urmele lui...

Nu se mai uită înapoi.

Codrul era tăcut, dar, cînd lupul preluă conducerea, arăta nerăbdător şi neînfricat. Torak înainta cu greu în urma lui, cu respiraţia aburindă. Era foarte frig, dar, mulţumită Vednei, nu simţea. Cît timp dormise, ea îi adusese noua îmbrăcăminte în adăpost. Pe sub pieptar, un fel de bluză din piele de raţă, cu penele moi de pe piept lipite de pielea lui; un veşmînt cu glugă şi pantaloni groşi pentru iarnă, din piele de ren; mănuşi din blană de iepure, agăţate de o curea trecută prin mîneci; şi vechile lui încălţări peticite îndemînatic, cu apărători tari pentru glezne, din piele de ren, căptuşite cu blană de jder de pin, precum şi benzi din piele de rechin cusute pe tălpi, pentru a adera mai bine la gheaţă.

Vedna desprinsese chiar pielea clanului de pe vechiul lui pieptar şi o cususe pe veşmînt. Peticul de blană de lup era zdrenţăros şi murdar, dar foarte preţios. Fusese făcut de Pa.

Lupul coti brusc pentru a cerceta ceva şi Torak se luă după el, atent. Urme de veveriţă. Micuţe şi semănînd cu o mînă. Torak studie urmele lăsate pe potecă şi văzu că veveriţa ţopăise printre tufişurile de ienupăr acoperite de zăpadă, apoi făcuse lungi sărituri speriate şi dispăruse sub un pin.

Torak îşi scoase gluga şi se uită după ea.

Codrul era perfect liniştit. Indiferent ce speriase veveriţa, acum plecase. Dar Torak era furios pe sine însuşi. Ar fi trebuit să descopere singur urmele. „Fii în alertă!“

Cînd porniră mai departe, o gaiţă îi urmări din copac în copac. Soarele se ridicase pe cerul fără nori. În curînd Torak gîfîia, în timp ce trudea prin zăpada proaspătă şi orbitoare, înaltă pînă la genunchi. Hotărîse să nu-şi pună încălţările de zăpadă: cu ele mergea mai uşor, dar l-ar fi împiedicat dacă ar fi trebuit să se mişte mai repede.

Lupul se descurca mai bine, deoarece pieptul lui îngust tăia troienele ca o canoe ce spinteca apa. Cam pe la mijlocul dimineţii totuşi, chiar şi el obosise. Terenul urca în mod constant, aşa cum spusese Krukoslik că se va întîmpla.

– Bunicul meu a ajuns odată aproape de munte, le explicase el, cînd Torak l-a trezit. Atît de aproape, încît a putut să-l simtă. Plecînd de aici, vei urma cursul apei spre miazănoapte şi terenul va urca pînă vei ajunge în umbra Munţilor Înalţi. Cam

pe la amiază, vei da de un molid trăsnit, la intrarea într-o viroagă. Viroaga e abruptă: prea abruptă pentru a te cățăra pe ea. Dar există o potecă lîngă versantul vestic...

– Ce fel de potecă? întrebase Torak. Cine a făcut-o?

– Nimeni nu ştie. Dar urmează-o. Copacul lovit de trăsnet are puterea să protejeze. Păzeşte poteca de rău. Poate că te va proteja şi pe tine.

– Apoi ce urmează? Unde merg după aceea?

Krukoslik îşi însoţea explicaţiile cu gesturi.

– Urmează poteca. Undeva, la sfîrşitul viroagei, se ridică muntele.

– Cît de departe?

– Nimeni nu ştie. Bunicul meu n-a mers mai departe, pentru că Spiritul l-a oprit. Spiritul nu dă voie voie nimănui să treacă. Poate... poate că se va purta altfel cu tine.

„Poate", gîndi Torak, tîrîndu-şi picioarele prin zăpadă.

Dacă planul lui va funcţiona, dacă Spiritul Pămîntului va răspunde rugăminţii lui, ursul va fi distrus şi pădurea va supravieţui. Dacă nu, nu va exista o a doua şansă. Nici pentru el, nici pentru codru.

În faţa lui, lupul îşi înalţă capul şi amuşină. Blana de pe ceafă era zbîrlită. Ce a simţit?

Cîţiva paşi mai departe, Torak observă că zăpada fusese scuturată de pe vîrfurile crengilor copacilor, cam la înălţimea umerilor. Apoi descoperi un vlăstar de ienupăr cu mai multe rămurele rupte.

– Cerb roşu, murmură el.

O învălmăşeală de urme pe potecă îi confirmă ipoteza. După aspectul lor, fusese un singur cerb, probabil un mascul: ei nu-şi ridică picioarele din faţă la fel de sus cum fac ciutele. Apoi, Torak mai văzu şi că animalul se tîrîse prin zăpadă.

Dar dacă a fost doar un cerb, de ce era zbîrlită blana de pe ceafa lupului?

Torak privi în jur. Putea să simtă cum îşi ţinea codrul răsuflarea.

Urmele ursului îi săriră în ochi din zăpadă.

Nu le văzuse mai devreme, deoarece între ele era o distanţă foarte mare, dar acum descoperi semnele săriturii panicate a cerbului, în vale, şi urmele ursului alergînd după el. Lungimea pasului acestuia era îngrozitor de mare.

Încercînd să se calmeze, Torak se străduí să observe mai bine poteca. Ursul alergase foarte repede, aşa cum dovedea amprentele, cu urmele labelor din spate, avînd formă umană, înaintea urmelor celor din faţă, mai depărtate. Fiecare era de trei ori mai mare decît capul lui.

„Sînt proaspete, gîndi el, deşi muchiile erau deja uşor rotunjite. Cu soarele ăsta, nu le va trebui mult...“

Lupul sări peste urme, nerăbdător să-şi continue drumul.

Torak îl urmă fără grabă. Fiecare tufiş şi fiecare bolovan parcă aveau forma ursului.

În timp ce urcau cu greu colina, lupul deveni din ce în ce mai agitat: alergînd înainte, apoi întorcîndu-se la Torak şi îndemnîndu-l cu mici scheunături hîrîite. Poate că, în sfîrşit, se apropiaseră de munte. Poate că de aceea lupul era mai mult nerăbdător decît speriat. Torak ar fi vrut să-i împărtăşească nerăbdarea, dar tot ce putea să simtă era greutatea nanuakului de la cingătoare şi amenin-ţarea ursului.

Un răcnet depărtat străbătu pădurea.

O gaiţă scoase un ţipăt şi zbură panicată.

Torak apucă mînerul cuţitului cu atîta putere că-l duru. Cît era de aproape? Unde era? Nu putea să spună.

Lupul îl aştepta să-l ajungă: cu blana de la ceafă zbîrlită, dar cu coada ridicată. Era clar ce voia să însemne. „Încă nu."

În timp ce Torak înainta cu greu prin zăpadă, se întreba ce se întîmplase cu sufletele ursului. Mai ales, aşa cum spusese Renn, pentru că el continua să fie urs; odată probabil că prinsese somoni şi culesese boabe; şi iarna hibernase. Oare sufletele lui se mai aflau în trup, împreună cu demonul? Prinse ca într-o capcană, îngrozite?

Ocoli un bolovan – şi iată molidul lovit de trăsnet.

Sufletul i se cutremură.

Deasupra lui, Munţii Înalţi atingeau cerul, orbitor de albi. Viroaga îi despica, asemeni unei tăieturi de cuţit. Înainta ca o rană în munţi, din ce în ce mai

departe, capătul ei pierzîndu-se într-un nor de nepătruns. O potecă îngustă se cățăra pe versantul vestic, începîndu-și șerpuirea chiar din locul unde stătea Torak. Cine o făcuse? În ce scop? Cine ar îndrăzni să pună piciorul pe ea și să se aventureze în locurile acelea bîntuite?

Deodată, norii de la capătul viroagei se despărțiră și Torak văzu ce se afla dincolo de ea. Nori de furtună se lipeau de versanți; un frig groaznic, dar fără vînt cobora din vîrf; neînchipuit de înalt, acesta străpungea cerul: Muntele Spiritului Pămîntului.

Torak închise ochii, dar tot mai putea să simtă puterea Spiritului îngenunchindu-l. Putea să-i simtă furia. Devoratorii de Suflete invocaseră un demon din Lumea de Dincolo; eliberaseră un monstru în pădure. Încălcaseră pactul. De ce ar ajuta Spiritul clanurile, cînd unii oameni fuseseră atît de răi?

Torak își înclină capul. Nu putea să meargă mai departe. Nu aparținea acestui ținut. Acesta era tărîmul spiritelor, nu al oamenilor.

Cînd deschise ochii, muntele dispăruse, înfășurat din nou în nori, ca într-un giulgiu.

Torak se lăsă pe călcîie. „Nu pot s-o fac, gîndi el, nu mă pot duce acolo."

Lupul stătea în fața lui, cu ochii migdalați la fel de puri ca apa de izvor. „Ba da, poți. Eu sînt cu tine."

Torak clătină din cap.

Lupul îl privi lung și serios.

Torak se gîndi la Renn şi la Fin-Kedinn, şi la Corbi, şi la toate celelalte vietăţi din codru. Se gîndi la Pa: nu Pa cel care zăcea pe moarte printre dărîmăturile adăpostului lor, ci Pa, aşa cum fusese înainte de a-l ataca ursul: rîzînd la glumele făcute de Torak.

Durerea îi răscoli pieptul. Îşi scoase cuţitul din teacă şi-şi trase mănuşa de pe mînă, lăsînd-o să se odihnească pe ardezia albastră şi rece.

– Nu te poţi opri acum, rosti el cu glas tare. Ai făcut un legămînt faţă de Pa.

Îşi luă de pe umăr tolba şi arcul, şi le rezemă de copac. Apoi făcu acelaşi lucru cu desaga, sacul de dormit, burduful cu apă şi securea. Nu avea nevoie de ele; doar de cuţit, de nanuakul din punga din piele de corb şi de legăturica din fîşii de mesteacăn făcută de Renn, ce se afla în punga lui cu medicamente.

După o ultimă privire aruncată pădurii, îl urmă pe lup, în sus, pe cărare.

31

În clipa în care Torak puse piciorul pe cărare, frigul se înteţi. Respiraţia îi pocnea în nări. Genele i se lipeau. Spiritul îl avertiza să se întoarcă.

Gheaţa de sub tălpi era subţire şi fiecare pas răsuna de-a lungul viroagei. Labele moi ale lupului nu făceau zgomot. Acesta se întoarse şi-l aşteptă pe Torak să-l ajungă: părea relaxat şi dădea uşor din coadă. Arăta ca şi cum ar fi fost încîntat că se află acolo.

Gîfîind, Torak ajunse la nivelul lui. Drumul era atît de îngust, încît nu aveau loc decît dacă stăteau lipiţi unul de altul. Torak îşi aruncă privirea în jos şi imediat ar fi dorit să n-o fi făcut. Deja fundul viroagei era foarte departe sub ei.

Mai urcară un pic. Soarele lumina versantul opus al viroagei şi strălucirea deveni orbitoare. Gheaţa

devenea înşelătoare. Cînd Torak păşi prea aproape de marginea potecii, gheaţa se sparse şi el fu aproape gata să cadă.

Patruzeci de paşi mai încolo, poteca se lărgea uşor trecînd pe dedesubtul unei protuberanţe stîncoase. Era prea puţin adîncă şi Torak nu-şi putea face o grotă din ea: doar o scobitură în bazaltul negru din peretele viroagei, pe sub care se putea trece. La vederea ei, moralul lui Torak crescu. Spera să se poată adăposti acolo. Ar avea nevoie de aşa ceva, dacă planul lui...

Alături de el, lupul se încordă.

Privea în jos, în viroagă, cu urechile îndreptate înainte şi cu fiecare fir de păr de pe spinare răscolit.

Apărîndu-se de soare, Torak se uită la rîndul lui peste margine. Nimic. Trunchiuri negre de copaci. Bulgări acoperiţi cu zăpadă. Nedumerit, se întoarse să plece şi ursul apăru deodată, aşa cum fac urşii întotdeauna. La început o mişcare pe fundul viroagei, apoi, iată-l!

Chiar de la această distanţă – cincizeci, şaizeci de paşi sub el – era enorm. În timp ce Torak stătea pironit locului, ursul se legănă dintr-o parte în alta căutînd o urmă de miros. Nu simţi nimic. Torak era prea sus. Ursul nu ştia că e acolo. Băiatul îl văzu întorcîndu-se şi îndreptîndu-se în josul viroagei, spre codru.

Acum el trebuia să facă un lucru de necrezut. Trebuia să-l ademenească să se întoarcă.

Exista doar un mod sigur de a-l determina s-o facă. Îşi scoase mănuşile şi suflă în pumni pentru

a-şi încălzi degetele: apoi dezlegă traista din piele de corb de la cingătoare. Tăind sfoara din păr care o lega, deschise cutia din scoarţă de scoruş, de unde îl privea nanuakul: ochii rîului, dintele de piatră, lampa.

Lupul scoase un scheunat hîrîit.

Torak îşi trecu limba peste buzele crăpate şi reci. Din punga cu medicamente scoase legăturica din fîşii de mesteacăn a lui Renn. Îndesă ierburile purificatoare şi fîşiile de mesteacăn care le învelea în gulerul veşmîntului şi se uită la ceea ce făcuse Renn toată noaptea, pentru el: o punguţă din ierburi împletite. Ochiurile plasei erau atît de fine, că puteau să ţină chiar şi ochii rîului, lăsînd totuşi lumina nanuakului să iradieze strălucitoare în afară. Lumină pe care Torak nu putea s-o vadă, dar ursul da.

Avînd grijă să nu atingă nanuakul cu mîinile goale, deşertă lampa, dintele de piatră şi ochii rîului în punguţa din plasă de iarbă. Apoi o strînse la gură şi trecu şnurul cu care era legată peste cap. Acuma purta nanuakul pe piept, fără să-l mai ascundă.

Ochii lupului reflectară lumina slabă, strălucitoare ca aurul, lumina nanuakului. Dacă lupul putea s-o vadă, atunci putea şi demonul. Torak conta pe asta.

Se întoarse pentru a-l înfrunta pe urs. Acesta era la o oarecare distanţă, jos, în viroagă, mişcîndu-se fără efort prin zăpadă.

– Uită-te, zise Torak coborîndu-şi glasul scăzut pentru a nu supăra Spiritul Pămîntului. După asta umbli: cel mai strălucitor dintre sufletele strălucitoare

pe care le urăşti atît, pe care doreai dintotdeauna să le adulmeci. Acum, vino după el.

Ursul se opri. Un frison trecu prin masiva lui cocoaşă de pe umeri. Căpăţîna cea mare se răsuci. Ursul se întoarse şi începu să se îndrepte spre Torak.

O bucurie imensă tălăzui în el. Monstrul acesta l-a ucis pe Pa. De atunci, Torak nu încetase să se ascundă. Acum nu mai fugea. Se va confrunta cu el.

Ursul fu mai rapid decît se aşteptase Torak; în curînd se va afla sub el. Se ridicase pe picioarele din spate. Deşi Torak se afla cu cincizeci de paşi mai sus, îl văzu atît de clar, încît părea că poate să întindă mîna şi să-l atingă.

Ursul înalţă capul şi-i întîlni privirea. În acea clipă, Torak uită de Spirit, uită de jurămîntul făcut lui Pa. Nu se afla pe poteca îngheţată de munte. Era din nou în codru. Din adăpostul distrus venea strigătul sălbatic al lui Pa. „Torak! Fugi!“

Nu putea să se mişte. Ar fi vrut să fugă – să alerge pe potecă în sus, pînă la protuberanţă, aşa cum ştia că ar trebui s-o facă – dar nu putea. Încet, demonul îi anihila voinţa, trăgîndu-l mai jos, mai jos...

Lupul mîrîi.

Torak îşi reveni şi se îndreptă clătinîndu-se, în sus, pe potecă. Privind în ochii aceia fusese ca şi cum ar fi privit la soare; imaginea lor înconjurată cu verde rămăsese imprimată pe retina lui.

Auzi trosnetele gheţii, în timp ce ursul începu să-şi croiască drum cu ghearele, în sus pe peretele viroagei. Şi-l imagină căţărîndu-se cu o uşurinţă

mortală. Trebuia să ajungă la protuberanța stîncii sau nu va mai avea nici o șansă.

Lupul sărea, înaintînd pe potecă în sus. Torak alunecă și căzu într-un genunchi. Se luptă să se ridice. Privi peste margine. Ursul străbătuse deja o treime din distanță.

Continuă să fugă. Ajunse la protuberanță și se retrase în scobitura stîncii, ghemuit, chinuindu-se să respire. Acum venea restul planului: trebuia să-l cheme pe Spirit în ajutor.

Străduindu-se să stea drept, își umplu plămînii cu aer, își dădu capul pe spate și urlă.

Lupul preluă urletul și strigătele lor pătrunzătoare se izbiră de pereții viroagei, înainte și înapoi, înainte și înapoi prin munți. „Spirit al Pămîntului, urla Torak, ți-am adus nanuakul! Auzi-mă! Trimite-ți puterea să distrugă demonul din codru!“

Mai jos de el, îl auzea pe urs apropiindu-se... Gheața trosnea în viroagă.

Continuă să urle, iar și iar, pînă ce îl durură coastele. „Spirit al Pămîntului, ascultă-mi rugămintea...“

Nu se întîmplă nimic.

Torak se opri din urlat. Groaza puse stăpînire pe el. Spiritul Pămîntului n-a răspuns la rugămintea lui. Ursul venea spre el...

Deodată realiză că și lupul se oprise din urlat.

„Uită-te în spatele tău, Torak.“

Se întoarse și văzu securea lui Hord, balansîndu-se, gata să fie aruncată spre el.

32

Torak se feri şi securea îi şuieră pe lîngă ureche, transformînd în aşchii gheaţa de pe locul unde se înfipse.

Hord o ridică.

– Dă-mi nanuakul! strigă el. Trebuie să-l duc muntelui!

– Pleacă din calea mea! rosti Torak.

De la marginea viroagei venea un scrîşnet de gheaţă. Ursul era aproape sus.

Faţa descompusă a lui Hord se strîmbă de durere. Torak putea doar să-şi imagineze ce a însemnat pentru el să-i urmărească prin codrul bîntuit de demoni, să înfrunte mînia Spiritului, aventurîndu-se în sus, pe cărare.

– Dă-mi nanuakul, repetă Hord.

Lupul avansă spre el cu tot trupul cutremurat de mîrîituri. Nu mai era pui; era un lup tînăr şi feroce, apărîndu-şi fratele de haită.

Hord nu-i dădu atenţie.

– Pun eu mîna pe el! E vina mea că s-au întîmplat toate astea! Eu trebuie să le pun capăt!

Deodată, Torak înţelese.

– Tu ai fost, rosti el. Tu ai fost acolo, cînd a fost creat ursul. Erai la Clanul Cerbului Roşu. L-ai ajutat pe Devoratorul de Suflete şchiop să prindă în cursă demonul.

– N-am ştiut! protestă Hord. Mi-a spus că are nevoie de un urs, iar eu am prins unul tînăr. N-am ştiut niciodată ce intenţiona să facă!

Apoi lucrurile se precipitară. Hord îşi balansă securea pentru a o trimite spre gîtul lui Torak. Acesta îşi feri capul. Lupul sări la Hord, înfingîndu-şi colţii în încheietura mîinii lui. Hord mugi şi dădu drumul securii din mînă, dar cu pumnul liber aplică o ploaie de lovituri în capul lupului.

– Nu! ţipă Torak, scoţînd cuţitul şi aruncîndu-se la Hord. Acesta apucă lupul de ceafă şi-l izbi de bazalt, apoi se întoarse şi se întinse după nanuak, ce se legăna la gîtul lui Torak.

Acesta se smuci, dîndu-se înapoi pentru a nu fi ajuns. Hord se aruncă la picioarele lui şi-l trase înapoi pe gheaţă. Dar, căzînd, Torak îşi smulse punguţa de la gît şi o aruncă în sus pe cărare, să nu fie ajunsă de

Hord. Lupul se ridică scuturîndu-se şi sări după pungă, prinzînd-o din aer, dar aterizînd periculos de aproape de marginea viroagei.

– Lupule! strigă Torak, luptînd să se elibereze de Hord, care încălecase pe pieptul lui, imobilizîndu-i braţele cu genunchii.

Lupul bîjbîia cu labele din spate după marginea cărării. Chiar de sub el se auzi un mormăit ameninţător – apoi ghearele negre ale ursului spintecară aerul, ratînd la milimetru labele lupului...

Acesta făcu un salt uriaş şi ajunse pe potecă. Se hotărî să-i înapoieze lui Torak obiectul pe care acesta îl aruncase, aşa că ţopăi spre el cu nanuakul în fălci.

Hord se întinse să ajungă la traistă. Torak îşi eliberă o mînă. Dacă braţul cu cuţitul n-ar fi fost ţinut sub genunchiul lui Hord...

Un răcnet cumplit zgudui viroaga. Îngrozit, Torak îl văzu pe urs ridicîndu-se deasupra marginii potecii.

Şi, în acel ultim moment, cînd ursul îi domina şi lupul se oprise cu nanuakul în fălci, în acel ultim moment, cînd Torak se lupta cu Hord, adevăratul înţeles al profeţiei îi pătrunse în minte. „Ascultătorul îşi dă muntelui sîngele inimii lui.“

Sîngele inimii lui.

Lupul.

„Nu!“ îi răsună în minte protestul.

Dar acum ştia ce trebuia să facă. Şi strigă la lup cu glas tare:

– Du-l la munte! pufni, pe limba lupului.

Privirea de aur a lupului o întîlni pe a lui.

Torak pufni din nou. Ochii lui îl îndemnau.

Lupul se întoarse şi alergă în sus, pe potecă, spre munte.

Hord mîrîi furios şi se îndreptă după el clătinîndu-se, dar alunecă şi se rostogoli înapoi ţipînd, direct între labele ursului.

Torak se ridică. Hord continua să ţipe. Torak trebuia să-l ajute...

Deasupra lor se stîrni un zgomot asurzitor.

Poteca se cutremură. Torak căzu în genunchi.

Zgomotul crescu, transformîndu-se într-un răcnet ascuţit. Torak se aruncă sub protuberanţa stîncii şi, o clipă mai tîrziu, zăpada începu să alunece năvălind turbată şi ucigaşă, luîndu-l cu ea pe Hord, luînd cu ea ursul, trimiţîndu-i pe amîndoi urlînd, în prăpastie, spre moarte.

Spiritul Pămîntului ascultase rugămintea lui Torak.

Ultimul lucru pe care-l văzu Torak fu lupul, cu nanuakul încă în fălci, alergînd pe sub zăpada înfuriată, spre munte.

– Lupule! strigă el. Apoi întregul univers deveni alb.

Torak n-a aflat niciodată cît de mult a stat ghemuit, lipit de peretele de piatră, cu ochii strîns închişi.

Pînă la urmă deveni conştient că zgomotul s-a transformat în ecou şi că ecoul ajunse din ce în ce mai slab. Spiritul Pămîntului se retrăgea cu paşi mari în munţi.

Sunetul paşilor lui se pierdu în ninsoarea care începuse să cadă...

Şi apoi într-o şoaptă...

După care, linişte.

Torak deschise ochii.

Putea să vadă dincolo de viroagă. Nu fusese îngropat de viu. Spiritul Pămîntului trecuse peste protuberanţa stîncoasă şi-l lăsase în viaţă. Dar unde era lupul?

Se ridică şi se împiedică de marginea potecii. Frigul acela cumplit dispăruse. Văzu munţii printr-o ceaţă de ninsoare. Jos, viroaga dispăruse sub o îngrămădire haotică de gheaţă şi stînci. Acolo, îngropaţi sub zăpadă, zăceau Hord şi ursul.

Hord plătise cu viaţa. Ursul era acum ca o coajă goală, pentru că Spiritul izgonise din ea demonul în Lumea de Dincolo. Poate că şi sufletele ursului îşi dobîndiseră acum pacea, după lunga lor detenţie alături de demon.

Torak îşi îndeplinise jurămîntul făcut lui Pa. Dăduse nanuakul Spiritului Pămîntului, iar Spiritul a distrus ursul.

Ştia asta, dar nu putea s-o simtă. Tot ceea ce simţea era durerea din pieptul lui. Unde era lupul? Ajunsese

la munte înainte de a se prăvăli zăpada? Ori zace şi el îngropat sub gheaţă?

– Te rog să fii viu, murmură Torak. Te rog. N-am să mai cer nimic altceva, niciodată.

O adiere îi răvăşi părul, dar nu-i aduse răspunsul.

O cioară tînără zbură pe deasupra munţilor, croncănind şi dansînd pe cer de bucuria zborului. Dinspre răsărit se auzea un bocănit de copite. Torak ştia ce înseamnă. Însemna că renii ieşeau din mlaştini. Pădurea revenea la viaţă.

Întorcîndu-se, văzu că drumul spre miazăzi rămăsese liber: va putea să afle calea înapoi spre Renn, Fin-Kedinn şi Corbi.

Apoi, dinspre miazănoapte – de dincolo de torentul de gheaţă care blocase cărarea, de dincolo de norii care ascundeau Muntele Spiritului Pămîntului – se auzi urletul unui lup.

Nu era un urlet lung, înalt şi şovăitor, ca al unui pui, ci urletul puternic, impresionant al unui lup tînăr. Era cîntecul lupului, fără urmă de îndoială.

Durerea din pieptul lui Torak se sfărîmă, uşurîndu-i inima.

Şi, pe cînd asculta urletul lupului, distinse mai multe voci de lupi care se alăturaseră puiului: interferîndu-se, dar nereuşind să acopere vocea clară şi mult iubită. Lupul nu era singur.

Ochii lui Torak se umplură de lacrimi. Înţelese. Lupul urla un rămas-bun. Nu se va mai întoarce.

Urletul încetă. Torak plecă capul.

– Dar trăieşte, zise el cu glas tare. Asta contează. Trăieşte.

Ar fi dorit să îi urle un răspuns: să-i spună lupului că despărţirea nu va fi pentru totdeauna; că, într-o zi, el va găsi o cale să fie din nou împreună. Dar nu ştia cum s-o spună, pentru că în graiul lupilor nu exista timpul viitor.

Aşa că o spuse pe limba lui. Ştia că lupul n-ar fi priceput, dar înţelegea totodată că astfel făcea o promisiune, atît lui însuşi, cît şi lupului.

– Într-o zi, strigă el şi vocea lui răsună în văzduh, într-o zi vom fi din nou împreună. Vom vîna împreună în pădure. Împreună... Vocea i se frînse. Îţi promit, lupule, fratele meu.

Nu veni nici un răspuns. Torak nici nu aşteptase vreunul. Îşi făcuse doar o promisiune.

Se aplecă după un pumn de zăpadă şi-şi răcori faţa ce-i ardea. Se simţi mai bine. Mai luă puţină zăpadă şi şterse însemnul morţii de pe frunte.

Apoi se întoarse şi se afundă în pădure.

NOTA AUTOAREI

Dacă ai putea să te întorci în timp, în lumea lui Torak, ai vedea că o parte din ea îţi e uimitor de familiară, iar o parte – complet străină. Ar trebui să te întorci în urmă cu şase mii de ani, într-o vreme cînd pădurea acoperea tot nord-vestul Europei. Era Glaciară se terminase de cîteva mii de ani, aşa că mamuţii şi tigrii cu colţi-sabie dispăruseră. Mulţi dintre copacii, plantele şi animalele de atunci ar fi asemănătoare celor de acum, dar caii sălbatici ar fi mai mari şi probabil că ai fi uimit cînd ai da cu ochii pentru prima oară de un bizon: un bou sălbatic enorm, cu coarnele îndreptate înainte şi care, pînă la greabăn, măsura aproximativ 1,80 m.

Oamenii lumii lui Torak ar arăta chiar ca tine sau ca mine, dar modul lor de viaţă ţi s-ar părea foarte diferit. Vînătorii-culegători trăiau în mici clanuri şi se mişcau mult: uneori, stăteau într-o tabără doar cîteva zile, ca Torak şi Pa din clanul Lupului; alteori, stăteau o lună sau un sezon întreg: precum clanurile Corbului şi al Mistreţului. Încă nu auziseră de agricultură şi nu cunoşteau scrisul, metalele sau roata. Nu aveau nevoie de ele. Erau nişte supravieţuitori extraordinari. Ştiau totul despre animalele, copacii, plantele şi pietrele din pădure. Cînd le trebuia ceva, ştiau unde să-l găsească sau cum să-l facă.

Multe dintre acestea am putut să le aflu din arheologie: cu alte cuvinte, din descoperirea armelor clanurilor, a mîncării, a îmbrăcăminţii şi a adăposturilor pe care le-au lăsat în urma lor, în pădure. Dar aceasta e numai o parte. Cum gîndeau ei? Ce credeau ei despre viaţă şi moarte, şi de unde veneau?

Pentru aceasta, am cercetat viaţa unor vînători-culegători din timpurile noastre. E vorba de triburile nativilor americani, de triburile de ioniţi (eschimoşi), san din Africa de Sud şi ainu din Japonia.

Şi totuşi, ne întrebăm cum se simţeau trăind în pădure? Cu ce semăna gustul răşinii de molid? Sau al inimii de ren, sau al elanului afumat? Cum te-ai simţi dormind într-unul din adăposturile acelea, cu partea din faţă deschisă, ca ale clanului Corbului?

Din fericire, e posibil să afli, cel puţin într-o oarecare măsură, pentru că o parte din acea pădure încă mai există. Am fost acolo. Şi, în astfel de momente, ai nevoie doar de trei secunde pentru a te întoarce cu şase mii de ani în urmă. Dacă auzi cerbul roşu mugind în toiul nopţii sau descoperi urme proaspete de lup încrucişîndu-se cu ale tale, dacă deodată trebuie să convingi un urs foarte nervos că nu eşti nici ameninţare, nici pradă... atunci te afli în vremea aceea, înapoi, în lumea lui Torak.

În final, aş dori să mulţumesc unor persoane. Vreau să-i mulţumesc lui Jorma Patosalmi că m-a

călăuzit prin pădurile Finlandei de Nord, că m-a lăsat să încerc să sun dintr-un corn din scoarță de mesteacăn, că mi-a arătat cum să car focul într-o bucată de ciupercă arzînd înăbuşit şi pentru o mulţime de alte sugestii privind vînătoarea şi alte informaţii din pădure. De asemenea, vreau să-i mulţumesc domnului Derrick Coyle, yeomanul care îngrijeşte corbii din Turnul Londrei, că mi-a făcut cunoştinţă cu unii dintre cei mai impunători corbi de acolo. În ce priveşte lupii, sînt profund îndatorată activităţii lui David Mech, Michael Fox, Lois Crisler şi Shaun Ellis. Şi, în cele din urmă, vreau să mulţumesc agentului meu, Peter Cox şi editoarei mele, Fiona Kennedy, pentru entuziasmul şi sprijinul lor statornic.

MICHELLE PAVER
Londra, 2004

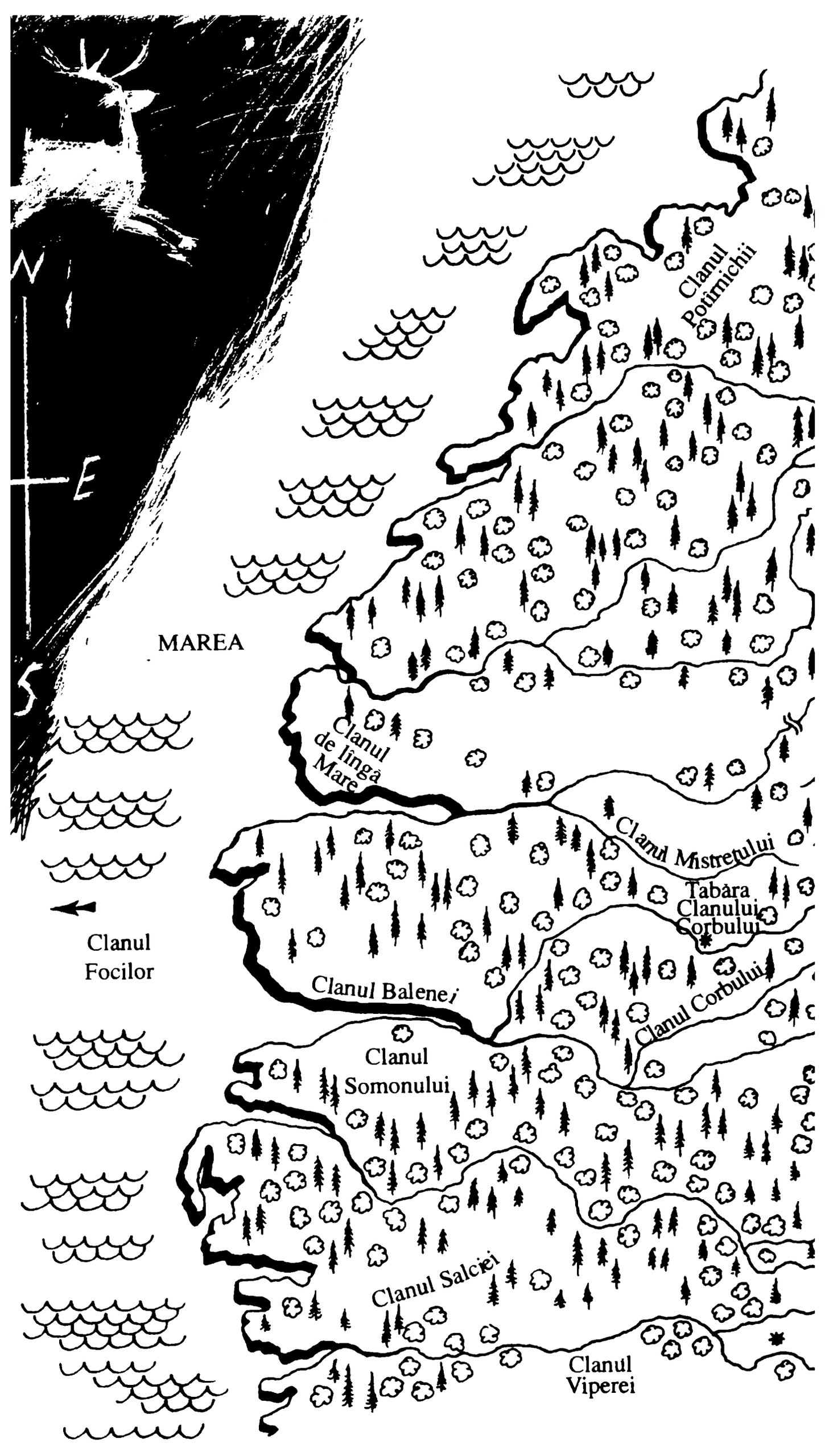
N
E
S
MAREA
Clanul Potîrnichii
Clanul de lîngă Mare
Clanul Mistrețului
Tabăra Clanului Corbului
Clanul Balenei
Clanul Corbului
Clanul Somonului
Clanul Focilor
Clanul Salciei
Clanul Viperei

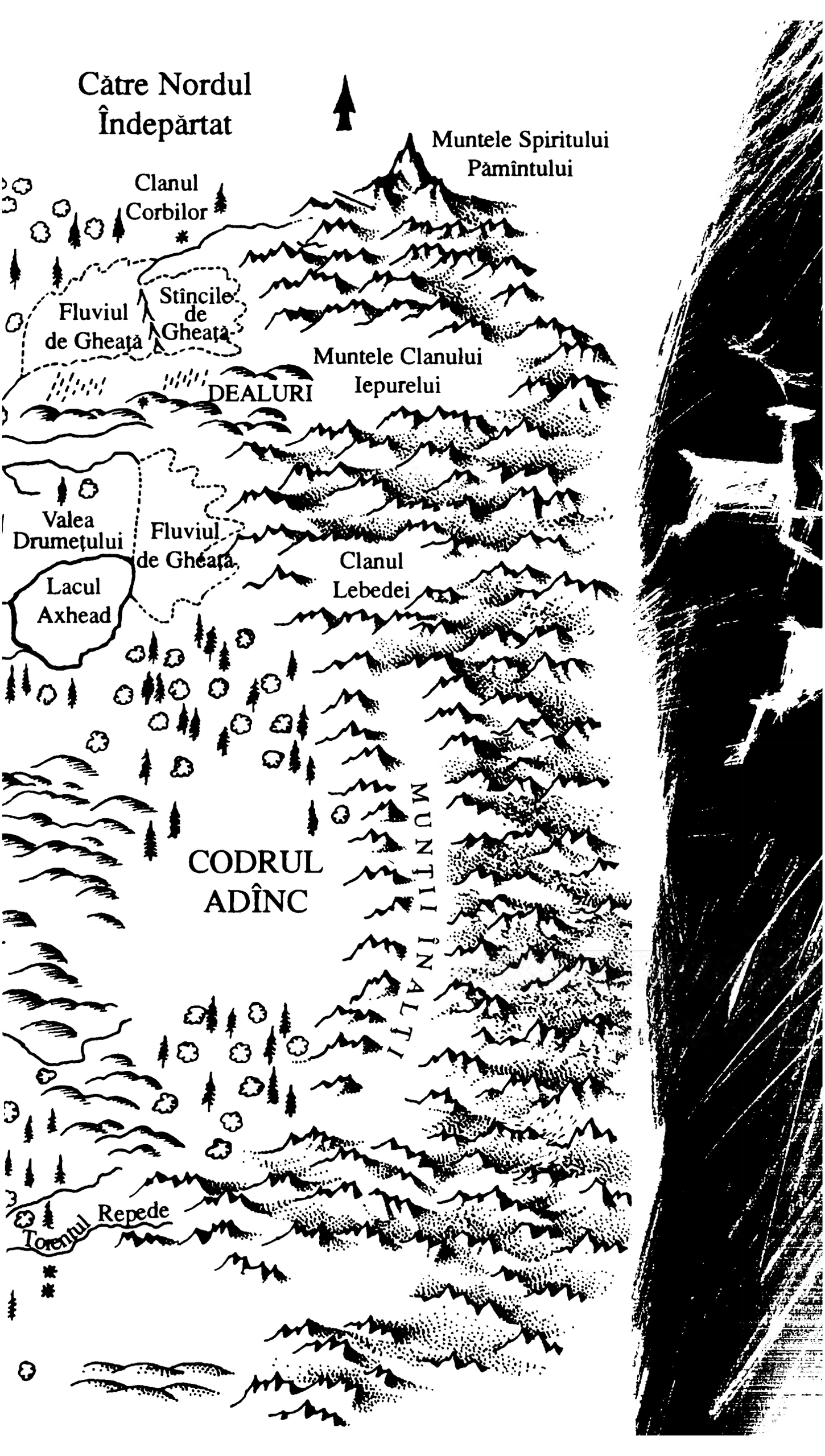
Către Nordul
Îndepărtat
Muntele Spiritului
Pământului
Clanul
Corbilor
Fluviul
de Gheață
Stîncile
de
Gheață
Muntele Clanului
Iepurelui
DEALURI
Valea
Drumeţului
Fluviul
de Gheaţa
Clanul
Lebedei
Lacul
Axhead
CODRUL
ADÎNC
MUNTII ÎNALTI
Torentul Repede

În seria

CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

va apărea

SPIRITUL CĂLĂTOR

Atunci cînd clanul Corbilor este atins de o boală necunoscută, care amenință întregul codru, Torak se hotărăşte să pornească în căutarea leacului.

Urmînd semnele, băiatul ajunge pe o insulă, unde se împrieteneşte cu clanul Focilor. Cel mai apropiat îi este însă chiar magul Focă, cel care îl face pe Torak să înțeleagă că este un spirit călător.

Problemele încep cînd băiatul codrului – cum îl numesc Focile – află că în spatele măştii magului se ascunde criminalul vinovat de moartea tatălui său, dar şi de boala care bîntuie clanurile.

Nici măcar un spirit călător nu s-ar descurca într-o astfel de situaţie fără o mînă de ajutor. Oare Renn şi lupul vor ajunge pe insulă la timp pentru a-şi salva prietenul?

Acum 6 000 de ani, în Ținuturile Întunecate a apărut un demon care nu trăia decît pentru a ucide, cu fiecare omor devenind și mai puternic. Torak a trăit împreună cu tatăl său în adîncurile pădurii, departe de clanul căruia aparțineau – clanul Lupului, asta pînă cînd demonul i-a spintecat tatăl. Băiatul nu îl poate salva de la pieire, dar îl ajută în pregătirea pentru Călătoria Morții și îi jură că va porni în căutarea Muntelui Spiritului Pămîntului pentru a împlini profeția și pentru a salva clanurile. Călăuza lui Torak este un pui de lup, un frate de clan, în vîrstă de 3 luni, care-l va ajuta la împlinirea profeției, căci Torak se dovedește a fi Ascultătorul care trebuie să găsească cele trei fragmente ale nanuakului. Doar împreună vor putea salva toate clanurile pădurii de forța nimicitoare a ursului.

ISBN (10) 973-103-035-2
ISBN (13) 978-973-103-035-7

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao
international
publishing
company